

Й АЙРИС ЙОХАНСЕН

ИЗДИРВАНЕТО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

АЙРИС ЙОХАНСЕН ИЗДИРВАНЕТО

Превод: Таня Танева-Гарабедян

chitanka.info

Бестселъровата авторка Айрис Йохансен представя завладяващата история на една смела жена, заставена да проследи безмилостен убиец. Но докато го издирва, тя се превръща в прицелна точка на гнева му...

Сара Патрик и Монти — една много специална жена и едно много специално куче, обучени да откриват и спасяват пострадали при земетресения и други бедствия. Този път работата им ги отвежда в Колумбия, където свръхсекретният изследователски медицински център на милиардера Джон Лоугън е унищожен от дългогодишен негов враг, а ръководителят му е отвлечен. Сара, Монти и екип от наемници са изпратени в джунглата, за да го открият... и успяват. Но преследвачът им ги проследява обратно до дома им и продължава вендетата си там. И докато Сара и Лоугън се опитват да предугадят следващия му удар, между двамата се заражда неудържимо влечение...

Огромна благодарност за съдействието на сержант Джон Хол и Дани Хендерсън, технически експерти по спасителни операции към Противопожарния отдел на Община Клейтън, и на капитан Тимъти Дорн, началник на полицейското управление в Марикопа.

С най-дълбока признателност към Адел Морис, Шърли Хамънд и Бев Пийбоди от калифорнийския спасителен отряд. Всяка от тях се оказва безценен източник на информация за историята ми.

Изказвам благодарност също на всички членове на спасителни отряди, които рискуват да загинат в помощ на попадналите в беда, и на всички „Монти“-та, които работят с тях, като предлагат безрезервно труда и обичта си, а понякога и живота си.

ПЪРВА ГЛАВА

БАРАТ, ТУРЦИЯ

11 юни

— Излизай оттам, Сара — извика Бойд, чакащ извън къщата. — Тази стена ще се срути всеки момент.

— Монти откри нещо. — Сара внимателно се придвижи до купчината отломки, където бе застанало кучето. — Стой мирно, момче. Не мърдай.

Дете?

— Откъде да зная?

Монти винаги се надяваше да е дете. Обичаше хлапетата и всичките тези изгубени и наранени малчугани му късаха сърцето. „Както и моето“, помисли си уморено тя. Да откриеш деца или старци, винаги бе най-болезнено. При такива катастрофи имаше толкова малко оцелели. Земята се разтърсваше, стените се сриваха и животът биваше задушен, сякаш никога не го е имало.

Навън.

— Сигурен ли си?

Навън.

— Добре. — Разсеяно потупа животното по главата и се взря в отломките.

Вторият етаж на малката къщичка се бе срутил и шансовете някой да е останал жив под развалините бяха минимални. Не долавяше стонове или плач. Би било безотговорно от нейна страна да повика в сградата някой друг от спасителния отряд. А самата тя трябваше да излезе.

Дете?

Какво пък? „Спри да губиш време“. Знаеше, че няма да си тръгне, докато не огледа по-отблизо. Посегна към един стол и го блъсна настрана.

— Върви при Бойд, Монти.

Кучето седна и я погледна.

— Все ти повтарям, че трябва да се държиш като професионалист. Това означава да се подчиняваш на заповедите, по дяволите!

Чакам.

Тя подхвърли на една страна някаква възглавница и задърпа люлеещия се стол. Господи, колко бе тежък!

— Не можеш да ми помогнеш.

Чакам.

— Излизай оттам, Сара! — извика Бойд. — Това е заповед! Изминаха четири дни. Знаеш, че вероятно няма да откриеш оцелял.

— В Тегусигалпа открихме онзи мъж жив след дванадесет дни. Повикай Монти, Бойд.

— Монти!

Животното не помръдна. Това и очакваше, но винаги имаше надежда.

— Глупаво куче!

Чакам.

— Ако ще оставаш там вътре, ще дойда да ти помогна — каза Бойд.

— Не, излизам след минутка. — Сара хвърли изнурен поглед към южната стена, после задърпа дюшека, докато го отмести на една страна. — Просто оглеждам.

— Давам ти три минути.

Три минути.

Задърпа неистово резбованата табла на леглото.

Монти заскимтя.

— Шшшт. — Най-сетне отмести таблата.

Тогава видя ръката.

Мъничка, нежна, стиснала молитвена броеница...

* * *

— Оцелял ли има? — попита Бойд, когато Сара излезе от къщата. — Да изпратим ли екип вътре?

Тя поклати глава безмълвно.

— Мъртва е. Девойка. Може би от два дни. Не рискувай ничий живот. Просто отбележи мястото. — Закопча каишката на кучето. — Връщам се в караваната. Трябва да махнем Монти оттук. Нали знаеш как се разстройва. Ще се върна след няколко часа.

— Дааа бе, само кучето ти е разстроено! — Тонът му преливаше от сарказъм. — Затова трепериш като лист.

— Нищо ми няма.

— Да не си прекрачила прага на караваната до утре сутрин. От тридесет и шест часа не си мигнала. Знаеш, че изтощените работници представляват заплаха за самите себе си и за хората, на които се опитват да помогнат. Беше невероятно глупаво да поемаш този риск. Обикновено проявяваш повече разсъдък.

— Монти бе сигурен, че има някого... — Защо спореше? Прав беше. Единственият начин да оцелееш в такава ситуация бе да се придържаш към правилата, а не да действаш импулсивно. Трябваше да следва правилника. — Съжалявам, Бойд.

— И с право — изглежда я намръщено той. — Ти си един от най-добрите ми специалисти и няма да позволя да те изхвърлят от екипа само защото мислиш със сърцето, вместо с главата си. Застраши не само собствения си живот, но и този на кучето. Какво щеше да правиш, ако тази стена се бе срутила и бе убила Монти?

— Нямаше да го убие. Щях да се хвърля върху него и да ви оставя да разчистите отломките над мен. — Усмихна се вяло. — Зная кой е важен тук.

— Много смешно! — Поклати глава. — Само че не се шегуващ.

— Не. — Тя потърка очи. — В ръката си държеше молитвена броеница, Бойд. Трябва да я е сграбчила, когато земетресението е започнало. Но не ѝ е помогнала, нали?

— Май не.

— Нямала е и шестнадесет, а е била бременна.

— По дяволите!

— Да. — Леко подръпна каишката на Монти. — Скоро ще се върнем.

— Не ме слушаш. Аз командвам в това издирване, Сара. Искам да си починаш. Вероятно сме намерили всички оцелели. Очаквам заповед да потеглим утре.

Руският екип може да приключи с откриването на мъртвите.

— Значи имаме още по-големи основания да работим усилено, докато дойде заповедта. Някое от руските кучета не притежава обонянieto на Монти. Знаеш, че е невероятен.

— И теб си те бива. Известно ли ти е, че другите членове на екипа се обзалагат дали действително можеш да четеш мислите на това куче?

— Пълни глупости. Те самите са доста близки със своите. Знаят, че щом живееш с някое животно, трябва да се научиш да го разбираш.

— Но не като теб.

— Защо водим този разговор? Важното е, че Монти е неповторим. Откривал е оцелели, когато всички други са губили надежда. Може да намери още някого днес.

— Няма такава вероятност.

Тя се отдалечи.

— Говоря сериозно, Сара.

Хвърли му поглед през рамо.

— А ти откога не си спал, Бойд?

— Не е твоя работа, по дяволите!

— Слушай думите ми, не гледай делата ми, така ли? Ще се видим след няколко часа.

Чу го да ругае, докато се придвижваше през отломките към подвижния им лагер в подножието на хълма.

Бойд Медфорд бе добър човек, отличен водач на екипа и всичко, което бе казал, бе разумно. Но в определени моменти не можеше да запази хладнокръвие. Имаше твърде много загинали. Твърде малко оцелели. О, боже, твърде много трупове!...

Броеницата...

Дали онова бедно момиче е имало време да се помоли за живота си и за този на детето си, преди да бъде премазано? Вероятно не. Земетресенията причиняваха разрушения мигновено. Може би трябваше да се надява смъртта да е дошла бързо и девойката да не е страдала.

Монти се притисна до краката ѝ.

Тъжен.

— Аз също. — Отвори му вратата на караваната. — Случват се такива неща. Може би следващия път ще бъде различно.

Тъжен.

Наля вода в купичката му.

— Пий, момче.

Тъжен.

Легна пред металния съд.

Скоро щеше да пийне, но смяташе да изчака час-два преди да го нахрани. Беше твърде разстроен, за да яде. Така и не можеше да свикне с откриването на мъртвите.

Нито пък тя.

Седна на пода до него и го обви с ръце.

— Всичко ще се оправи — прошепна. — Може би следващия път ще намерим живо момченце, като вчера. — Вчера ли беше? Дните се сливаха, когато участвах в спасителна операция. — Помниш ли детето, Монти?

Детето.

— То дължи живота си на теб. Затова трябва да продължим. Дори да е болезнено. — Господи, как болеше! Мъчително бе да гледа Монти така натъжен. Мъчително бе да си спомня как онова момиче бе стиснало броеницата. Мъчително бе съзнанието, че вероятно няма да намерят повече оцелели.

Но „вероятно“ не значеше „със сигурност“. Винаги има надежда, докато продължаваш да се бориш.

Затвори очи. Бе изтощена и всяко мускулче я болеше. Е, и какво от това? По-късно щеше да има време за дълга почивка. Сега й бяха нужни само няколко часа сън и бе готова да продължи.

— Хайде да подремнем. — Отпусна се до кучето. — После ще идем да видим дали не можем да намерим още някой оцелял в този пъкъл.

Монти изскимтя тихо и положи глава на лапите си.

— Шшшт. — Зарови лице в козината му. — Всичко е наред. — Не беше. Смъртта никога не е „наред“. — Нали сме заедно. Вършим си работата. Просто трябва да изкараме следващите няколко дни. После ще се върнем в ранчото. — Загали главата му. — Харесва ти, нали?

Тъжен.

Бе наранен, но не колкото обикновено. Понякога приемаше единичните случаи по-зле. Не че бе претръпнал пред масовите жертви, на които се натъкваше при големи бедствия. Просто работеха така

непрекъснато, че реакциите му бяха забавени. След няколко часа щеше да е готов да поеме отново.

Ами тя?

Щеше да се оправи, както бе казала на Бойд. Последните няколко дни бяха винаги най-лоши. Надеждата избледняваше, депресията надделяваше, а в сърцето и разсъдък се загнездваше тъгата и на човек му се струваше непоносимо.

Но Сара винаги устояваше. Налагаше се, защото винаги съществуваше надежда някой да очаква спасение. Някой, който би бил загубен, ако тя и Монти не го откриеха.

Кучето се обърна и легна на една страна. *Спи.*

— Да, така трябва. — Спи, приятелю, и аз ще сторя същото. Нека споменът за броеници и неродени деца се стопи, нека смъртта избледнее, нека се завърне надеждата. — Една кратка дрямка...

САНТО КАМАРО, КОЛУМБИЯ 12 юни

— Колко са загиналите? — попита Лоугън.

— Четирима. — Устните на Касълтън се свиха мрачно. — А двама са в местната болница в тежко състояние. Може ли да си вървим вече? От вонята на това място ми се гади. Чувствам се адски виновен. Аз наех Басет за тази работа. Харесвах го.

— След минутка.

Погледът на Лоугън обхождаше обгорените руини, които някога представляваха красива сграда. Бяха изминали само три дни, но джунглата вече се опитваше да си възвърне територията. Между падналите греди се подаваше трева, а от близките дървета се протягаха лиани в зловеща прегръдка.

— Успяхте ли да възстановите нещо от работата на Басет?

— Не.

Лоугън сведе очи към тъмночервения скарабей от халцедон в ръката си.

— Значи Руджак ми е изпратил това тази сутрин?

— Предполагам, че е бил той. Беше на прага ми, адресирано до теб.

— Руджак е.

Погледът на Касълтън се премести от скарабея към лицето на Лоугън.

— Басет има жена и дете. Какво ще им кажеш?

— Нищо.

— Как така нищо... Трябва да ги уведомиш за станалото с него.

— И какво да им съобщя? Все още не знаем какво се е случило.

— Обърна се и се отправи обратно към джипа.

— Руджак ще го убие — заяви Касълтън, следвайки го.

— Може би.

— Знаеш го!

— Мисля, че първо ще се опита да сключи сделка.

— Откуп?

— Възможно е. Иска нещо, иначе ни би си направил труда да го отвлеча.

— И ще се пазариш с копелето? След онова, което стори на хората ти?

— Бих се пазарил и със самия дявол, ако така ще получа онова каквото желая.

Тъкмо такъв отговор очакваше Касълтън. Джон Лоугън не се бе издигнал като една от най-влиятелните личности в световната икономика, избягвайки конфронтацията. Беше натрупал милиони с компютърната си компания и други предприятия, а още нямаше четиридесет.

И бе изложил на риск живота на няколко учени, за да постигне огромното благо, което проектът предлагаше. Някои биха казали, че никой съвестен човек не би построил този изследователски център, след като знаеше какви биха могли да бъдат последствията...

— Изречи го. — Лоугън се взираше в него. — Изплюй камъчето!

— Не трябваше да го правиш.

— Всеки в центъра избра да бъде тук. Не съм лъгал никого за рисковете. Смятах, че си струва.

— Питам се как ли са се чувствали, когато куршумите са ги улучили. Мислиш ли, че още са считали, че си струва?

Лоугън не трепна.

— Кой, по дяволите, знае кое е достатъчно важно, та да си струва да умреш за него? Искаш да напуснеш ли, Касълтън?

Да, искаше. Ситуацията ставаше твърде опасна и сложна. Не се справяше добре с никое от тези неща и проклинаше деня, в който се бе забъркал в нея.

— Уволняваш ли ме?

— В никакъв случай. Необходим си ми. Знаеш как вървят нещата тук. Именно затова те наех. Но ще те разбера, ако искаш да напуснеш. Ще ти платя и ще те оставя да си вървиш.

— Ще ме оставиш?

— Бих могъл да открия как да те задържа на поста ти — отвърна уморено Лоугън. — Винаги има начин да постигнеш нещо, което желаеш. Само трябва да решиш до каква степен си готов да му се посветиш. Но ти ми свърши добра работа и не искам да те принуждавам да оставаш. Ще се опитам да намеря някой друг.

— Никой не може да ме принуди да направя нещо, което не желая.

— Както искаш. — Лоугън се качи в джипа. — Откарай ме до летището. Трябва да се залавям за работа. Ще имам ли проблеми с местната полиция?

— Много добре знаеш. Тези хълмове са във вътрешността на Страната на наркотиците. Не е безопасно да се задават въпроси. Полицията просто си затваря очите. — Усмихна се горчиво, докато палеше колата. — Нали тъкмо затова построи изследователския център тук.

— Да.

— И няма да ти помогнат да освободиш Басет от Руджак. Обречен е.

— Ако не е мъртъв вече, ще го измъкна.

— Как? С пари ли?

— С каквото е необходимо.

— Невъзможно е. Дори и да платиш откуп, Руджак може да го убие. Не можеш да очакваш...

— Ще го измъкна. — Гласът на Лоугън изведнъж стана дрезгав. — Чуй ме, Касълтън. Може да ме мислиш за кучи син, но не се отмятам от отговорността си. Това бяха мои работници и искам да пипна човека, който го е сторил. И ако си мислиш, че ще позволя да убият или да използват Басет срещу мен, грешиш. Ще го намеря.

— В сърцето на джунглата?

— В сърцето на ада! — Тонът му бе остър като кремък. — Досега ми разправяш колко съжаляваш и колко виновен се чувстваш. Е, нямам време за угризения. Винаги съм ги считал за безполезни. Прави каквото трябва, но не ми заявявай, че нещо е невъзможно, докато не си опитал, провалил си се и си пробвал отново. Няма да го приема.

— Не е нужно да го приемаш. Не те карам... — Взря се в лицето на Лоугън. — Опитваш се да ме манипулираш.

— Нима?

— Много добре знаеш, че е така!

— Умник. Би трябвало да го очакваш. Аз съм точно толкова безмилостен, колкото си мислиш, и ти казах, че си ми нужен.

Касълтън замълча за момент.

— Наистина ли смяташ, че имаш шанс да спасиш Басет?

— Ако е жив, ще го върна. Ще ми помогнеш ли?

— Какво искаш да направя?

— Онова, което вършеше и досега. Да си изцапаш ръцете и да се грижиш за хората ми. Между другото, искам да напуснат болницата и да се върнат по домовете си възможно най-скоро. Там са твърде уязвими.

— И без друго щях да го направя.

— И да си държиш очите отворени, а устата затворена. Ако не съм тук, Руджак вероятно ще се свърже първо с теб. — Отправи му крива усмивка. — Не се безпокой, не те карам да си слагаш главата в торбата. Твърде ценен си за мен в друго отношение.

— Не съм страхливец, Лоугън.

— Не си, но това не е по твоята част. Винаги намирам подходящия човек за съответната работа. Уверявам те, че не бих се поколебал да те забъркам, ако го смятах за нужно.

Касълтън му вярваше. Никога не бе виждал Лоугън в такова състояние. През повечето време поддържаше тази корава безскрупулност заровена дълбоко под лустрото на несприетено обаяние. Внезапно си спомни всички истории за съмнителните приятели на Лоугън от ранните му години, които бе прекарал в Азия. Като се взираше в него сега, вярваше, че в чудноватите разкази за контрабанда и яростни сблъсъци с местните банди, които се опитали да му продадат „закрилата“ си, се крие много голяма доза истина.

— Е?

— Добре. — Касълтън навлажни устни. — Ще остана.

— Хубаво.

— Но не заради това, което каза. Просто изпитвам адски угризения, че бях в града, а не тук, когато се случи това. Може би бих могъл да сторя нещо, да предотвратя...

— Не ставай глупав. И ти щеше да си мъртъв. Знаеш ли някой познат на Руджак, когото бихме могли да разпитаме?

— Разправят, че в Богота имало един дилър, Рикардо Санчес, който действал като посредник между картела Мендес и Руджак.

— Намери го. Направи всичко необходимо. Искam да зная къде е разположен лагерът на Руджак.

— Не съм главорез, Лоугън.

— А ще бъде ли наранено деликатното ти чувство за етика, ако наемеш такъв?

— Не е нужно да си саркастичен.

— Не, не е — отвърна уморено той. — Ако не ме притесняваше времето, щях да отида в Богота и сам да притисна Санчес. Както и да е, имам човек, който може да научи онова, което ми е необходимо.

— Надявам се да успееш.

— И аз също. Но дори Санчес да се окаже безполезен, пак ще открия Басет.

Касълтън поклати глава.

— Никой от местните няма да ти каже къде е или да тръгне из тази джунгла да го търси.

— Тогава ще го намеря сам.

— Как?

— Познавам някой, който би могъл да ми помогне — отвърна мрачно Лоугън.

— Подходящия човек за дадената работа?

— Точно така.

— Тогава бог да му е на помощ.

— Не е мъж. — Той хвърли поглед през рамо към развалините.
— Жена е.

Лоугън се обади на Маргарет Уилсън, личната си асистентка, в мига, в който самолетът се издигна над Санто Камаро.

— Извади досието на Сара Патрик.

— Патрик? — Представи си я как прехвърля мислено досиетата. — А, жената с кучето. Направих проучването за нея преди шест месеца, нали? Мислех, че си получил онова, за което ти е била необходима.

— Така е. Но изникна нещо друго.

— Няма ли да мине предишният начин на въздействие?

— Може би. Но тази ситуация има усложнения. Трябва да си припомня досието, защото вероятно ще трябва да използвам всичко, което ни е известно за нея, а не само как да я накарам да върви по свирката ми.

— Не мисля, че Сара Патрик върви по чиято и да било свирка — отвърна хладно Маргарет. — И ми се ще да видя как ѝ подсвиркващ, Джон. Смятам, че предишния път просто ти провървя. Така ти се пада, ако...

— Остави ме, Маргарет — въздъхна той. — В момента не ми е до самозащита.

— Защо не? — Тя направи пауза. — Басет мъртъв ли е?

— Не, не мисля. Бил е жив, когато са го отвлекли.

— По дяволите!

— Нужно ми е това досие, Маргарет.

— Пет минути. Да ти го пратя ли по факса, или да ти предам информацията по телефона?

— Обади ми се. — Лоугън затвори, облегна се в стола си и затвори очи.

Сара Патрик.

Образът ѝ изникна пред него: къса, тъмна коса, с изсветлели от слънцето кичури, високи скули, мургава кожа и стройно атлетично тяло. Черти, по-скоро интересни, отколкото красиви, и ум, остър като езика ѝ.

Бе го жегвала безброй пъти във Финикс. Сара не прощаваше и не забравяше. Но остротата бе насочена само към него. Беше се сприятелила с Ийв Дънкън и Джо Куин, след като Лоугън я бе принудил да работи с Ийв. Миналия месец му се обади и му каза, че Сара им е гостувала в Атланта и...

Телефонът му иззвъня.

— Сара-Елизабет Патрик — заговори Маргарет. — Двадесет и осем годишна. Наполовина индианка от апахите, наполовина ирландка. Отраснала в Чикаго, с изключение на летата, които е прекарвала с баща си в резервата. И двамата ѝ родители са покойници. Бащата е починал, докато е била дете, а майка ѝ — пет години по-късно. Висок коефициент на интелигентност. Учила е ветеринарна медицина в „Аризона Стейт Юнивърсити“. Наследила е малко ранчо от дядо си в подножието на планините край Финикс, горе-долу по същото време, когато е починала майка ѝ. Все още живее там. О, това ти е известно. Ходил си в дома ѝ. Малко е саможива, но се е спогаждала добре със състудентите и преподавателите си. След училище е започнала работа в отдела за обучаване на кучета към ATF^[1]. Прави чудеса с животните. Членува в доброволен отряд за издирвания и спасителни операции в Тусон и очевидно от ATF са ѝ разрешили да работи с тях и при природни бедствия, и при предизвикани от хора инциденти. Тя и кучето ѝ Монти са били изпращани в помощ на няколко полицейски подразделения за издирване на трупове и експлозиви. Монти е нещо като куче чудо.

— Зная.

— Вярно, той откри онзи труп във Финикс. — Маргарет се поколеба. — Знаеш ли, мисля, че тя ще ми допадне, Джон. Тези спасители са нещо прекрасно. Когато гледах телевизионното предаване за бомбардировката в Оклахома Сити, ми се прииска да дам медал на всеки от тях. Или пък първородното си дете.

— Ти нямаш деца.

— Няма значение. — Асистентката направи пауза. — Тя не заслужава да бъде въвлечана в историята с Басет.

— И Басет не заслужава онова, което се случи с него.

— Но сам направи избор и се ангажира.

— Винаги може да ми откаже.

— Няма да ѝ позволиш. Твърде много означава за теб.

— Тогава защо се опитваш да ме разубедиш?

— Не зная... Всъщност зная. Споменах ли, че Сара Патрик бе сред онези спасители в Оклахома Сити? Може би това е моят опит да ѝ дам първородното си дете.

— Тя не се нуждае от него. Има си куче.

— А ти не възнамеряваш да ме послушаш.

— Слушам те. Не бих се осмелил да постъпя другояче.

— Глупости. Не те моля да й връчиш медал. Само й дай право на отказ.

— Къде е сега?

— На път за вкъщи от Барат. Прекарала е там пет дни. Земересение.

— Не съм съвсем в час, Маргарет. Чух за него, преди да напусна Монтърей.

— Но не те разтърси като вестта за Басет. Е, какво да направя? Искаш ли да й се обадя? Да ти уговоря среща?

— Ще те прати по дяволите. И тъй като съм истински джентълмен и искам да ти спестя това неудобство, ще се погрижа сам.

— Боиш се, че ще се съюзя с нея срещу теб.

— Позна.

— Добре, тогава къде мога да те открия? Направо за Финикс ли ще летиш?

— Не, отивам в Атланта.

Мълчание.

— Ийв?

— Че кой друг.

— О!

— Май ти отнех дар-словото. Какво постижение! Ще се смиля над теб. Не, не отивам да преследвам сантиментално изгубена любов. Сега с Ийв сме приятели.

— Не дай си боже някой погрешно да те сметне за сантиментален! Не е нужно да ми обясняваш за...

— Не, но ще умреш от любопитство и после ще трябва да се мъча да си намеря нова асистентка. Такава досада!

— Не съм любопитна. Но всеки би бил — заяви остро тя. — В края на краищата, прекара година с нея. Мислех, че може...

— Ще ме намериш в Атланта, в хотел „Риц Карлтън“ в Бъкхед.

— Щом няма да се виждаш направо със Сара Патрик, няма да я изпускам от очи.

— Не е необходимо. Ще се срещнем в Атланта.

— Не, резервирала си е полет обратно към Финикс.

— Ще промени плановете си. Между другото, след като затворя, ще позвъня на Шон Гейлът. Ако са му необходими средства, дай му...

— ... картбланш — довърши Маргарет. — Както обикновено. Мислех си, че ще го въвлечеш в евентуална спасителна операция. Направо в Санто Камаро ли трябва да отиде?

— Не, изпращам го в Богота на разузнавателна мисия.

Маргарет издаде подчертано скептичен звук.

— Красиви думи. Кого ще трябва да пребие?

— Може би никого. Просто искам да открие един човек и да му зададе няколко въпроса.

— Да, разбира се.

— Ако се обади Касълтън, искам да го чуя незабавно. Има номера на мобилния ми телефон, но е твърде деликатен за моя вкус. Може да се опита да се свърже само по спешност. Но ако питаш мен, в момента всичко е спешно.

— Няма проблем.

— Напротив. Не виждам друго, освен проблеми. Ще поддържаме връзка. — Затвори.

Би трябвало да очаква, че Маргарет ще хареса Сара Патрик. Беше отявлена феминистка и се възхищаваше на корави, умни жени, които смело ръководят живота и кариерата си. Бе харесала Ийв Дънкън по същата причина. Тя беше страхотен съдебен скулптор, преживяла изключителни нещастия и в личния, и в служебния си живот. Много необикновена жена...

Не беше я виждал от почти шест месеца. Дали бе извършил прехода от любовник към приятел, както бе казал на Маргарет. Кой знае... Изпитваше нещо към Ийв, което не бе усещал към никоя друга жена, и се бе опитал да го анализира през последните — месеци. Уважение, съчувствие, страст... По дяволите, може би всички тези чувства бяха налице. Определено бе завладяла въображението му от мига, в който я бе срещнал.

Не, не беше откровен. Бе я обичал. Какво друго бе любовта, освен уважение, съчувствие, страст и стотици други емоции? Джо Куин бе казал, че Лоугън не я е обичал достатъчно и заслужавал да я загуби. Е, загуби я, значи копелето може и да има право. Може би никога нямаше да се посвети изцяло на една жена. Себеотдаването бе за младите и смелите.

Господи, звучеше като герой от сапунена опера.

Добре, трябваше да забрави личните проблеми. Ийв щеше да се омъжи за Джо Куин, факт, който бе приел преди месеци. В момента беше ангажиран с Басет и трябваше да съсредоточи всичките си усилия да го върне.

Точно тук се намесваше Сара Патрик.

Можеше да я принуди да му помогне, както бе сторил предишния път, но предпочиташе да не го прави. Имаше ли нещо друго в миналото ѝ, с което можеше да я манипулира?

Разполагаше с време да размисли над това. Нужен му бе поне един ден, за да реши какво да ѝ каже.

Можеше да му отнеме всяка минута от този срок, помисли си мрачно. Сара бе твърда като скала и вероятно Маргарет бе права. Този път, когато се опиташе да я накара да върви по свирката му, бе много вероятно ситуацията да стане взривоопасна.

А тя бе достатъчно взривоопасна и без Сара. Откакто напусна Санто Камаро, бе неспокоен. Инстинктите му подсказваха, че нещо не е както трябва, а той им вярваше. Какво го безпокоеше, по дяволите?

Изпълнен бе с гняв и тъга и обичайния заряд адреналин, който го подтикваше да се хвърли в битката — емоции, които му пречеха. Значи трябваше да ги овладее, да си прочисти съзнанието и да анализира първия ход на Руджак. Защо бе отвялякъл Басет? Очевидният отговор бе откуп или отмъщение, но мотивите на Руджак рядко биваха прозрачни.

Извади от джоба си скарабея, който му бе изпратил по Касълтън. Палецът му погали резбованата му повърхност. Той датираше от толкова далечно време, време на болка, страдание и съжаление... Руджак бе целял да му предаде някакво послание чрез него, но какво общо имаше то с Басет?

Облегна се в стола си. Мисли! Разиграй сценария. Свържи всички подробности, преди да се обадиш на Гейлтън.

* * *

Пронизителният вой отекна зловещо в нощта.

Сара спря на върха на хълма, задъхана от тежкото тичане по стръмнината.

Звукът се повтори, този път по-тъжен от първия.

Вълк, помисли си тя. Вероятно някой от мексиканските сиви вълци, които наскоро бяха пуснали в Западна Аризона. Говореше се за няколко, мигрирали в областта, разярявайки местните фермери.

Воят бе прозвучал много близо. Взря се в чукарите, стърчащи от планината пред нея.

Нищо. Нощта бе ясна и спокойна, а вълкът — вероятно по-далече, отколкото звучеше.

Красива. Монти се втурна по склона.

— Нямаше да мислиш така, ако се натъкнеш на някой от тях, Монти. Те нямат обноски. Питай местните фермери.

В тъмнината отново отекна вой.

Монти вдигна глава. *Красива. Свободна.*

Кучетата бяха потомци на вълците, но никога досега не бе забелязвала диви черти у Монти. Нямаше по-нежно и любящо животно. И все пак дали у него не се събуждаше някакъв дълбок инстинкт, докато слуша вълка? Тази мисъл я разтревожи и тя я отхвърли незабавно.

— Смятам, че е време да се връщаме у дома. Май се смахваш.

Втурна се надолу по пътеката към къщата в долината.

Чист вятър.

Чист въздух.

Тишина, която нямаше нищо общо със смъртта или скръбта.

Господи, колко хубаво бе да си е у дома!

Хубаво.

— И още как! Ще те изпреваря до вкъщи.

Не успя, разбира се. Монти вече бе скочил през кучешката вратичка и лочеше водата от купичката си, когато тя отвори входната врата.

— Би трябвало да си уморен от работата в Барат. Остави ме на мира.

Монти я изгледа надменно и после лениво отиде до килимчето си пред огъня.

— Добре, недей, но не забравяй кой плаща покупките.

Кучето се прозя и се протегна.

Огънят бе приветлив, а люлеещият се стол я зовеше. И тя самата искаше да се излегне.

С нежелание хвърли поглед към примигващата червена лампичка на телефонния секретар. Беше го пренебрегнала, когато пристигнаха преди два часа, и сега се изкушаваше да постъпи по същия начин.

Да прослуша съобщенията или да си вземе душ и после да се свие пред огъня? Знаеше какво ѝ се иска — да отхвърли света и да се върне към навиците си с Монти, които я успокояваха и я поддържаха в тези промеждутъци. Дори и телефонът бе натрапник, когато се нуждаеше само от почивка, разходки и не повече умствено напрежение от изискващото се при четене на книга.

Но тази червена лампичка нямаше да спре да мига. Трябваше да се заеме с това.

Прекося стаята. Две съобщения.

Натисна бутона.

— Тод Мадън. Добре дошла, Сара.

По дяволите! Никак не ѝ бе притрябвал.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, докато слушаше спокойния му, леко присмехулен тон.

— Чух, че си свършила страхотна работа. Екипът си спечелил благодарността на турското правителство, а да не споменаваме хубавия материал на Си Ен Ен.

Струва ми се, че може да се наложи да повикаме теб и Монти във Вашингтон за няколко интервюта.

— Как ли пък не, задник такъв! — промърмори тя.

— Представям си изражението ти. Толкова си предсказуема! За съжаление в доклада на Бойд се споменава, че на няколко пъти не си се подчинила на заповед. Явно се опитваше да те защити, но трябваше да се придържа към задълженията си. Да не би да ставаш лабилна, Сара? Знаеш, че не можем да позволим лабилност в АТФ. Освен това си наясно с последствията от изключването ти от организацията. — Направи пауза. — Но съм сигурен, че можеш да ме убедиш, че е било просто изолиран случай. Ела във Вашингтон за тези интервюта и ще поговорим.

Гадно копеле!

— Обади ми се да ми кажеш кога пристигаш. Мисля, че няма да отнеме повече от два дни. Искаме да бъдем актуални.

Тя притвори очи, обляна от вълни на ярост. Дявол да го вземе! Дявол да го вземе!

Пое си дълбоко дъх и се опита да се овладее. Мадън би се радвал да научи, че я е разстроил. Предпочиташе овча покорност и не му харесваше, когато тя отказваше да му я засвидетелства. Може и да беше шеф, но му бе дала да разбере какво мисли за него не веднъж, и то с език и оскърбителен, и категоричен.

Майната му! Несъмнено трябваше да отиде във Вашингтон, но нямаше да му се обади и щеше да си почине най-малко три дни, преди да напусне ранчото.

Натисна бутона за второто съобщение.

— Тук е Ийв, Сара. Най-после го получихме. Потвърдено е. Ще те чакаме. Моля те, ела веднага. — Ийв затвори.

Дотук с почивката, помисли си примирено тя. Не би се обадила на приятелката си да го отложи с ден-два. Вече бе чакала твърде дълго.

— Май утре ще трябва да хванем друг самолет, Монти. Трябва да отидем при Ийв в Атланта.

[1] ATF е американска правителствена организация за снижаване на престъпността и опазване на обществения ред. Дейността ѝ включва контрол върху съблюдаването на федералните закони за алкохола, тютюна, експлозивите, огнестрелното оръжие и палежите. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Пристигнах — обяви Лоугън веднага след като Ийв вдигна телефона. — Отседнал съм в „Риц Карлтън“ в Бъкхед.

— Благодаря, че дойде, Лоугън. Не бях сигурна, че ще се отзовеш.

— Винаги съм ти казвал, че ще дойда, ако ме повикаш. — Поколеба се, преди да попита: — Как е Куин?

— Чудесно. Много е добър към мен.

— Не е никак трудно. Кой не би бил? Ще се видим утре следобед.

— Можеш да дойдеш вкъщи и тази вечер.

— Не, тук съм да подкрепя теб, а не за да дразня Куин. Пази се. — Той затвори.

Звучеше му спокойна и в думите ѝ се долавяше някаква искреност, когато говореше за Джо Куин. Явно между тях всичко вървеше добре. Разочарован ли беше? Изненада се, че изпита нотка на съжаление, но не и болка. Е, с времето човек преодолява всичко, а никога не бе чувствал, че Ийв му е принадлежала напълно; дори и когато живееха заедно. Връзката им бе крехка и Куин се намеси в нея без никакви трудности и...

Телефонът иззвъня.

— Маргарет?

— Здравей, Лоугън, много време мина.

Пръстите му се стегнаха около слушалката.

— Здравей, Руджак.

— Май не си изненадан да ме чуеш.

— Защо да се изненадвам? Знаех, че е само въпрос на време.

— Ти не съзнаваш значението на времето. И аз не го съзнавах, докато не попаднах в онзи ад, където ти ме хвърли. Все едно бях погребан жив. Всеки миг бе като десетилетие. Знаеш ли, че косата ми побеля в онзи затвор? По-млад съм от теб, а изглеждам с двадесет години по-стар.

— Откъде знаеш как изглеждам?

— О, следях те. През изминалите две години те видях веднъж на улицата и няколко пъти по телевизията. Добре я караш. Наистина си голяма клечка.

— Къде е Басет?

— Не искам да говорим за Басет, а за теб... и мен. Отдавна чакам този миг и сега му се наслаждавам.

— А аз не. Говори за Басет или ще затворя.

— Не, няма. Ще останеш на линия колкото пожелаеш, защото се боиш от онова, което може да му се случи, ако не го направиш. Не си се променил. Все още имаш тази слабост. Радвам се, че не си напълно обръгнал. Така ще ме улесниш.

— Жив ли е Басет?

— За момента. Вярваш ли ми?

— Не, искам да чуя гласа му.

— Не сега. Той е такава малка част от онова между нас. Знаеш ли, че първото нещо, което направих след като се измъкнах от затвора, бе да посетя гроба на Чен Ли?

— Не става дума за Чен Ли, а за Басет.

— За Чен Ли е. Всичко е за нея. Позволи да я погребат в отвратително прост гроб като хиляди други в онова гробище. Как можа да го направиш?

— Бе погребана с тихо достойнство и приличие, както и живя.

— Както я принуждаваше да живее. Тя бе кралица, а ти я принизи.

— Не говори за нея.

— Защо не? Какво още можеш да ми сториш? Внушавам ли ти чувство на вина? Защото си виновен.

— А ти си смахнато копеле!

— Не бях смахнат, когато влязох в затвора. Ако сега съм луд, то е заради теб. Знаеше, че постъпката ми бе правилна, а ме остави да гния в онази килия. Но аз не съм луд и когато това свърши, ще мога да заживея отново. Знаеш ли защо ударих онзи научен център?

— Защото си знаел, че е важен за мен.

— Не, не това бе причината. Помисли си. Ще се сетиш. Ще ти подсказва. Получи ли скарабея?

— Да.

— Добре, сметнах го за подходящ подпис за Санто Камаро. Той бе първото египетско произведение, което подарих на Чен Ли. Не бе много скъпо или важно, но на нея ѝ харесваше. По-късно бях в състояние да ѝ подарявам много по-хубави неща.

— Заради които крадеше и убиваше. Мислиш ли, че би ги приела, ако знаеше колко хора си погубил, за да получиш тези предмети на изкуството?

— Но не знаеше, а онези хора не бяха важни. Само тя имаше значение. Заслужава най-доброто. Винаги ще ѝ подарявам най-доброто.

— Говориш за нея, все едно е още жива.

— За мен винаги ще бъде жива. Съпътстваше ме всеки един ден в онзи затвор. Тя запази разсъдъка ми. Разговарях с нея и ѝ споделях колко те мразя и как ще те нараня.

— Не можеш да ме нараниш, Руджак.

— О, мога! — Гласът му се снижи до нежен шепот. — Може и да съм побелял, но Чен Ли все още би ме намерила за привлекателен. Спомням си как галеше лицето ми и ми казваше колко съм хубав, колко мил...

— Млъкни!

Руджак се изсмя.

— Виждаш ли, лесно е да те нараня. Ще ти се обадя пак. Този разговор ми достави огромно удоволствие. — Затвори.

Копеле!

„Запази спокойствие“! Обзелият го гняв бе разрушителен. Онзи би се радвал да научи как ударът му е пробил защитата му. Знаеше, че е така. Лоугън бе сварен неподготвен и бе позволил на Руджак да види яростта и болката му.

Виновен си.

Чен Ли.

Не мисли за нея. Мисли за Басет и проблемите, които Руджак създава сега.

Не мисли за Чен Ли.

* * *

Руджак натисна бутона за прекъсване на разговора и сведе поглед към мъничката кръгла кутия в другата си ръка. Изтри дъждовните капки от капака. Беше красива вещ, обсипана със слонова кост и лапис лазулит. Бяха му казали, че някога е принадлежала на египетска принцеса, но той бе разкрасил историята, когато я бе подарил на Чен Ли.

— Принадлежала е на Меретатен, дъщерята на Нефертити, която била дори по-красива и по-умна от майка си.

— Не съм чувала за нея. — Чен Ли повдигна кутийката, за да види как слънчевата светлина се отразява в сините камъни. — Много ми харесва, Мартин! Откъде я взе?

— От един колекционер в Кайро.

— Сигурно е струвала цяло състояние.

— Не чак толкова. Сключих добра сделка.

Тя се засмя.

— Все така казваш.

Той се усмихна.

— Обясних му, че ще се присъедини към колекцията на една жена, която е трябвало да се роди кралица по времето на фараоните. Тогава не са съществували други закони, освен онези, които те са създавали за самите себе си.

По лицето ѝ премина сянка. Нещата вървяха така добре, че се бе увлякъл. Престори се, че не е разбрал отдръпването ѝ.

— Да не би да проявяваш просто любезност и да не ти харесва в действителност?

Тя се отпусна в презрждката му.

— Много ми харесва. Харесват ми всичките ти подаръци!

Отдръпна се и вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха тъмни като нощта и Руджак можеше да се огледа в тях. Отражението му винаги бе по-добро, почти богоподобно, когато се виждаше в нейните очи.

Гледаше го несигурно.

— Мартин?

Не я плаши! Бе по-близо до него от всякога и скоро щеше да дойде моментът да стане негова. Само не я плаши!

Вдигна ръката ѝ до устните си.

— Честит рожден ден, Чен Ли.

Един от последните ѝ рождени дни.

Усети топли сълзи да се смесват с дъжда по страните му.

— Руджак. — Обърна се и видя Карл Дугън да се приближава към него. — Настроил съм таймера. Трябва да се махаме оттук, преди някой да се подхлъзне.

— След малко. Искам да оставя един подарък на Лоугън. — Внимателно положи кутийката зад скалата, където щеше да е заслонена от взрива, и прошепна: — Честит рожден ден, Чен Ли.

* * *

Почивай в мир, Бони Дънкън.

Думите на свещеника отекваха в съзнанието на Сара дори и след като сандъчето бе спуснато в гроба. Не само Бони бе намерила покой сега, помисли си тя, като гледаше Ийв Дънкън, която стоеше между Джо Куин и осиновената си дъщеря, Джейн Макгуайър. След всичките тези години на издирване на тленните останки на детето, убито преди повече от десетилетие, Ийв бе върнала Бони у дома. Изследването на ДНК, което току-що бе пристигнало, бе потвърдило, че тези кости са на дъщеря ѝ.

По лицето на майката на Ийв се стичаха сълзи, но дъщеря ѝ не плачеше. Изражението ѝ излъчваше покой, тъга и завършеност. Тя отдавна бе изплакала сълзите си за Бони. Дъщеря ѝ вече си бе вкъщи.

Но Сара чувстваше как очите ѝ парят, докато хвърляше розата върху ковчега.

Сбогом, Бони Дънкън.

— Мисля, че трябва да оставим семейството да се сбогува — каза Джон Лоугън тихо. — Хайде да се върнем в къщата и да ги изчакаме.

Сара не бе усетила, че се е преместил и е застанал до нея. Инстинктивно се отдръпна.

Лоугън поклати глава:

— Зная какви са чувствата ти към мен, но сега не е моментът да обременяваме Ийв с това. Трябва да ѝ помогнем да го преодолее.

Прав беше. Не се бе зарадвала да го види в къщата няколко часа преди да тръгнат за погребението, но не можеше да упрекне поведението му към Ийв и Джо. Държеше се състрадателно и й оказваше подкрепа. А и бе прав, че трябва да оставят семейството насаме. Извърна се от гроба и тръгна към къщата по краткия път край езерото.

Местността бе красива, помисли си тя. Ийв бе избрала прекрасно място, където да погребее дъщеря си — на малък хълм с изглед към езерото.

— Къде е Монти? — попита Лоугън, когато се изравни с нея.

— Оставих го в къщата. Би се разстроил, ако присъства на погребението.

— О, да, забравих какво чувствително куче е той.

— По-чувствително от някои хора.

— Ох! — Направи гримаса. — Не съм искал да му се подигравам. Всъщност се опитвах да се държа мило.

— Нима?

— Очевидно не успях.

— Точно така.

— Ще започна отначало. Ийв ми разкри, че ти и Монти сте намерили Бони. Каза, че двамата трябва да сте проверили всеки фут^[1] от онзи национален парк, докато откриете къде я е заровил убиецът.

— Така е. Но за малко да се откажа.

— И все пак не си го направила.

— Ийв е най-добрата ми приятелка.

— Тогава не смяташ ли, че можеш да простиш донякъде безскрупулния начин, по който ви събрах?

— Не — отвърна му хладно. — Не обичам да ме принуждават да правя каквото и да било. И ти си толкова лош, колкото Мадън. Винаги се опитваш да манипулираш всички и всяка ситуация.

— Не съм чак толкова лош, колкото ме описваш. Имам си някои добродетели.

Тя запази мълчание.

— Търпелив съм. Отговорен. Мога да бъда добър приятел. Питай Ийв.

— Не ме интересува. Защо правиш този безполезен опит да ме убедиш, че си порядъчно човешко същество? — Очите й се присвиха.

— Замислил си нещо.

— Защо да съм... — Лоугън сви рамене. — Да, замислил съм нещо, освен че не успях да те убедя, че не съм някакъв си кучи син. Жалко. Щеше да е по-лесно и за двама ни.

— Защо си дошъл, по дяволите?

— По същата причина като теб. Исках да подкрепя Ийв, когато се нуждае от приятелите си.

— Ти не беше неин приятел. Беше й любовник и няма смисъл да идваш тук и да се опитваш да я отмъкнеш от Джо. Тя го обича, а ти си минала история, Лоугън.

— Зная, но благодаря, че ми напомни. Явно само кучето ти е чувствително. Не съм дошъл, за да разпалвам старите въглени. Толкова ли е трудно да повярваш, че искам само най-доброто за Ийв?

— Не е нужно да ти вярвам или да се съмнявам в теб. — Ускори крачка. — Както казах, не ме интересува. Няма значение дали ти...

— Сара!

Обърна се и видя Джейн Макгуайър да тича надолу по хълма към тях, а червената й коса блестеше на следобедната светлина. Лицето на десетгодишното момиче бе бледо и напрегнато, когато спря до Сара.

— Здравейте, може ли да повървя с вас?

— Разбира се. Но мислех, че искаш да си с Ийв.

Тя поклати глава.

— Не съм й нужна. Има си Джо. — Гледаше право напред. — Никой от тях не се нуждае от мен точно сега.

Сара виждаше, че възниква проблем.

— Ти си част от семейството й. Винаги ще се нуждае от теб.

— Не и сега. Мястото ми не е тук. Сега е моментът на Бони. — Отмести поглед към Лоугън. — И ти го знаеше. Затова отведе Сара.

Мъжът кимна.

— Поне един човек оценява чувствителността ми. Но Сара е права. Ти си част от семейството.

Джейн присви устни.

— Опитваш се да ме успокоиш. Не ми трябва съжалението ти. Зная, че Джо и Ийв ме обичат, но не съм Бони. Никога няма да съм Бони за тях. Затова не ми разправяй, че искат да съм там, когато се сбогуват с нея. Не виждаш ли колко им е трудно да понесат присъствието ми точно в момента? Искат да мислят само за Бони, но

трябва да се опитат да ми внушат уют и обич, защото не желаят да ме наранят.

— Говори с тях — предложи нежно Сара.

— Не. — Джейн отвърна поглед от двамата и повтори: — Сега е моментът на Бони. — Смени темата. — Мога ли да избързам напред и да изведа Монти на разходка?

— Мисля, че това е много добра идея.

Сара се намръщи, обезпокоена, докато гледаше как момичето тича надолу по пътеката към къщата.

— Монти ще тръгне ли с нея? — попита Лоугън.

— Той я обожава — кимна тя. — Във Финикс се опознаха много добре.

— И ти я харесваш. Не е от най-лесните за опознаване деца.

— Може и да е дете, но е по-зряла от повечето възрастни. Така е, като израснеш при осиновители и на улицата. — Прехапа долната си устна. — Права е, нали? Присъствието ѝ тук ще е тежест за Ийв и Джо.

— Вероятно. Изглежда, Джейн има добър инстинкт.

— Внезапно се изпречи срещу лицето ѝ. — За какво си мислиш?

— Не е твоя работа. — Бяха стигнали до верандата.

— Тръгваш ли си?

— Още не. Мислех да поема към летището след вечеря. Полетът ти е в десет, нали?

— Откъде знаеш?

— Ийв ми спомена по телефона. Каза, че са те взели от летището. Може ли да те откарам?

— Джо ще го стори.

— Не е ли по-добре да остане при Ийв? Няма да ти стане нищо, ако си в една кола с мен. Пътуването трае само час.

Нищо нямаше да ѝ стане, но не искаше услуги от него.

Сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Не ти правя услуга, Сара. Като се има предвид мнението ти за мен, би трябвало да го знаеш.

Не, можеше да си представи Лоугън да извърши услуга на Ийв, но не и на нея. А и защо ли? Не знаеше по каква причина бе направил опита да прекоси пропастта между тях, но не бе поради съжаление за предишните си дела. Той никога не поглеждаше назад, след като веднъж вземеше решение.

— Ийв се нуждае от Джо в този момент — продължи мъжът. — И двамата го знаем.

— А това жегва ли те, Лоугън?

— Би ли могло да ти дожалее за мен, ако е така?

— Не, по дяволите.

— Така си и мислех. Е, да те откарам ли до летището?

Тя сви рамене.

— Добре. Трябва да тръгна около осем.

Той кимна.

— Ще съм готов. Но не е ли нужно да отидеш по-рано, за да натовариш Монти в багажното отделение?

— Той винаги пътува с мен.

— Мислех, че това е позволено само за дребни животни и кучетата на незрящи.

— Той има специално разрешително от ATF

— А ако нямаше, ти вероятно щеше да настояваш да пътуваш в багажното с него — усмихна се Лоугън.

— Правилно. — Отвори предната врата. — Ще започна да правя сандвичи и кафе. По пътеката идва преподобният Уотсън. Защо не ми помогнеш, като му кажеш нещо очарователно и после да го отпратиш?

— Изненадан съм, че ме смяташ за способен на чаровно държание.

О, никога не го бе изпробвал върху нея, но го бе виждала да въздейства с обаянието си. То бе вероятно едно от най-мощните оръжия в арсенала му.

— Защо се изненадваш? — Докато влизаше в къщата, Сара му хвърли поглед през рамо. — Доколкото зная, по-голямата част от населението на Германия е считало Хитлер за очарователен.

* * *

— Благодаря ти, че дойде, Сара. — Ийв седеше на люлката на верандата и гледаше към забуленото в мрак езеро. — Зная, че си уморена. Но за мен присъствието ти тук значи много.

— Не ставай глупава. И аз исках да дойда.

— Мисля, че Бони би желала да си тук. В края на краищата, ти я откри.

— Провървя ни.

— Не ми ги разправяй тия. Претрепахте се от работа.

— Това не винаги означава, че с Монти откриваме онова, което търсим. — Разгледа лицето на приятелката си. — Наред ли е всичко с теб?

— Скоро ще бъде. В момента се чувствам много особено. — Погледът ѝ се отмести към хълма отатък езерото. — Сега тя си е у дома. Това е най-важно. Макар че всъщност никога не ме е напускала.

Сара кимна.

— Спомените са безценни.

— Да. — Усмихна се леко. — Но не това имах предвид. — Смени темата. — Тревожа се за Джейн.

— Допусках го.

— Мисля, че през повечето време е щастлива с нас. Знае, че я обичаме. — Въздъхна. — Но не е лесно дете.

— Самата ситуация не е лесна. — Сара направи пауза. Какво би казала, ако Джейн прекара няколко седмици с мен в ранчото?

Ийв остана безмълвна известно време.

— Защо?

— Промяната би ѝ се отразила добре. Обича Монти и ме харесва. Ще се грижа добре за нея.

— Зная. — Тя се намръщи леко. — Разговаряхте ли за Бони?

— По-важно е дали е разговаряла с теб за нея.

— Не и откакто я откри. На няколко пъти опитвах, но тя ме отблъсква. Надявах се, че с времето... Не зная. В момента ми е трудно да разсъждавам.

— За всички ви това е период на адаптация. От години си била обсебена от мисълта да върнеш Бони вкъщи. Зная, че сега си доволна, че е тук, но ще бъде ли...

— Джейн си мисли, че е просто заместничка — прекъсна я Ийв. — Опитах се да ѝ покажа колко греша, но не го приема. Не е обидчива, но не мога да я убедя в противното.

— При ужасното ѝ детство може и никога да не успееш да я убедиш. Но това не значи, че не можете да живеете добре заедно.

— Не ми го казвай. Искам да се чувства неповторима. Всеки би трябвало да се чувства така.

— Тя е неповторима. Твърда и независима е, а умът ѝ е остър като бръснач. Толкова е умна, че знае, че в момента си объркана и тъжна и не може да ти помогне. Това я наранява. Изпрати я на гости при мен за малко, Ийв.

— Ще си помисля. — Опита се да се усмихне. — Никога не съм смятала, че ще имам такъв проблем, когато намерих Бони. Не че не съм облекчена, но...

— Водила си този начин на живот тъкмо защото си загубила Бони. А сега я откри.

Приятелката ѝ кимна.

— Ще ми е нужно малко време, но имам късмет. Джо е с мен. Всичко ще си дойде на мястото, щом имам него. — Посегна и хвана ръката на Сара. — И приятели като теб и Лоугън.

— Като стана дума за него, време е да тръгвам за летището. Къде е той?

— Слезе към езерото.

— Сам ли?

Ийв кимна.

— И по-добре. С Джо все още не се държат много приятелски.

Сара се ухили.

— Защото си фаталната жена.

— Да бе! — Намести очилата си и се изправи. — Хайде да открием Джейн и Монти. Ще трябва да я отлепиш от него.

— Няма да е толкова лошо, ако ѝ кажеш, че ще го види скоро.

— Казах, че ще си помисля. — Намръщи се. — Упорита си като магаре, Сара. Защо си толкова сигурна, че си най-добрата алтернатива за Джейн в момента? Ако ти се обадят и с Монти се изнесете в някой затънт край на света? Какво ще сториш с нея?

Сара сви рамене.

— Ще се оправим.

Ийв поклати глава.

— И в този дух, какво щеше да правиш, ако имаше собствени деца? Ти ли ще ми разправяш за адаптация?

— Ще му мисля, когато се сблъскам с проблема.

— Децата са по-взискателни от кучетата.

— Точно затова се придържам към кучетата. Щастлива съм с настоящия си начин на живот. Можеш ли да си ме представиш със съпруг и купчина дечурлига?

— Не, изобщо. Но сигурно си самотна.

— Защо? Имам си Монти и приятелите от групата.

— С които се виждаш само когато участваш в някоя спасителна операция.

— Това ми стига.

— Защо ти стига? Защо не искаш да се сближиш с никого?

Тя се усмихна.

— Ийв, престани да се опитваш да ме изкараш някаква си наранена мелодраматична героиня. Не съм като теб. Нямам мрачно минало. Аз съм просто нормална жена, която случайно е малко по-себична от повечето хора. Животът ми ме устройва напълно.

— Значи да си гледам моята работа?

— Както искаш. Но ме изненадваш. Някога си била една от най-самотните жени на света, а смяташ, че за мен липсата на социални контакти е проблем.

— Туш! — Ийв се усмихна. — Предполагам, че просто искам всички да са щастливи колкото съм аз напоследък.

— Направо съм на седмото небе! — Вирна глава. — Знаеш ли, винаги ми е била странна тази фраза. Откъде знае човек колко щастлив може да бъде на седмото небе? И защо да е седмото? — Засмя се. — Добре де, щастлива съм колкото Монти, когато го чешат по корема. По-хубаво от това няма.

* * *

Осем без петнадесет. Почти бе време да тръгват.

Лоугън пое обратно към къщата. Виждаше силуетите на Сара и Монти, очертани на фона на светлината, струяща от прозорците. Приличаха на две фантастични фигури върху корицата на книга.

Но у Сара Патрик нямаше нищо романтично. По дяволите, тя беше толкова твърдоглава! Не прощаваше и не забравяше и го оставяше с вързани ръце. Имаше само още един час да я убеди да му помогне доброволно. След това трябваше да...

Телефонът му иззвъня.

— Руджак ми се обади — каза Касълтън. — Искан да се споразумеете.

Лоугън стисна телефона.

— Разговаря ли с Басет?

— Още не. Твърди, че само трябва да дадеш петдесет хиляди долара и ще ти позволи да разговаряш с него. Аз трябва да оставя парите на едно място близо до изследователския център.

— А колко иска, за да го пусне?

— По този въпрос настоява да преговаря лично с теб.

Лоугън бе очаквал това.

— Научи ли нещо повече за местонахождението на Руджак?

— Нали ти казах, че за това трябва да се погрижиш ти. Дадох ти насока. Твоят човек не е ли намерил Санчес вече?

— Работи по задачата, но не е лошо да му се помогне.

— По дяволите, върша всичко по силите си тук. Кога пристигаш?

— Тръгвам тази вечер.

— А какво да правя с парите?

— Дай му ги. Наредил съм на Маргарет да ти осигури всичко необходимо.

— Може да блъфира. Басет може и да е мъртъв.

— Дай му ги.

— Ами ако не ти позволи да говориш със заложника?

— Ще се тревожим за това, когато се случи.

Касълтън направи пауза.

— Дадох му номера ти, когато ми го поиска. Надявам се да не възразяваш.

— Не, правилно си постъпил. Ако държи да разговаряме, трябва да го улесним. Искан да поддържам диалога. Колкото повече сме във връзка, толкова по-големи са шансовете да научим нещо.

— Мисля, че го е убил, Лоугън. Ами ако е мъртъв?

— Тогава и Руджак ще умре.

Затвори и пхна телефона в джоба си. Трябваше да стигне в Санто Камаро. Отдавна бе научил, че е задължително да се нагажда към правилата на играта в движение, а тази се очертаваше много неприятна.

Погледът му се върна върху Сара и Монти, чакащи на верандата. Жалко. Нямаше повече време. Извади телефона си и бързо набра някакъв номер.

* * *

— Грижи се за себе си! — Лоугън целуна леко Ийв по челото, преди да се отправи към колата. — Ако ти дотрябвам за нещо, звъни ми.

— Нищо ми няма. — Погледна Сара, вече седнала отпред. — Ще ти се обадя за Джейн.

— Оттук трябва да отлетя направо за Вашингтон, но ще се забавя само няколко дни. След това ще съм в ранчото.

Ийв помахаше и отстъпи назад, когато Лоугън запали колата.

Сара се извърна и видя приятелката си да стои все още там и да ги наблюдава как потеглят по пътя. За миг изглеждаше много самотна, но после от къщата излязоха Джо, майка ѝ и Джейн. Вече никога нямаше да е сама; освен ако не пожелаеше. Но не се ли отнасяше това за всички? Човек имаше много възможности за избор и самотата бе една от тях.

Какви си ги мислеше? Не беше сама. Както бе заявила на Ийв, имаше си Монти и работата, която я удовлетворяваше. Не искаше нищо или никого повече.

— Какво имаше предвид с това, че ще ти се обади за Джейн?

— Може да ми дойде на гости за няколко седмици.

— Кога?

— Колкото се може по-скоро.

— Не.

Тя се извърна и се взря в него.

— Какво?

— Не сега.

— Какво говориш, по дяволите? Ийв се нуждае от помощта ми именно сега. Колкото по-скоро... Защо ли го обсъждам с теб? Изобщо не е твоя работа.

— Моя е. Нуждая се от помощта ти. И то веднага.

Какво арогантно копеле!

— Я върви да се хвърлиш в езерото, Лоугън!

— Ще ти платя колкото поискаш. Само си кажи цената.

— Нямах достатъчно пари.

Устните му се свиха.

— Боях се, че ще кажеш това. Съжалявам. Не мога да позволя да се откажеш от тази работа, Сара. Твърде важна е.

— За теб — да. Но аз не давам пукната пара за нуждите ти, Лоугън.

— Зная. Затова се обадох на Тод Мадън и го помолих да уреди да те заема от АТФ.

Тя се взираше в него поразена.

— Какво?!

— Чу ме.

— Господи, пак постъпваш по същия начин!

— Опитах се да го избегна. — Лоугън сви рамене. — Но не можах да се разбера с теб. Все още ме мразиш.

— А ти на мое място? Не мога да си представя да те премажат и после да простиш и забравиш.

— Не твърдя, че не те разбирам, просто ти обясних защо трябваше да се обадя на Мадън. Каза ми да ти предам да забравиш за онази пресконференция за момента. Двамата с Монти ми принадлежите дотогава, докато сте ми нужни.

Изненадата ѝ прерастваше в ярост.

— Как ли пък не!

— Мадън ме увери, че ще сториш всичко, което поискам.

— А ти какво му обеща?

— Благодарността си. И цялото влияние, което произтича от нея. Твоят сенатор Мадън е много амбициозен, нали? Да не би да се стреми към пост в кабинета?

— Не мога да повярвам, че е отменил пресконференцията. Твърде много обича да вижда образа си във вестниците.

— О, наложи се да бъда много убедителен.

— Кучи син такъв!

— Тревожех се, че ще отхвърлиш предложението ми въпреки нареждането му, но той ме увери, че няма начин да откажеш на него. — Погледът му се съсредоточи върху лицето ѝ. — Той има някаква власт над теб, нали? Някакъв коз?

— Какво те е грижа? За теб няма значение как ме е накарал да сторя онова, което искаше предишния път. Интересуваха те само резултатите. Същото е и сега. — Трепереше от гняв. — Затова ли дойде тук?

— Дойдох, защото Ийв пожела. Също като теб.

— Но знаеше, че ще присъствам.

— Да, знаех.

— И какво искаш да свърша? Да намеря някой друг труп ли?

— Не мисля, че е мъртъв. — Усмихна се криво. — Зная колко мразиш да използваш Монти за издирване на трупове. Би трябвало да си доволна, че ви карам да работите по откриването на истински, жив човек.

— Доволна?

— Изразих се неподходящо. Опитвам се да ти представя лошата ситуация в по-поносима светлина.

— Не е по-поносима.

— Ще трябва да бъде.

— Майната ти! — Сара извади телефона си и набра номера на Мадън. — Какво ми причиняваш, по дяволите? — попита веднага, след като той вдигна.

— Виж, Сара, това е за добро.

— Чие добро, дявол да те вземе?

— Лоугън ми каза, че работата е много важна и може да не отнеме чак толкова време.

— А хрумна ли ти, че Монти и аз току-що се върнахме от мисия, която ни изцеди до капка? Нужна ни е почивка.

— Трябва да изпълняваш нарежданията ми. Сигурен съм, че Лоугън ще се погрижи за теб. Обади се, като се освободиш отново. — Затвори.

Ръката ѝ стискаше телефона толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Копелета! И двамата бяха копелета!

— Доволна ли си? — попита Лоугън.

— Искане ми се да го кастрирам! — Изглежда го свирепо. — И теб също.

Той потръпна.

— Доколкото разбирам, той потвърди думите ми. А сега да ти разкажа ли за работата?

Опита се да се овладее. Много отдавна бе приела факта, че не може да надвие Мадън. Той държеше твърде силна карта. Но, мили боже, как мразеше мисълта, че е подчинена на Лоугън! Искаше да напердаши някого. Не, не когото и да е, а точно Лоугън.

Монти изскимтя на задната седалка и тя се протегна да го погали.

— Всичко е наред, момчето ми. Всичко е наред.

— Не е наред, но ще го оправиш — намеси се Лоугън. — Нали?

— Върви по дяволите!

Монти отново изскимтя.

— Шшш.

— Усеща, че си разстроена. — Лоугън се усмихна. — Помня колко сте близки. Добро куче е.

— Би трябвало да го насъскам да ти разкъса гърлото. Знаеш ли колко е уморен?

— Не ми прилича на много зло куче пазач.

— Прави изключение, когато сметне, че съм в опасност.

— Но все още не си.

Очите ѝ се стрелнаха към лицето му.

— Все още?

Усмивката му се стопи.

— Има няколко проблема около задачата, но ще се опитам да държа и двама ви в безопасност.

— Какво всъщност искаш да свърша?

— Искам с Монти да откриете един от моите служители, който бе отвлечен. Един от изследователските ми центрове в Колумбия бе нападат и четирима от служителите ми бяха убити. Басет бе взет за заложник.

— Знаеш ли кой го е отвлякъл?

— Мартин Руджак. Много неприятна личност.

— Колко неприятна?

— Крайно. Занимава се с всичко — от трафик на наркотици до тероризъм.

— Тероризъм? Защо те е набелязал?

— Имахме спречкване преди няколко години, когато бях в Япония. Не ме харесва особено.

— Тогава е трябвало да отвлече теб.

— Сигурен съм, че ти би предпочела да е така, но си има причини, поради които е избрал Басет.

— И няма да ми ги споделиш?

— Не и в момента.

— Не преследвам престъпници, Лоугън.

— Работиш за ATF.

— Напоследък основните ми задължения са към спасителния отряд.

— Ще спасяваш Басет.

— Просто плати откупа. Разполагаш с предостатъчно пари.

— Има голяма вероятност Басет да бъде убит, след като платя. Трябва да го намеря и да го измъкна.

— И как да го открия? Знаеш ли конкретното му местонахождение?

— Все още не. Някъде в джунглата, близо до Санто Камаро в Колумбия.

Очите ѝ се разшириха.

— Южна Америка?

— Според последната ми проверка.

— Искаш да замина за Южна Америка и да се скитам из джунглата, докато намеря...

— Имам човек, който работи по локализирането на Руджак. Надявам се да получа повече сведения, преди да пристигнем в Колумбия.

— А кога ще стане това?

— В момента самолетът ми чака на летището в Атланта.

— И смяташ, че ще скоча в него и покорно ще тръгна с теб?

— Не покорно. Никога покорно.

Сара си пое дълбоко въздух.

— Рискуваш не само моя живот, а и този на Монти. Ако онези мръсници видят, че се опитва да ги проследи, веднага ще го застрелят.

— Ще внимавам много за двама ви. Ще направя всичко по силите си, за да ви държа в безопасност.

— И очакваш да ти се доверя?

Той поклати глава.

— Не, но това не намалява истинността му.

— Никога няма да ти се доверя. Ти си използвач, също като Мадън. Сама ще се погрижа за сигурността на Монти. Теб не те интересува никой или... — Млъкна. Защо ли спореше? Знаеше, че няма избор. Двамата с Мадън я бяха притиснали в ъгъла. — Колко ще отнеме?

— Не зная.

Тя затвори очи, обзета от гняв и безсилие.

— Ще свърша работата. Ще намеря твоя човек. — Очите ѝ се отвориха и добави с потисната злъч: — Но после ще намеря начин да ти го върна. А ако убият кучето ми, ще ти се прииска никога да не си се раждал.

— Вярвам ти. — Отби от магистралата по шосето, водещо към летището. — Знаеш ли, въпреки че използвах Мадън като помощно средство, пак не бях сигурен, че ще тръгнеш с мен. Онова, с което той те държи, трябва да е доста силно. Няма ли да кажеш какво е?

— Върви по дяволите, Лоугън!

[1] Мярка за дължина в английската мерна система, равна на 0,3048м — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Изминаха повече от шест часа, откакто излетяхме — каза Лоугън. — От любезност би могла да произнесеш една-две думи. Може дори три.

— Казахме си всичко необходимо и не ми е до любезности.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита той.

— Не.

— Ами Монти? Допускаш ли, че може да е гладен?

— Той се храни само два пъти на ден. Нахраних го в къщата. — Сара се сви на широката кожена седалка и се взря през илюминатора. — Освен това няма нужда да се тревожиш за кучето. Аз винаги се грижа за него.

— Очевидно е. Просто реших да се държа като възпитан домакин и да предложа.

— Да ни предложиш храна и после да изложиш живота ни на опасност?

— Нямам друг избор — отвърна уморено той. — Казах ти, че ще се опитам да ви държа в безопасност.

— Да се опиташ не е достатъчно. — Посегна и погали кучето по главата, после заговори през стиснати зъби: — Знаеш ли как ме караш да се чувствам? Не само ти си отговорен за застрашаването на Монти. Той е мой. В основата винаги съм аз. Кучето никога не отказва, така че ако взема погрешното решение, аз трябва да понеса вината.

— Дори след като съм те изнудил?

— Това те прави копеле, но окончателното решение вземам аз.

Лоугън замълча за момент.

— Единствената ти задача е да намериш лагера. Няма да се приближаваш дори на миля от евентуална стрелба. Нищо няма да се случи на теб или Монти.

— Зная — отвърна саркастично Сара. — Ще се опиташ да ни държиш в безопасност.

— Не, няма да се случи, обещавам ти. — Тя се обърна и го изгледа. — Не ми ли вярваш?

— А трябва ли?

— Предполагам, че не. Понякога съдбата се намесва и никой не може да промени случилото се. Но ако съм оцелял, когато се измъкнем от джунглата, и вие с Монти също ще бъдете живи. — Направи гримаса. — Уверявам те, че не ми е лесно да дам това обещание. Имам изострено чувство за самосъхранение. — Изправи се. — Отивам до кабината да поговоря с пилота. Може да съставиш списък на необходимите ти неща за тази задача, а аз ще се обадя на асистентката си и ще се погрижа да те очакват в Санто Камаро. В чекмеджето на масата до теб има молив и бележник. Няма да се бавя повече от няколко минути, но пък съм сигурен, че няма да ти липсвам.

— Не, няма. — Наблюдаваше го как се отдалечава по пътеката, после потърси бележника и молива и започна да съставя списъка. Защо се бе опитал така упорито да я увери, че ще пази нея и Монти? Не значеха нищо за него. Бяха просто инструменти за постигането на целта му. И все пак за миг му бе повярвала. Бе се натъквала на нечестни бюрократи и властни фигури в бедствени райони по света и можеше да разпознае искреността, когато я срещнеше.

Наистина ли? Лоугън бе овладял манипулирането в стотиците корпоративни заседателни зали. Може би не беше съвсем по възможностите ѝ.

Глупости! Или вярваш на преценките си, или не. Дали Лоугън беше пълен кучи син, или у него имаше някаква слабост, която можеше да използва?

Довърши списъка си, после затвори очи. Не искаше да използва никого и нищо. Просто ѝ се искаше да може да си иде вкъщи и да забрави за Лоугън и Мадън и за всичко, свързано с тях.

— Кафе?

Отвори очи и го видя да ѝ подава чаша. Усмихна ѝ се леко.

— Това е просто кафе. Не е като да се храниш на масата на врага си. Освен това наистина трябва да се възползваш от всичко, което можеш да получиш от мен. Храна, напитки, пари. — Сведе очи към Монти. — Нали така, момче?

Кучето тупна с опашка и се претърколи на гръб.

Лоугън посегна и го почеса по корема. Монти издаде тих, гърлен, одобрителен звук.

Хубаво.

— Предател — промърмори тя.

Мил.

— Как не!

— Да не би да пропускам нещо? — вдигна вежди Лоугън.

— Няма да ме убедиш, че си страхотен, само като галиш кучето ми.

— Но той ме харесва.

— Не се ласкай. Харесва всички. Монти е златен ритрийвър, за бога. Известни са с любвеобилността си... дори и към хора, които не я заслужават.

Мил.

Погледна кучето с отвращение. Никаква прозорливост.

— Защо се чувствам някак не на мястото си? — Лоугън ѝ подаде чашата. — В проучванията ми за теб се казваше, че едва ли не умееш да четеш мислите на това куче. Започвам да си мисля, че и той е в състояние да чете твоите. Изпий си кафето, докато донеса на любимеца ти купичка с вода.

Преди да се възпротиви, той вече крачеше обратно към кухнята на самолета.

Монти се претърколи на корем.

Мил.

Не му обърна внимание, а отпи от кафето си. Изкушаваше се да откаже, но беше толкова уморена, че едва мислеше, а предложението му звучеше разумно. Защо да не го използва, така както той използваше нея? Изведнъж се вцепени, тъй като ѝ хрумна една мисъл. Боже мой, защо не? Защо да седи тук и да се самосъжалява, когато имаше възможност да...

— Добре. Боях се, че ще излееш кафето на пода. — Лоугън постави пред Монти фина порцеланова купичка. — Радвам се, че се държиш разумно.

— А „разумно“ означава да правя каквото пожелаеш? — Отпи нова глътка. — Искях това кафе, затова го приех. Не си падам по безсмислени демонстрации.

— Защо Монти не пие?

— Не приема храна или вода от никой друг, освен от мен. — Посегна, докосна ръба на съда и кучето започна да лочи жадно. — Това е фин порцелан. Може да я счупи. Има склонност да бута купичката си, когато я опразни.

— Само такава имам, а той заслужава най-доброто.

— Да, така е. Майната му на твоя порцелан. — Огледа луксозната вътрешност на джета. — Красиво е. Никога не съм виждала подобен самолет.

— Обичам да се чувствам удобно. Пътувам доста и няма нищо по-лошо от това да съм уморен и раздразнен след полета. Една грешка в протокола или във финансите — и цялото пътуване е провалено. — Седна до нея. — В много корпоративни джетове ли си се качвала?

— На няколко. Правителството рядко плаща за транспортирането на спасителни екипи, а настоящата администрация не ни е дала нищо. — Устните ѝ се изкривиха. — Макар че имат голямо желание да се възползват от всяка реклама, която можем да им направим. Разчитаме много на корпорации, които да ни осигурят превоз, когато е необходимо.

— Изненадан съм. Милиони долари за чуждестранни помощи и нито петак за спасителните екипи?

— Справяме се. — Сви рамене. — Вероятно е по-добре, че правителството не се меси. Сигурно щяхме да попълваме молби в три екземпляра и да се оставяме да ни дърпат конците.

Той запази мълчание за момент.

— Като онези, с които те ръководи Мадън ли?

Сара се вцепени.

— И на теб ти е приятно да ги дърпаш. И двамата си падате по упражняването на власт.

Лоугън бързо смени темата.

— Работиш към АТФ, нали? Не финансират ли изпращането ти с Монти до бедствените райони?

— Само когато е свързано с експлозиви. АТФ нямат спасителни мисии.

— Тогава защо прие работата?

— Трябваше да се издържам. — Хвърли поглед през прозореца. — А след първата година бях съвсем слабо обвързана с тях. С Монти

ни бе разрешено да се включваме в доброволни спасителни екипи, когато не ни даваха в заем на полицията при особено трудни случаи.

— Издирвания на трупове?

— Да.

— Защо си го правила? Мразиш ги. Наложил се да ти извия ръката, за да те накарам да помогнеш на Ийв.

— Изпълнявах задълженията си.

Вгледа се в затвореното ѝ изражение с присвити очи.

— И защо е било нужно? Защо просто не напусна?

— Казах ти, че трябваше да се издържам.

— Не мисля, че това е причината — отвърна замислено Лоугън.

— Живееш простичко и, изглежда, ти харесва. Предложих ти неограничена сума за тази задача. Значи не е заради парите. Изнудване? Е, какво престъпление би могла да си извършила, че да те постави под властта на Мадън?

Тя се взря право в очите му.

— Убих едно манипулиращо копеле, което си пяхаше носа в моите работи.

Той се засмя.

— Извинявай, но съм наказан с любопитството си. Ти си интересна загадка, Сара. Изкушението да те разгада е почти неустоймо.

— Защото си мислиш, че може да се нуждаеш от още някой коз срещу мен?

Усмивката му се стопи.

— Не.

— Глупости. Непрекъснато мислиш, претегляш предимствата и недостатъците, лошите и добрите ходове. А този ход бе лош, Лоугън.

— Беше единственият възможен.

— Човек винаги има избор. Ти избра Монти и мен. Може да е най-лошият избор в живота ти, защото, ако нещо се случи на кучето, ще те намеря и ще те разкъсам на парчета. — Допи кафето си на една глътка. — И аз самата поразмислих, докато седях тук. По някаква причина желаеш доброволното ми сътрудничество, за да откриеш Басет. Не зная защо. Може би защото си достатъчно умен, за да осъзнаеш, че безпроблемната работа в екип ще повиши шансовете да го открием.

— А не ти ли хрумна, че може да не ми харесва употребата на сила?

— Не ми е минало през ума. Ти си използвач като Мадън. Ако е необходима сила, ще се отзовеш с малката си томахапка. — Устните ѝ се свиха. — Е, омръзна ми да ме използват. Няма да се случи отново. Нито с теб, нито с него.

— Нима?

— Искаш съдействие и ще ти го дам. Ще намеря твоя човек, но държа да ми се отплатиш.

— Казах ти, че ще ти дам колкото пожелаеш.

— Искам Мадън да се махне от живота ми.

Той замълча за момент.

— Не се съмнявам, че е много неприятен, но се надявам, че идеята не е да го принудя да подпише договор. Би било доста неловко.

— Ами ако кажа, че точно това искам? — попита любопитно тя.

— Ще трябва да си помисля.

Очите ѝ се разшириха от изненада, когато осъзна, че не отхвърля възможността.

— Не ставай глупав. Просто желая да напусне живота ми без никакви козове срещу мен.

— Това е огромно облекчение. Не би ли споделила какъв коз има срещу теб?

Не му отговори.

— Така си и мислех. Не ми вярваш. Страх те е, че юздите ще преминат от неговите в моите ръце. Хрумна ли ти, че все пак поемаш този риск?

— Хрумна ми. Това е част от сделката. Да се освободя и от двама ви.

— Тогава, изглежда, ми вярваш повече, отколкото на Мадън.

— Ийв ти вярва. Може да съдържиш думата си. А щом работата приключи, няма да съм ти полезна за нищо друго. Можеш да си позволиш да ме освободиш.

— Вярно. Но едва ли бих могъл да ти помогна, ако действам слепешката.

— Ще ти кажа, когато е необходимо да го знаеш.

— И защо си мислиш, че мога да ти помогна?

— Нямам необходимата власт, за да се измъкна от него, иначе щях да съм го сторила преди години. Споразумяхме ли се?

Лоугън бавно кимна.

— Ако си истински усърдна, Мадън ще напусне живота ти, независимо дали ще освободим моя човек или не. Имаш думата ми.

Сара почувства лека изненада.

— Не съм такова копеле, за каквото ме считаш — обясни Лоугън грубо. — Питай Ийв. Както каза, тя ми вярва.

— Предубедена е. Бяхте любовници. Вероятно с нея си се държал по-различно, отколкото с другите.

— Да, положих наистина огромно усилие да се отнасям с нея като с човешко същество. Беше огромен товар за мен. — Изправи се. — Трябва да ида да проведа няколко разговора по телефона. Защо не се изтегнеш на кушетката и не опиташ да поспиш? Когато стигнем в Санто Камаро, ще трябва да действаме много бързо. — Вдигна списъка от масата. — Това ли е всичко необходимо?

— Да.

— Ще се погрижа да го получиш — отвърна той и тръгна по пътеката.

Бе го ядосала и отговорът му разкриваше нетипична уязвимост. Може би не бе такъв железен мъж, за какъвто го считаше. Но нямаше значение колко твърд или мекушав бе, стига да разкараше Мадън от живота ѝ.

Живот без заплахите на Мадън...

Мисълта предизвика невероятна вълна на облекчение. Живееше без надежда от години и изведнъж възможността изгря пред нея. И да спечели, и да загуби, Мадън щеше да напусне живота ѝ, стига да си свършеше работата. Лоугън ѝ бе дал думата си.

Монти леко изскимтя и положи глава на коляното ѝ, усетил вълнението ѝ.

— Имаме шанс, момче — прошепна тя. — Ако не лъже, може да успеем да извлечем голяма полза от тази ситуация.

Мил.

— Не е мил, но няма значение, стига да спази обещанието си.

Мил.

Упоритото куче. Сара се изправи и отиде до кушетката.

— Хайде, трябва да поспим. Искаме да сме във върхова форма, да приключим с това и да се прибираме вкъщи.

Монти се настани на пода пред кушетката, но погледът му се насочи обратно към кабината, където бе изчезнал Лоугън.

Мил...

* * *

— Значи си я склонил? — попита Маргарет, след като Лоугън ѝ бе продиктувал набързо списъка на Сара. — Надявах се да удариш на камък.

— Зная. Показа го много явно — отвърна той. — Открий всичко възможно за Тод Мадън. Необходим ми е пълен доклад.

— Колко пълен?

— Искам да зная името на всяко дете, което е малтретирал в детската градина.

— О, такъв доклад ли? Значи вече не сме в един отбор с него?

— Той е член на комитета, финансиращ ATF, но не смятам, че така командва Сара Патрик. Има нещо друго.

— Нали я склони? Какво значение има?

— Има. Някакви съобщения?

— Гейлън се обади от Богота. Каза, че не е спешно, но иска да му звъннеш.

— Веднага след като затворя. Спомена ли някакви проблеми?

— Не, каза да ти предам, че екипът е заел позиции.

— Направи пауза и после добави неохотно: — Знаеш ли, наистина го харесвам.

— И това те изненадва? О, да, би трябвало. Предполага се, че не би одобрила човек като него. Това е в разрез с принципите ти.

— Да, в разрез е, но Гейлън е... различен.

— Безспорно. Никакви вести от Касълтън?

— Не. Може да отнеме известно време да изровим кирливите ризи на Мадън. Той е политик, а те заравят труповете доста надълбоко.

— Просто ги намери.

— Как е кучето?

— По-сговорчиво от Сара.

— Е, не можеш да я виниш за...

— Ще ти се обадя, когато стигнем в Санто Камаро.

— Прекрати разговора и набра номера на Гейлън.

— Какво става?

— Няма ли да ме поздравиш? Няма ли учтивости? — заговори провлечено Гейлън. — След всичките онези години в Токио смятах, че си се научил на обноски.

— Локализирахте ли го?

— Кога съм те разочаровал? Знаем района, но Санчес казва, че Руджак мести лагера си на няколко дни. Освен това ще ни заложи капан с лагер примамка.

— Трябва веднага да намерим истинския. Не можем да си позволим никакво допълнително време. Трябва да влезем и излезем бързо, иначе заложникът ще бъде мъртъв. Сигурен ли си, че си измъкнал истината от Санчес?

— Засегна ме дълбоко. Не само липса на маниери, ами и съмнение. Признавам, че Санчес бе упорит, но накрая разумът надделя.

— Пари?

— Не. Той вече е направил огромно състояние от търговията с наркотици. Там се въртят милиони. Трябваше да убедя негодника, че Руджак е по-безобиден враг от мен. Представяш ли си, не ме вземаше насериозно!

— Сигурен съм, че не е било за дълго.

— Почти тридесет минути.

— Отпуснал си се.

— Сега пък обиди! — Цъкна с език. — А докато се занимавах с това, направих и малкото проучване, което ми възложи.

— И?

— Потвърдено е.

Пръстите на Лоугън се стегнаха около телефона.

— Кучият му син!

— Искаш ли да се погрижа за това?

— Не, сам ще го направя. — По дяволите, знаеше си. — Но не мога да позволя Санчес да доносници на Руджак.

— Няма. Изпратих го в чужбина с куфар от парите на Руджак, които переше. Хубаво е опакован.

— Добре — отвърна Лоугън. — След няколко часа пристигам в Санто Камаро.

— Вече съм на път. Ще стигна след около час и ще се свържа с Касълтън, за да ви вземе от летището.

Лоугън затвори. Всичко бе в движение. Както обикновено, Гейлът бе успял и имаше необходимата му информация. А самият той държеше Сара и Монти и бе намерил начин да я накара да му сътрудничи доброволно.

Нима? Всъщност Сара бе поела контрола. Бе обърнала ситуацията, превръщаща я в жертва, в положение, в което тя командва. Колко ли пъти е трябвало да го прави, залагайки живота си?

Господи, какво правеше? Бе взел решение и не бе моментът да съжалява. Пъкна телефона в джоба си, напусна кабината и тръгна обратно по пътеката към кухнята на самолета.

Сара спеше на кушетката и не помръдна, когато спря до нея. Монти отвори едното си око и затупа лениво с опашка.

— Шшшт.

Но Сара не се събуди, а дори и в дрямката си оставаше свита в самозащита, с напрегнати и стегнати мускули.

Спасителен отряд. Какво караше човек да приеме кариера, която предполага не само опасност, но и постоянно отчаяние? Всички досиета и доклади на света никога не можеха да ти разкрият движещата сила на една личност. Знаеше, че Сара е силна, умна, справяше се сама с неприятностите и имаше отлично чувство за хумор, също като неговото. Но започваше да осъзнава, че под твърдата фасада се крие нещо повече. Що за жена бе Сара Патрик?

Е, нямаше вероятност да разбере. Беше предпазлива, а той твърдо се бе установил във вражеския лагер. Какво пък! Нямаше значение. Не бе нужно да я опознава. По-добре да не го прави. Отдавна бе научил, че е опасно да се сближаваш с хора в опасни ситуации. Беше прекалено болезнено, ако ги загубиш.

Чен Ли.

Запрати мисълта обратно в мрака, където ѝ бе мястото. Тогава беше млад и много по-неопитен. Не беше нужно настоящата ситуация да свърши като онази. Сара Патрик не бе Чен Ли.

Можеше да я опази жива.

САНТО КАМАРО

— Това е Сара Патрик — представи я Лоугън на Касълтън на летището. — Рон Касълтън. Работи за мен.

— Като всички нас — промърмори тя. Направи жест и Монти скочи в колата. — Приятно ми е, господин Касълтън. Това е Монти. Нямам здравни документи за него. Ще имаме ли някакви неприятности с властите?

Той зяпаше ококорен кучето.

— Какво става тук? Ако ме бяхте предупредили, можеше да...

— Няма да са необходими документи — намеси се Лоугън. — Ще влезем и излезем от страната, преди да усетят, че сме пристигнали.

— Ами ако не стане така?

— Ще се погрижа за това. — Лоугън седна на предната седалка. — Имаш ли вести от Гейлън?

— При изследователския център е. Каза, че искаш да започнете веднага.

— Прав е. — Погледна към небето, което вече се здрачаваше. — Но вероятно трябва да изчакаме до сутринта. Руджак обаждал ли се е отново?

— Не и откакто оставих парите, където ми каза. — Хвърли кос поглед към Лоугън. — Но има информатори навсякъде. Сигурно някой ни наблюдава и сега.

— Да тръгваме.

Касълтън запали колата.

— Кучето е издайник. Ще разбере, че се опитвате да откриете Басет. Има познати, които могат да проследят...

— Затова трябва да действваме бързо.

— Набавихте ли провизиите от списъка, който съставих? — попита Сара.

Касълтън се намръщи.

— Какви провизии? Не съм получил никакъв списък.

— Гейлън ги е набавил, Сара — отвърна Лоугън. — Накарах Маргарет да му се обади, докато той беше на път, и да му предаде списъка ти.

— Не ми харесва, че в случая се замесва жена. — Касълтън хвърли поглед през рамо към Сара. — Лоугън обясни ли ви колко е опасно положението? Надявам се да знаете с какво се захващате.

Тя всъщност не знаеше нищо, по дяволите.

— Благодаря ви за загрижеността, но ще се справим. — И все пак Касълтън не я успокояваше. А и жегата... Тя щеше да направи издирването два пъти по-трудно. Едва дишаше, а Монти вече пъхтеше. Посегна и го погали по главата. — Мисля, че трябва да те подстрижем, момче.

— Нямаме време — отговори Лоугън.

— Нямам предвид да го водим на фризьор. Ще го подстрижа сама. — Устните ѝ се свиха. — Няма да го заведе в джунглата, докато не го облекча. Козината му е дълга, а не знаем колко ще отнеме това издирване.

— Ако отнеме толкова, та жегата да го притесни, значи сме загазили.

— Вече го притеснява. Ще го подстрижа.

Лоугън отвори уста да протестира, но после размисли.

— Добре, ще го уредим.

— И още как. — Погледна през прозореца. Бяха свили по неравен черен път. Растителността на джунглата пълзеше по него и го завземаше от двете страни на колата. Не само климатът бе потискащ. — Кой е този Гейлтън? Друг служител ли?

Лоугън кимна.

— Нещо като наемник.

— „Нещо като“?

— Пристигнахме. — Касълтън зави и наби спирачки, за да избегне сблъсъка с мъжа, застанал насред пътя. — Дявол да го вземе! Луд ли си, Гейлтън?

— По този въпрос се спори от десетилетия. — Ухили се на Лоугън. — Какво да правя с теб? Винаги закъсняваш. Вечерята е сервирана на масата.

— За малко да ме изкараш от пътя. — Касълтън угаси мотора. — Не очаквах, че ще...

— Сметнах, че няма реална опасност. Това е частна собственост, а ти си от предпазливите, Касълтън. Знаех, че ще се влачиш със скоростта на охлюв. — Отвори задната врата и подсвирна тихо, когато

видя Монти на пода. — А, получателят на кучешките бисквити в раницата ми. Признавам, че съм малко разочарован. Мислех, че може да са за теб, Лоугън. Надявах се да си придобил по-авантюристични кулинарни вкусове.

Помниш ли как отказа да ядеш онези вкусни личинки в маорското селище в...

— Това е Шон Гейлърн — прекъсна го Лоугън. — Сара Патрик и кучето й, Монти.

— Очарован съм. — Мъжът се усмихна и й помогна да слезе от колата. Беше около тридесет и пет, четиридесетгодишен, малко над среден ръст, със стройно и атлетично тяло. Тъмната му коса бе късо подстригана, но упорито се къдреше, а очите му бяха тъмни и непокорни като косите. Излъчваше енергия на вълни.

— Обичате ли макарони с шунка в касерол?

Британец? Имаше лек лондонски акцент.

— Да.

— Хубаво. Това имаме за вечеря. — Хвърли поглед към Монти. — Може и на теб да ти дам мъничко. Онази кучешка храна и витамините, които донесох, не ми вдъхват доверие.

— Дотук с кулинарните авантюри — промърмори Лоугън.

— Е, не знаех за дамата, но Касълтън не ми се струваше особено претенциозен. — Тръгна към едната страна на пътя. — Насам. Устроил съм лагера на известно разстояние от онези руини. Действат ми потискащо.

Погледът на Сара за пръв път се насочи към изгорелия изследователски център на неколкостотин метра напред. Бе така изпълнена с яд, тревога и възмущение, че не бе помислила в действителност за хората, живели и загинали тук. Всички тези многообещаващи животи, отнети от куршумите на атентаторите...

— Виждате ли? И на дамата й действат потискащо — каза Гейлърн. — Хайде, Касълтън. Можеш да ми помогнеш с чиниите.

— Трябва да се връщам в града.

— След вечеря. Да не би да искаш да ме обидиш?

— Трябва... — Той сви рамене и последва Гейлърн в шубраците.

Сара остана загледана в тях за момент. Имаше чувството, че е била пометена от някаква сила и не бе сигурна дали й харесва.

— Всичко е наред. — Лоугън я хвана за лакътя. — Няма да те отрови. Всъщност е много изтънчен готвач.

— Насред джунглата?

— Дори и насред ураган. Адаптира се към всяка ситуация.

— Не се боя, че ще ме отрови. Просто ме изненада.

— Разбирам те. — Побутна я леко към края на пътя. — И мен ме е изненадвал няколко пъти.

Явно бяха добри стари приятели.

— Личинките?

— Не ти каза, че действително изядох проклетите личинки. Притисна ме в ъгъла, тъй като иначе щях да обидя маорите.

— Какво представляваха всъщност?

— Ларви, ужасно приличат на червеи.

— Така си и мислех. — Тя се усмихна. — Струва ми се, че започвам да харесвам твоя господин Гейлън.

— Сметнах, че тази история ще го направи симпатичен в твоите очи. — Замълча за момент. — Можеш да му се довериш, Сара. Ако нещо се случи с мен, прави каквото ти каже и ще ви измъкне от тук.

Побиха я тръпки, които се опита да пренебрегне.

— Не съм свикнала да оставям друг да се грижи за мен. Какво точно върши той за теб?

— Предполагам, че можеш да го наречеш разрешител на проблеми.

— Проблеми като този?

— Това му е специалността. Така че не се притеснявай да му оставиш командването, когато нещата загрубеят.

— А ти предаваш ли му го?

— Да, по дяволите.

Изгледа го скептично.

— Не мога да си представя да се довериш на друг, освен на себе си.

— Научих се как да избирам хората си отдавна. — Усмихна се. — Иначе защо бих те преследвал?

— Не си представям как се оттегляш и ме оставяш да си върша работата свободно.

— Въпреки мнението ти за мен, не мога да се откажа от отговорността си.

— Откога познаваш Гейлът?

— От около петнадесет години. Запознах се с него, когато бях в Япония. Току-що бе изслужил и работеше за местен бизнесмен.

— И ти го нае?

— По онова време не можех да си го позволя. Опитвах се да закрепя новия си бизнес. През следващите няколко години се оказахме въвлечени в няколко проекти. После, когато започнах да се натъквам на лични проблеми, той ми помагаше да се измъкна.

„Какви лични проблеми?“, зачуди се тя. Но нямаше намерение да пита. Не искаше да знае нищо за личния му живот. Искаше просто да си свърши работата и да си върви.

— И оттогава работи все за теб?

— От време на време. — Бяха излезли на сечището, където Гейлът бе разположил лагера. За нейно удивление до огъня имаше маса с покривка и пъстър порцелан.

— Виж ти!

Гейлът вдигна поглед и се засмя.

— Майка ми винаги ми е казвала, че не бива да използваш пикника като извинение за отказ от изисканите неща в живота.

— Да не би да мислиш, че тази работа е пикник?

— Зависи как гледаш на нещата.

— Как смяташ да превозиш всичко това?

— Нямам и намерение. То е за еднократна употреба. Нима това не се отнася за всичко?

— Не.

Той повдигна вежди.

— Добре. Приятно е да срещнеш човек, който не е циник. — Внимателно сервира макароните. — Кажете ми, Лоугън, тези завъртени парченца не ти ли напомнят ларвите?

* * *

Макароните бяха отлични, а кафето, което Гейлът сервира след това, бе още по-добро.

— Съжалявам, но няма десерт. Може би следващия път. — Повдигна едната си вежда. — Касълът, ще измиеш ли съдовете в

интерес на справедливостта?

Той се изправи.

— Трябва да се връщам в града и да уредя последните детайли по преместването на хората ни от болницата. Благодаря за яденето. Наистина беше вкусно.

Гейлът се намръщи.

— С похвали не се мият чинии.

Лоугън също стана.

— Ще те изпратя до колата. Искам да направиш нещо за мен.

— Разбира се. — Касълът се обърна към Сара. — Пазете се. Успех.

— Благодаря.

Наблюдаваше ги как се отдалечават през поляната и навлизат сред дърветата, после се изправи и започна да отсервира чиниите.

— Седни и пийни още една чаша кафе — предложи Гейлът. — Просто се шегувах.

— А аз не. Така е справедливо.

— Вярно. Но ти трябва да подстрижеш кучето. — Кимна към Монти. — Доста работа ще падне при всичката тази златиста козина. Искам да се напиш тази нощ.

— Няма да ми отнеме толкова много време. Монти е много послушен.

— Подстрижи кучето — заяви твърдо той и взе чиниите от ръцете ѝ. — Може да счупиш финия ми порцелан.

— Това е пластмаса.

— О, значи забеляза? В каталога се кълнях, че никой не би могъл да направи разлика.

— Подвели са те, Гейлът — усмихна се тя.

— Все така става. Да ти донеса ли ножицата? В раницата е, заедно с другите ти провизии.

Нямаше да спечели спора. Въпреки непринуденото му държане, очевидно имаше желязна воля.

— Сама ще си ги взема.

— Доста дълъг списък си дала на Лоугън.

Тя коленичи и зарови в раницата.

— Наложил се да тръгна без екипировка. Набави ли всичката вода? Не мога да позволя Монти да се разболее.

— Значи водата е за него?

— Повечето. Мога да мина и с по-малко от него. — Седна до кучето. — Хайде, момче. Да махнем тази козина от теб.

Той въздъхна и легна по корем.

Гейлът се засмя.

— Права си, послушен е. Добро куче.

— Имаш ли някакви любимци?

Той поклати глава.

— Твърде много се местя. Едно време имах папагал, но го подарих. Беше агресивен, а самолюбие то ми не можеше да го понесе. Виж, твоят Монти никога не би проявил агресия.

— Не разчитай на това.

— Е, не в буквален смисъл. Може и да вдигне крак на нещо, което не бива.

Тя кимна.

— Винаги показва недоволството си.

— Но явно сте добри другари. Откога го имаш?

— От четири години. Беше на една, когато го видях в школата на АТФ. — Усмихна се при спомена. — Току-що бе пропаднал в училището за кучета водачи и те го бяха взели.

— „Пропаднал“?

— Не защото не е достатъчно умен — защити го Сара. — Просто се разсейвал, а това може да е опасно.

— Липса на концентрация?

— Заради носа му. Беше още малко кутре, а обонянието му бе може би най-силното, на което се бяха натъквали. А след като непрекъснато го засипват различни миризми, естествено е да се разсее.

Той вдигна ръце.

— Не исках да обидя кучето ти. Много уважавам тези животни. Виждал съм как работят при бойни условия и бих предпочел да имам такъв партньор, отколкото някой двукрак.

— Съжалявам. Прекалих. Обърни се, Монти. — Започна да стриже корема му. — Имаш акцент. Англичанин ли си?

— Роден съм и съм израсъл в Ливърпул.

— Лоугън каза, че сте се срещнали в Япония преди години.

Той кимна.

— Тогава и двамата бяхме млади и зелени. Е, по-млади и зелени. Бях твърд като камък, а и той не беше особено мекушав; дори преди Чен Ли да почине.

— Чен Ли?

— Съпругата му. Почина от левкемия няколко години след като се запознах с него. Смъртта ѝ не бе лека и на Лоугън също не му беше лесно. Беше луд по нея.

Лични проблеми. Да, това би трябвало да се нарече личен проблем. Прииска ѝ се да не бе задала въпроса, довел до това откровение. Значи бе преживял трагедия. Животът бе пълен с удари. Нямаше да изпитва съчувствие към него, по дяволите!

— Сигурна съм, че е успял да го превъзмогне.

— О, да, успя. — Гейлът приключи с миенето на последната чиния. — За известно време това го подлуди, но после белезите зараснаха и се оправи. Около година се щурахме из Пасифика, преди да се върне в Токио.

— Тогава ли си го накарал да яде ларвите?

Той се усмихна.

— Не, беше по-късно. След като болката се попритъпи. Щеше да ми счупи врата, ако се бях опитал да го направя в годината след смъртта на Чен Ли. — Погледна Монти възхитено. — Прилича на голяма жълта мечка без всичката тази козина.

— Поне така ще му е по-хладно. — Седна на пети и започна да събира остриганата козина от земята.

Чудя се къде ли е Лоугън. Забави се повече, отколкото очаквах.

— Може да е отишъл до развалините, след като е изпратил Касълтън. — Той се намръщи. — Неприятна работа. Сигурно са били лесна мишена за Руджак.

Сара потръпна.

— Защо би отишъл там?

— Може и да не е. Но бих се обзаложил. Лоугън изпитва огромна вина за случилото се тук. Вероятно се опитва да го проумее.

— Не ми се струва толкова чувствителен.

— Защото не искаш да го възприемеш като такъв, нали? — Изтри ръцете си в една кърпа. — Няма значение. Отегчих се от този дълбокомислен разговор. Накърнява повърхностната ми натура. Нужно

ми е малко безсмислено забавление, преди да си легна. Играеш ли покер?

* * *

— Защо поиска да дойдем тук? — Касълтън преглътна с усилие, докато се взираше в обгорелите руини наоколо. — Господи, трудно ми е. Нищо няма да открием. Казах ти, че съм взел всяко късче информация, което не бе унищожено. Не съм те подвел, Лоугън.

— Вярвам ти. Зная колко си усърден. — Коленичи и вдигна обгоряла дървена кутия, без да поглежда към него. — Какво, мислиш, е имало вътре?

— Не зная. Може би компютърни дискове.

Лоугън помълча за миг.

— Четирима мъртви. Карл Дженкинс, Бети Кренски, Дороти Дезмънд, Боб Симс. Знаеш ли, че Бети се опитваше да осинови бебе, болно от СПИН, от едно сиропиталище в Южна Африка?

— Да, но не предполагам, че и ти знаеш.

— Помоли ме за помощ. Каза, че някой трябва да се погрижи за тези деца. Опитах се да я разубедея. Да поемеш отговорността за такова дете, е страшна тежест.

— Но си се съгласил да ѝ помогнеш?

— Хората трябва сами да взимат решение. Може да им повлияем, но не и да им диктуваме какво да правят. Казах ѝ, че ако още държи да го направи, в края на годината ще ѝ съдействам.

— Искане ми се да бе дошла при мен. Мое задължение бе да се грижа за личните проблеми на служителите.

— Да не мислиш, че когато те наех, съм престанал да нося отговорността за хората, които изпратих тук?

— Ти си зает човек.

— Не чак толкова. За мен това бе много необикновен проект. Чел съм досиетата на всеки един от тях, когато ги наех, и мога да цитирам пасажите от месечните ти доклади. Не съм срещал никого от тях, но все едно че ги познавах.

— Всички те бяха добри хора. Никой не знае това по-добре от мен. — Касълтън направи пауза. — Не искам да проявявам липса на

съчувствие, но трябва да тръгвам. Не мога да сторя нищо за убитите, но мога да преместя ранените в болница в Щатите.

— Да, зная. Бързаш. — Изправи се. — А и идването тук сигурно те разстройва.

— Защо дойдохме? — повтори Касълтън.

— Сметнах го за подобаващо. Гейлът казва, че нямам чувство за протокол, но не е съвсем вярно. Не и когато се отнася до тази работа.

— Каква работа? Какво искаш да направя, Лоугън?

— Просто умри! — Завъртя се и стовари юмрук под носа на Касълтън, като строши костите и ги заби в мозъка му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Приключи ли? — Гейлът стоеше насред пътеката, когато Лоугън се приближи към лагера сред дърветата.

Лоугън кимна.

— А няма ли да се отървеш от тялото?

— Никой няма да го намери.

Гейлът го изглежда любопитно.

— Отдавна не си вършил нещо подобно. Притесняваше ли се?

— Не.

— Никак? От толкова време си уважаван бизнесмен, та бих предположил, че ще ти е трудно да се върнеш към старите подходи.

— Достави ми удоволствие. — Устните му се изкривиха.

— И аз не харесвам предателите. Предложих ти да го свърша вместо теб.

— Зная. Но беше мое задължение. Аз избрах Касълтън. Ако го бях следил по-изкъсо, може би щях да усетя, че се е превърнал в юда.

— Лицето му помръкна и той хвърли поглед през рамо. — Всичките тези хора...

— Вероятно престъплението му е било просто вид възползване от ситуацията. Касълтън може и да не би кривнал от правия път, ако Руджак не го бе изкушил.

— Колко изкусително е било?

— Санчес каза, че са му платили пет милиона, за да им помогне да организират нападението на центъра, а щял да получи още два, когато те подмами в капана. Как се досети, че е бил подкупен от Руджак?

— Не се досетих. Просто проверявах всяка възможност. Беше удобно, че се е намирал в града по времето на нападението. Можеше и да е съвпадение, но не можех да залагам на съвпадения в подобно положение. Трябваше да се убедя. Ако беше замесен, тогава следата, която ми подсказа към Санчес, щеше да е фалшива. Санчес щеше да е подставен, за да ми даде погрешна информация за откриването на

Руджак, и щяха да ме отведат право в капана. Затова изпратих теб при него.

— Защото знаеше колко съм способен.

— Защото не можех да понеса вината за повече убийства. Мислех, че изследователският център е в безопасност тук. Но се оказа, че не е. Руджак е научил за него.

— Престани да се виниш. Не си знаел, че ще се появи отново. Смяташе, че е още в онзи затвор в Банкок.

— Гресиш. Винаги съм имал предчувствието, че ще се върне.

— Тогава трябваше да поръчаш да го убият в затвора. Предложих ти да се погрижа. — Гейлът го погледна косо. — Защо не се съгласи?

Лоугън не отговори.

— Така и не можах да разбера какво стана между вас с Руджак. За известно време го смятах за най-добрия ти приятел.

— Аз също. После ме намрази. Но го показва едва накрая. — Сви рамене. — А сега ме мрази още повече. Така че може би ударът му срещу мен бе предопределен.

— Съдба. — Гейлът поклати глава. — Сами си я ковам.

Лоугън се съгласи с това становище. Твърде дълго бе живял в Далечния изток, за да не придобие здравословното уважение към повратите на живота. Но вярваше само в известна степен.

— Може би. Зная само, че бях страшно сигурен, че ще бъда първата му мишена, когато чух, че най-после е успял да се измъкне с подкуп преди две години.

— Две години са много време. Надявах се, че може да те е забравил.

— Не ставай смешен. След онова, което му причиних? Очаквах го. Знаех, че трябва да поднови връзките си, преди да ме подгони. Но, божичко, надявах се да не научи за изследователския център.

— Колко просъществува?

— Три години.

— Някакъв напредък?

— Ранни стадии, но обещаващи. Много обещаващи. Басет беше гениален.

— „Беше“?

— Фройдистка грешка. Може и да е още жив. Но след като парите не са основният мотив на Руджак, може и да не е.

— И аз така мисля. Но ще отидем въпреки това?

Лоугън кимна.

— Няма да позволя повече да избива хората ми и да надвисва над мен като черен облак. Ще го измъкнем.

— Когато го намерим. Доколко са способни Сара и кучето ѝ?

— Смяташ ли, че ще рискувам с някого, ако не мислех, че ще се справи? Но искам да я пазиш, Гейлън. Ако нещо се случи с мен, изведи я заедно с Монти.

— Ще направя всичко по силите си. — Замълча за момент. — Нали знаеш, че ако Руджак оцелее, и тя може да попадне под прицела му?

— Не съм глупак. Това е една от причините, поради които не казах на Касълтън за нея и кучето. Отсега нататък ще се погрижа да не попада пред погледа на някой от хората му и ще се надявам на успех.

— Ако не успеем?

— Ще се тревожа, ако се случи. Необходима ми е. — Смени темата. — Нещо не ми дава покой. Руджак може да си играе с... — Поклати глава. — Не зная. Просто се чувствам неспокоен. Когато се обади, имах усещането, че ми задава някаква загадка.

— Лагерът капан?

— Може би. — Замисли се за миг. — Знаеш ли, изпрати ми нещо точно преди да удари центъра — скарабея на Чен Ли.

— Не ми го спомена.

— Не бях сигурен дали има някакво значение. И все още не зная.

— Как го е взел?

— Открадна цялата колекция от спалнята ѝ, преди да напусне Токио. Полицията в Банкок я търси, но не я намери. Мислех, че може да я е продал и да е скътал парите. Биха били достатъчно да го измъкнат от дузина затвори.

— Явно не ги е продал, иначе би излязъл от затвора много по-рано. Трябва да означава нещо за него.

— Разбира се, че означава. Години наред разказваше на Чен Ли за древен Египет, опитваше се да ѝ промие мозъка. Купуваше ѝ книги и я водеше по музеи. Подарил ѝ е този скарабей, когато била едва петнадесетгодишна.

— Защо да си прави целия този труд... — Гейлът подсвирна тихо. — Какъв пресметлив негодник!

— И тогава се появих аз — продължи Лоугън. — Мисля, че ако Чен Ли не се бе разболяла, щях да претърпя преждевременна злополука. И можеше да му се размине. — Устните му се изкривиха. — Както каза, смятах го за най-добрия си приятел.

— Тогава скарабейт може би е някакъв вид укор?

— Може би. Но ми се струва... Кой знае, дявол да го вземе? Просто ме притеснява. Сара легна ли си?

Гейлът направи гримаса.

— След като ме би три игри на покер. Може да се препитава в Лас Вегас. Много е умна.

— Зная. И мен ме обра веднъж, в началото на запознанството ни. Каза ми, че покерът бил предпочитана игра, когато спасителните отряди чакат да заминат за бедствения район.

— Е, да се надяваме, че тази работа няма да се превърне в бедствие. — Бяха стигнали до лагера и той снижи гласа си, за да не събуди Сара, която лежеше с Монти от другата страна на огъня. — Какви са шансовете?

— Купих си достатъчно време. Мисля, че имаме два дни, преди Руджак да заподозре нещо. Ако действаме бързо и се възползваме от изненадата... залог седем на десет.

Гейлът се отпусна на одеялото си.

— Ще трябва да изпълним и двете условия. Имам много живот пред себе си. Съществуват още милиони хора, които не са изпитали интелигентността и чара ми.

— Ще го имам предвид. — Лоугън се изтегна на своята постелка и затвори очи.

Смърт.

Гейлът бе прав. Изминало бе доста време за Лоугън, но не се поколеба ни за миг. Винаги бе вярвал в принципа „око за око“. Примитивно, но справедливо.

Руджак разбираше тази философия. Бе чакал почти петнадесет години, за да пипне Лоугън, и сега бе там някъде, с потекли лиги.

Лоугън мислено бе прехвърлил вероятните мишени. Коя щеше да е следващата, която врагът му щеше да избере?

Майната му. Нямаше смисъл да се тревожи за бъдещи мишени, докато не освободят Басет, а разполагаше със Сара, Монти, Гейлън и екипа му, за да помогнат в тази работа.

А залог седем на десет не беше чак толкова зле.

* * *

Седем към десет.

Сара се взираше в мрака, когато чу Лоугън да си ляга срещу нея. Шансовете бяха добри, по-добри, отколкото онези, срещу които се бе изправяла в множество ситуации в живота си. А вероятността тя и Монти да оцелеят трябваше да е още по-голяма, защото ролята им приключваше в момента, в който откриеха лагера на Руджак. Нямаше да участва в нападението и дори Лоугън и Гейлън да бъдеха заловени и убити, тя и Монти притежаваха познанията и опита да оцелеят сами в джунглата.

Господи, колко безсърдечна беше!

Не, не беше. Имаше пълното право да пази живота си и този на Монти, без да изпитва чувство на вина. Харесваше Гейлън, но той трябваше да свърши определена работа и очевидно бе наемник, на когото плащат добре, за да поема рисковете. Що се отнася до Лоугън, той ги бе оплел в тази паяжина. Дори мотивът му — да спасят служителя му, да бе израз на състрадание, методите му определено не бяха. Не, тя бе сама и трябваше да се съобразява с това.

Монти изскимтя и положи глава на ръката ѝ, усетил напрежението ѝ. Посегна да го погали и да го усмири. Не, не бе сама. Не и докато имаше Монти.

— Заспивай, момче.

Изплашена?

Беше изплашена. Още от мига, в който бе зърнала изгорелия изследователски център. Предчувствие?

Не, по дяволите. Въображение.

Но Монти не вярваше, не и след като усещаше напрежението в мускулите ѝ.

Нежно погали шията му.

— Малко, но няма нищо.

Той се отпусна. Монти познаваше страха и знаеше, че понякога трябва да продължиш, макар да се боиш. Веднъж бе пропълзъл в един тунел в срутен покрит паркинг, след като бе надушил жертва. Сара го бе последвала и зад тях се бе сринала някаква шахта. Нямаше връщане назад, а напред не ги очакваше друго, освен мрак и страх. Усети как Монти трепери до нея и сякаш подушваше неговата и собствената си уплаха. Можеше да не помръдне от там, но пропълзя по корем през дългия тунел, водейки я, докато видя светлината напред.

Ако оцеляха в този кошмар, можеха да оцелеят при всякакви обстоятелства.

А залог от седем срещу десет не бе никак зле.

* * *

— Събуди се. Време е да тръгваме.

Сара отвори очи и видя лицето на Лоугън надвесено над нея.

— Добре. — Седна и отметна одеялото си. — Монти!

Кучето се протегна и изприпка до най-близкото дърво, за да направи сутрешния си тоалет.

— Ето ти раницата. — Лоугън я пусна до нея. — Взех няколко бутилки от водата и ги сложих в моята. Нямах място за повече.

— Не ми е нужна помощта ти. Можех да се справя.

— Не се правя на кавалер. — Той се усмихна, но думите му прозвучаха твърдо. — Не мога да позволя да изоставащ на опашката.

Тя си сложи раницата.

— Няма да изоставам. Тревожи се за това как ще издържиш на крачката ми. Разходката през джунглата ще бъде малко по-трудна от играта на тенис в някой от луксозните ти кънтри клубове. — Огледа се наоколо и внезапно осъзна че са останали само двамата на сечището. — Къде е Гейлън?

— Тръгна напред.

— Защо?

— За да се погрижи за някои неща. Имаме сведения, че Руджак може да ни е заложил лагер капан на около десет мили в посока запад. Гейлън ще се присъедини към нас по-късно.

— А ние в каква посока поемаме?

— На изток. — Той угаси огъня. — Към обед трябва да стигнем зоната за претърсване. След това всичко зависи от теб и Монти.

— Да. Имаш ли някаква вещ на Басет?

— Маргарет ми изпрати експресно една стара бейзболна шапка, която е оставил в шкафчето си в центъра в Силикон Вали. Но не се е прибирал вкъщи от шест месеца. Ще бъде ли достатъчно силна миризмата все още?

— Вероятно. Но Касълтън не можеше ли да ти предостави някоя от тукашните му вещи?

— Не. — Лоугън се извърна. — Нямаше такава възможност.

— Защо нямаше...

— Монти храни ли се толкова рано?

Тя поклати глава.

— Може да хапне, след като повървим известно време.

— Тогава да тръгваме.

Никакъв въпрос относно нейната закуска. Беше студен и усърден като хирургически скалпел и не ѝ харесваше фактът, че не ѝ бе споменал по-рано за лагера капан.

— Мислиш ли, че мога да си измия зъбите и да отида до тоалетна?

Сарказмът ѝ не го смути.

— Стига да побързаш.

Тя се скова, когато видя погледът му да се насочва към дърветата в края на сечището.

— Какво гледаш? Мислиш ли, че някой ни наблюдава?

— Не, Гейлът проучи района, преди да разположи лагера, и не смяташе, че е необходимо да се редуваме да пазим през нощта.

Изобщо не предполагаше, че е имало дори разискване за стоенето на пост. Бе сметнала, че са в безопасност поне тази нощ.

— Тогава защо се държиш, все едно, че някой...

— Предпазливостта не е излишна. Руджак рядко е предвидим. — Тръгна към дърветата. — Но този път и ние не сме.

Спряха да хапнат в десет часа и стигнаха до района за претърсване в дванадесет и четиридесет и пет. Ризата на Сара вече бе полепнала по тялото ѝ от пот, но Монти все още се движеше бързо. Даде му трета купичка вода и седна до него, докато пие.

— Трябва да побързаме. — Лоугън се върна и застана до нея.

— Петнадесет минути. Монти трябва да си почине. — Свали раницата си и сама пийна малко вода. — Отсега нататък ще водим, няма да те следваме. Дай ми шапката на Басет.

Лоугън бръкна в раницата си, извади избелялата бейзболна шапка и ѝ я подхвърли.

Сара я остави настрани и зарови в своя багаж за колана. Беше ѝ малко голям, но извади ножа си и направи допълнителни дупки. После промуши поводата на Монти през него.

— Защо ти е необходим този колан? — попита Лоугън.

— Сигурно няма да ми трябва този път, но винаги го нося, когато сме на спасителна операция. Когато го сложа, давам сигнал на Монти, че се залавяме за работа. — Изтри потта от тила си. — Съветвам те да си починеш. Ако кучето улови миризмата, ще спираме само да го напоим.

Той седна срещу нея и свали шапката си.

— Добре, мога да си почина.

Нямаше уморен вид. Изглеждаше твърд като стомана. Ризата му бе мокра от пот като нейната, но чувстваше вълните енергия и напрежение, които излъчва. Дали напрежението бе породено от страх? Може би. Но и да се боеше, нямаше да го признае. Беше напълно непоколебим, откакто я бе повел през джунглата.

Сара погали Монти по главата.

— Доста уморителна крачка поддържах.

— Казах ти, че бързаме. — Усмихна се саркастично. — Съжалявам, ако си разочарована. Зная, че би се радвала да ме оставиш да ти гълтам праха.

— В добра форма си — отвърна неохотно тя.

— Сигурно е от тениса в кьнтри клуба.

— Може би. — В момента не можеше да си го представи в обстановката на някой клуб. Приличаше повече на мърляв разбойник, отколкото на магнат. След кратко мълчание попита: — Какво е замислил Гейлън?

— Моля?

— Каза, че щял да се погрижи за няколко неща. Какво възнамерява да прави? Или не трябва да зная?

— Подробности ли искаш? Смятах, че не се интересува от нищо, освен от вашето участие с Монти.

— Това засяга и нас. Ако си докарате смъртта, искам прилични шансове да се измъкна от тази джунгла. Какво ще прави Гейлът?

— Ще нападне лагера капан.

— Сам ли? — ококори се тя.

— Не, добър е, но не е супермен. Щом се пригответи, ще се обади на екипа си да пристигнат с хеликоптер.

— Колко души наброяват?

— Дванадесет.

— Срещу колко от хората на Руджак?

— Информаторът ни, Санчес, каза, че са поне двадесет. Това означава осем в истинския лагер, където би трябвало да е Басет.

— А планът?

— Отрядът напада мнимия лагер и кара Руджак да си мисли, че сме попаднали в капана. Гейлът се преструва, че се измъква на косъм и продължава към главния лагер, за да се срещне с нас. Извеждаме Басет, скачаме в хеликоптера и се отправяме към къщи.

Устните ѝ се изкривиха.

— Много просто.

— Никак не е просто. Ако Гейлът не е достатъчно убедителен, Руджак може незабавно да се запъти към базата и ще загубим много дълбоко.

— А защо изобщо да нападнат мнимия лагер?

— У Руджак ще възникнат подозрения, че няма вести от Санчес или от човека си в Санто Камаро. Ако тази вечер няма нападение над лагера клопка, ще сметне, че сме по петите му, и ще загубим елемента на изненада. — Погледна кучето. — Затова Монти трябва да намери базата до здрач.

— Не мога да обещая. Какво ще правим, ако не я открием? Ами ако Руджак не се подлъже от атаката на Гейлът?

— Тогава ще се опитаме да се измъкнем от джунглата, преди да ни е проследил.

Имаше твърде много възможности за провал. Не ѝ харесваше.

— И на мен не ми харесва. — Бе отгатнал мисълта ѝ по изражението. — Но това е най-добрата ни възможност. — Лоугън стана. — Монти получи петнадесетте си минути. Да вървим.

Сара се изправи бавно и погледна към слънцето. Седем, може би осем часа до смрачаване.

— Готова ли си?

— Да. — Вдигна раницата си и закопча колана около кръста си, без да поглежда Лоугън.

Монти замръзна, приковал очи в колана. После скочи на крака.

— Време е да се залавяме за работа. — Извади шапката на Басет и му подаде да я подуши. — Намери!

Той се завъртя и се втурна да бяга.

— Няма ли да го загубим? — попита Лоугън.

— Не, ще се връща от време на време. Когато долови миризмата, ще му сложа повода и ще тичам с него.

— Страх те е, че ще се превъзбуди и няма да се върне ли?

— Не. — Вгледа се в посоката, в която бе поел Монти. — Боя се, че някой кучи син ще го застреля и няма да съм там да го предпазя.

Два часа по-късно животното все още не бе уловило миризмата.

— Мисля, че се въртим в кръг — заяви намръщено Лоугън.

— Възможно е. — Сара се провря през стена от палми. — Но Монти си знае работата.

— Нима? Дори не души земята.

Хвърли му раздражен поглед през рамо.

— Души въздуха. Не е нужно винаги да държи носа си до земята. Душенето на въздуха е много по-точно в случаи като този. Вдига нос високо и го върти наляво-надясно, докато улови широкия край на конуса.

— Конуса?

— Миризмата на Басет се разнася по вятъра във вид на конус. По-тесният край на конуса е разположен около тялото му, а с увеличаване на разстоянието се разнася в обширна област. Монти ще намери широкия му край и ще се движи напред-назад, докато той се стеснява и ще го отведе до Басет. Сигурен ли си, че са в лагер и не се движат?

— Така е казал на Гейлътн източникът ми. Има ли значение?

— Разбира се, че има — срязва го тя. — Дори да хване миризмата, може да я загуби отново и да се налага да започне отначало.

— Съжалявам. Просто питах. Всичко това е ново за мен.

За повечето хора бе новост и не би му се сопнала така, ако не бе толкова отчаяна. Не бе необичайно едно издирване да продължи толкова дълго, но се усещаше, че наднича зад всяко дърво, страхувайки

се да остави Монти да се изгуби от погледа ѝ. Господи, как ѝ се искаше да е свършило!

— Ще ми се развиваш ли пак, ако те попитам колко дълго може да продължи?

— Монти не може да се съобразява с твоя график. Ще отнеме толкова, колкото е нужно. Старае се изключително, по дяволите!

— Зная — отвърна тихо той. — Има ли нещо, с което мога да помогна?

Сара си пое дълбоко въздух.

— Не, никой от нас не може да стори нищо. Всичко зависи от Монти. Имаме късмет, че е толкова топло. Тялото на Басет ще произвежда по-силна миризма.

— В момента не се чувствам късметлия — намръщи се той.

Тя също. Чувстваше се така изнервена и ѝ бе толкова горещо, че не можеше да диша.

„Намери го, Монти. Намери го и да си вървим у дома“.

* * *

След повече от час Сара чу Монти да лае. Обзе я облекчение.

— Слава богу!

— Открил ли е нещо? — попита Лоугън.

— Така мисля. Научих го да не лае, докато не попадне на миризмата. Ако се върне да ме повика, ще сме сигурни, че е...

Кучето изтича към нея, лаейки бясно и размахвайки опашка от вълнение.

— Намерил я е. — Тя извади поводата му от раницата си и го закопча за нашийника му. — Хайде!

— Можеш ли да го накараш да спре да лае? Не искаме да вдигнем тревога...

— Прави го само за да ми даде сигнал, когато издирва нещо. Ако съм с него, това няма да е нужно. — Втурна се в забързан тръс, за да изравни крачка с Монти. — Живо, Лоугън, не можем да те чакаме.

* * *

„Господи, колко е издръжлива!“, помисли си Лоугън.

Сара почти бягаше пред него, извиваше се, провираше се през храсталаците, от време на време спираше, за да остави Монти да подуши въздуха, преди да потегли отново. Трябва да бе уморена колкото него, но продължаваше с тази скорост повече от час. През последните десет минути крачката ѝ се бе ускорила и нетърпеливостта на Монти се бе засилила.

Самият Лоугън се задъхваше, а виждаше гърдите на Сара да се повдигат и спускат, докато се опитва да вкара горещия, тежък въздух в дробовете си. Вземаше разстоянието със същата бързина и концентрация като кучето си.

После намали и спря.

Лоугън замръзна на мястото си, когато му направи знак. Кучето мълчеше, но се дърпаше нетърпеливо, неистово. Сара постави ръка на главата му и той моментално се успокои. После се обърна и тръгна към Лоугън.

— Има нещо напред. Мисля, че намери източника на миризмата.

— Откъде знаеш?

— Просто зная, дявол да го вземе! — Изглежда го сърдито. — И няма да водя Монти по-нататък и да рискувам някой пазач да го застреля.

— Никой не те кара. — Свали раницата си и седна на земята. — Ще ида напред и ще се уверя, преди да се обадя на Гейлътън.

— И вероятно ще си изпросиш куршума. — Изглежда го навъсено. — Не е нужно да проверяваш само защото нямам доказателство, че лагерът е там. Казвам ти, Монти *знае*.

— А ти знаеш, че той *знае*. — Лоугън отвори раницата си. — Вярвам ти. Изпитвам огромно уважение към инстинктите. Просто остани тук.

— Разбира се, че ще останем тук. Защо да... — Млъкна, когато видя оръжието, което той извади от раницата си. — По дяволите! Нищо чудно, че имаше място само за няколко бутилки вода. — Навлажни устните си. — Умееш ли изобщо да боравиш с това нещо?

— О, да — усмихна се той. — Зная как да го използвам. Учих се в кьнтри клуба.

Изминаха тридесет минути.

После петнадесет.

„Защо не се връща, по дяволите?“, чудеше се Сара. Вероятно го бяха заловили и го бяха убили. Това, че не бе чула нищо, не опровергаваше предположението й. Не всички оръжия бяха така шумни като онова, което Лоугън бе държал с такава подозрителна привичност. Очевидно времето, прекарано с Гейлън, бе минало в посмъртоносни преследвания от преодоляването на скръбта по мъртвата му съпруга.

Монти заскимтя, а погледът му бе прикован в гъстата зеленина, където Лоугън бе изчезнал. И той искаше да тръгне. Издирването му бе прекъснато и не разбираше защо не можеше да го доведе до задоволителен край.

Търся?

— Не, няма нищо. Не е нужно да отиваме след него. Лоугън ще го свърши.

Но къде бе той?

Защо бе толкова притеснена? Двамата с Монти можеха и сами да намерят пътя обратно през джунглата. Не я бе грижа за Лоугън. Беше й донесъл само неприятности.

Но не заслужаваше да умре, когато се опитва да спаси нечий живот. Може и да беше напълно безскрупулен, но не беше убиец като онези хора в лагера.

Никакъв звук освен острия писък на птиците.

Тогава опашката на Монти започна да се върти и той скочи на крака.

Изпита облекчение. Лоугън идваше. Не можеше да го види или да го помирише, но кучето можеше.

Изминаха още пет минути, преди мъжът да се появи сред листата.

— Лагерът е там. — Тръгна към раницата си, а Монти изтича при него и го поздрави с радостно скимтене. — На около миля нататък.

— Нали ти казах. Защо се забави толкова?

Той коленичи и нежно потупа кучето, после бръкна в раницата, за да извади радиостанцията.

— Да се лаская ли, че си се тревожела за мен?

— Не — отвърна хладно тя. — Монти се тревожеше. Аз просто бях любопитна. Видя ли дали Басет е там?

Лоугън прегърна кучето, после го отблъсна.

— Има една палатка с пазач пред нея. Предполагам, че Басет е вътре. Лагерът е малък — шест палатки, а числата, които Санчес ни даде, са точни.

— Натъкна ли се на някой от караулите в района?

— На един. Успях да го избегна.

— Очевидно, иначе нямаше да си тук.

— Не е толкова очевидно. Още един удар по самолюбието ми. Но ако го бях обезвредил, можеше да вдигна тревога.

— Значи сега ще се обадиш на Гейлън и ще го повикаш. Хората в лагера няма ли да чуят хеликоптера?

— Пилотът ще остави Гейлън и хората му на сечището, което подминахме на около миля на север. Ще се срещнем с тях там. После хеликоптерът ще ни вземе от лагера на Руджак, когато е чисто.

Устните ѝ се свиха.

— Искаш да кажеш, когато всички са избити.

— Имах предвид, когато измъкнем Басет. — Погледна я право в очите. — На каквато и да е цена. — Наведе се над радиостанцията. — Можеш да ми четеш лекции по-късно. Ще имаме достатъчно време. Предполагам, поне час, докато стигнат до тук. А сега трябва да разговарям с него и да му кажа да нападне мнимия лагер.

* * *

— Шестима мъртви. Един ранен — съобщи Карл Дугън на Руджак. — Но успяхме да отблъснем атаката и да спасим хеликоптера. Мисля, че убихме и един от техните. Да тръгнем ли след другите?

Руджак огледа лагера. Две палатки горяха, а Дугън грешеше. Виждаше седем мъртви. Нападението беше безжалостно и брилянтно изпълнено.

— Не видях Лоугън? А ти?

Той поклати глава.

— Но Гейлът участваше, а той е негов наемник.

— Зная — изглежда го унищожително Руджак.

— Да ги последваме ли? — повтори въпроса си Дугън. — Не е задължително всичко да свърши тук. Дай ми шанс и ще ги хванем.

— Млъкни, размишлявам. — Гейлът, а не Лоугън. Нападението бе брутално, но дали Гейлът не бе отблъснат твърде лесно? Седем жертви, но не и опит да се завърши мисията.

— Хората ми чакат — продължи Дугън. — Не искаме да ги изпуснем.

Той не съзнаваше, че вероятно вече ги бяха изгубили. Не бяха чули хеликоптер, но Гейлът несъмнено разполагаше с такъв, щом иска да измъкне хората си живи.

И да ги транспортира до друго място.

„Ах, Лоугън, мислиш си, че си ме надхитрил“.

— Няма да ги изпуснем. — Руджак се обърна. — Зная къде отиват.

* * *

Почти се бе здрачило, когато Гейлът и хората му бяха спуснати на поляната, където Лоугън и Сара ги чакаха. Излязоха от хеликоптера като Делта Форс. Изражението на Гейлът бе мрачно и той махна на пилота да тръгва, след което се обърна към Лоугън:

— Да вървим.

Лоугън се обърна към Сара.

— Стой тук, докато не чуеш хеликоптера да се връща. Тогава ела в лагера. Няма да се обаждаме на пилота, докато не стане безопасно да се приземи.

— Колко смяташ, че ще отнеме това? — попита тя.

— Поне четиридесет и пет минути. — Сви рамене. — Може и повече. Просто не идвай, докато не чуеш хеликоптера.

— Нямам намерение да се приближавам — отвърна Сара. — Моето участие приключи. Свършихме си работата.

— Хайде, Лоугън. — Гейлът вървеше надолу по пътеката в гората, следван по петите от хората си. — Загубих един от моите при

Руджак. Да приключваме с тази гадост. — Думите му бяха остри и отношението му бе различно от първата ѝ среща с него. Това бе наемникът, а промяната бе ужасяваща.

Цялата ситуация вдъхваше ужас, мислеше си Сара, докато наблюдаваше мъжете да изчезват от погледа ѝ. Какво правеше насред джунглата с банда наемници и Лоугън, който носеше това проклето оръжие така небрежно, като че ли е куфарче?

Монти се притисна до нея, впила очи в пътеката.

— Не, ние ще чакаме тук, Монти.

Толкова много хора още можеха да загинат, за да спасят мъж, който може и да бе вече мъртъв. Гейлът бе казал, че един от хората му е бил убит.

Лоугън можеше да умре.

„Не мисли за това! Просто си седи тук и се послушвай за хеликоптера“.

Десет минути.

Двадесет.

Тридесет.

Тридесет и пет минути изминаха, преди да чуе хеликоптера.

Слабо.

Далечно.

Но приближаващо се с всяка секунда.

Закопча каишката на Монти.

— Хайде, момче!

Той се втурна нетърпеливо надолу по пътеката пред нея, повличайки я през храсталаците. Дори Сара да не знаеше къде точно отиват, кучето знаеше.

Изстрели.

Експлозии.

Зърна лагера, който изглеждаше като бойно поле. Задущлив дим. Трупове. Бой. Спря на пътеката, зяпнала от удивление. Какво ставаше тук? Когато хеликоптерът се върнеше, битката трябваше да е приключила. А не беше.

— Какво правиш тук, по дяволите? — До нея бе Лоугън. — Няма значение. Просто не се приближавай повече. Остани при нея, Басет — добави през рамо.

Високият слаб мъж зад него кимна.

— Няма да мръдна, докато не се върнеш за мен. Обещавам.
Лоугън се обърна и изтича обратно към лагера.

ПЕТА ГЛАВА

— Моментът не е подходящ за запознанства, но аз съм Том Басет — заяви мъжът, застанал до Сара. — А вие сте?

— Сара Патрик. — Тонът ѝ бе разсеян, а погледът ѝ следваше Лоугън.

„Какво правиш тук, по дяволите?“, бе я попитал той.

— Нямам представа защо сте тук, но много се радвам да ви видя. Дявол да го вземе, радвам се да видя всеки, освен онези наемници на Руджак. — Басет поклати глава. — Мислех, че песента ми е изпята. Когато видях Лоугън да нахълтва в палатката ми, ми се искаше да го разцелувам.

— Мисля, че това би го разстроило.

Ако Лоугън не я бе очаквал, значи не се бяха обадили за хеликоптера.

Но той идваше. Бе го чула.

Мили боже!

— Стойте тук! — Тя хукна към лагера. Още виждаше как Лоугън си проправя път през дима към мястото, където стоеше Гейлън. Сара и Монти стигнаха до тях на прибежки.

Лоугън не се зарадва да я види.

— Казах ти да...

— Млъкни! Да не мислиш, че съм дошла тук просто защото искам да видя как убиваш и осакатяваш хората? Повика ли хеликоптера?

— Още не.

— Да, но чух хеликоптер, по дяволите! И ако не е бил пилотът на Гейлън, кой мислиш, че е?

Той се вцепени.

— По дяволите! Руджак! Сигурна ли си?

— Летяла съм с достатъчно хеликоптери, за да позная звука им и насън. Вашата изненада не сполучи.

— На какво разстояние беше?

— Тогава не беше близо, но може вече да са почти над главите ни.

Гейлът се извърна.

— Ще се обадя да ни вземат. — Размаха ръка и подвижна на хората си: — Изтегляме се!

— Кажи на пилота да отиде до поляната — нареди Лоугън. — Трябва да тичаме обратно натам.

— Вземи Басет и се махай от тук. Ще бъдем точно зад теб. Не е...

Ротори. Силни. Близки.

Сърцето й подскочи. Не виждаше хеликоптера през палмите, но трябва да беше близо и с всяка минута се приближаваше все повече.

Лоугън я хвана за ръката.

— Бягай! Аз ще взема Басет.

Нямаше нужда от второ напомняне.

— Монти!

Клоните я шибаха през лицето, докато си проправяше път през джунглата, съпътствана от кучето.

Хеликоптерът прелетя над нея, почти над палатките.

Куршуми.

Стреляха по лагера.

Лоугън и Басет вече бяха до нея.

Още изстрели от въздуха.

Гейлът и хората му бяха зад тях, после ги подминаха, тичайки към поляната.

Нямаше и миля разстояние, но изглеждаше хилядократно повече.

Дробовете я боляха, когато се опитваше да си поеме дъх. Господи, как се страхуваше! Трябваше да престане. Страхът бе винаги враг. И преди се бе бояла и бе оцелявала. Щеше да оцелее и сега.

Поляната бе пред тях. Щеше ли да ги чака вертолетът?

Той се приземяваше, когато изскочиха от джунглата. Наемниците дори не изчакаха да докосне земята, а отвориха вратата и скочиха в него. Гейлът застана до вратата, махайки на останалите да влязат, после се качи и самият той.

Басет стигна до хеликоптера и той го издърпа вътре.

— Лоугън! — извика Гейлът. — Побързай! Качвай се, по дяволите! Трябва да са ни забелязали. Чувам ги да се приближават.

— Аз също. — Лоугън се взираше в небето. — Качи Сара и кучето!

Тя хвърли поглед през рамо и видя вертолетът на Руджак да се носи ниско и бързо към тях.

— Побързай! — Гейлън й подаде ръка.

— Монти! — извика тя и ритрийвърът скочи вътре с нея.

Куршуми обсипаха поляната от хеликоптера на Руджак.

Лоугън се отдръпна от машината, вдигна оръжието си и пусна откос към приближаващата машина.

Още един откос.

— Лоугън! — извика Гейлън.

Той се свлече, а от бедрото му потече кръв.

— Махай се оттук, Гейлън!

— Как не! — Изскочи от хеликоптера.

Но ритрийвърът го бе изпреварил и вече тичаше към ранения.

— Монти! — изпищя Сара.

Кучето започна да го дърпа за ризата, опитвайки се да го премести.

Сара скочи навън.

Още куршуми.

Монти. Неподвижен. Облян в кръв.

— Не! — Сара падна на колене до кучето. Все още дишаше. Слава богу!

— Връщай се в хеликоптера! — Гейлън бе клекнал до нея. — Аз ще се погрижа за Лоугън.

— Никога няма да остави Монти. Качи първо него, Гейлън — каза Лоугън. — Дявол да го вземе, качи първо кучето!

— Кучето е мое. Аз ще... — Сара млъкна, когато той вдигна Монти.

— Върви да се погрижиш за кучето си — нареди й Лоугън. — Гейлън ще...

— Млъкни! — Вдигна го с пожарникарска хватка и с усилие се изправи. Господи, колко е тежък! Три стъпки и го довлече до хеликоптера. — Издигайте се!

Още изстрели.

Ами ако улучеха резервоара?

— Ответен огън! — нареди Гейлън.

Сара смътно осъзнаваше, че хората му стрелят, докато прегръщаше Монти. Той отвори очи и близна ръката ѝ. Хеликоптерът се издигна и се отправи на север, като за малко не докосна дърветата.

О, господи, Руджак бе точно зад тях!

После изведнъж изчезна.

— Улучих го. — Погледът на Гейлън следеше хеликоптера на Руджак, който бавно и спираловидно падаше към земята. — Трябва да сме засегнали нещо важно. Опитва се да се върне на поляната, за да се приземи. Надявам се да се надене на някоя палма. Жалко, че използвахме последната си ракета в лагера. — Обърна се към Лоугън. — Винаги си ми носил неприятности. Някой да ми подаде аптеката за първа помощ и ще се опитам да спра кръвта.

— Как е... кучето? — прошепна Лоугън.

— В момента се грижа за него. — Сара притискаше компрес към раната на Монти. — Мисля, че ще се оправи. Куршумът само го е одраскал по плешката и не кърви много. — Погледна Гейлън. — Нужна ли ти е помощ в грижите за Лоугън? Обучена съм.

Лоугън се опита да се усмихне.

— Да, завършила е ветеринарно училище. Може в същото време да ме отърве и от бълхите.

Тя не му обърна внимание и заговори на приятеля му.

— Обучена съм и в оказване на първа помощ.

— Гейлън може да се справи — обади се Лоугън. — Просто се увери, че... кучето е добре. Зная, че ще отговарям, ако нещо му се случи.

— Прав си. — Чувстваше се ядосана и изплашена, и виновна, че Монти бе ранен. Беше го изложила на опасност. Несъмнено основната вина бе на Лоугън, но той бе наредил на Гейлън да спаси първо кучето, въпреки че собственият му живот бе застрашен. — Ще се погрижа за него. Ти се тревожи за себе си.

Той притвори очи.

— Твърде... много неприятности. Гейлън... направи го.

Припадна.

* * *

Лоугън се върна в съзнание едва когато го бяха пренесли в джета в Санто Камаро.

— Крайно време беше да се свестиш — каза Гейлън. — Причиняваш ми безкрайни неприятности и оплеска хеликоптера ми. Разбира се, и кучето не можеше да не направи същото.

— Той е жив?

— В по-добра форма от теб. Сара го бинтова и се опитва да го държи мирен.

— Къде е тя?

— В самолета с Монти и Басет. — Гейлън направи пауза. — Все още имаш куршум в бедрото. Не смятам, че ще възникнат допълнителни проблеми, ако го оставя, докато се върнеш в Щатите и да го извадят там. И Сара е на същото мнение. Затова те преместихме и тя ще ти сложи инжекция с морфин, след като потеглите. Къде искаш да отидеш? Монтърей?

Опита се да размисли. Разсъдъкът му бе объркан, имаше чувството, че вече са му сложили морфина.

— Зависи от това дали Руджак е жив. Върни се и провери и ми телефонирай. Би било хубаво, ако копелето се е разбило и е изгоряло, но вероятно нямаме чак такъв късмет.

Гейлън кимна.

— И без това щях да отида. Сметнах, че така или иначе, ще искаш да си сигурен.

— И не й позволявай да ми сложи морфин. Кажи й, че току-що си си спомнил, че съм алергичен или нещо подобно. Искam да науча за Руджак възможно най-скоро.

— Защо не й признаеш истината?

— И да я оставя да разбере, че това може да е само началото? Обещах й, че когато открием Басет, участието й ще приключи, но ситуацията се промени и не зная как ще й се отрази. В момента не съм в състояние да се справя с нея. Трябва да изчакам.

— А какво да кажа на пилота?

— Просто да ни изведе от южноамериканското въздушно пространство и ще му дам нареждания, след като се чуя с теб.

— Добре, но полетът е дълъг и ще те боли адски.

— И сега ме боли адски, но Руджак трябва да е видял Сара и Монти. Ако е още жив, може да се опита да отстрани първо нея, тя е

по-лесна мишена. Съвсем явно е, че не иска да умра, преди да ме е накарал да страдам.

— Ще ѝ го признаеш ли?

— Не и ако мога да го предотвратя. Това може да създаде пречки, а тя ми е достатъчно ядосана. Просто трябва да съм до нея, за да държа Руджак под око.

— Не си в най-цветущото положение, за да държиш под око когото и да било. Може да ѝ осигуриш охрана. Не е нужно да се натоварваш сам.

— Дадох ѝ обещание. — Усмихна се криво. — А, и... по дяволите, вероятно съм ѝ задължен за много повече освен за Басет.

— Имаш предвид това, че те вдигна и те метна в хеликоптера ли? Възможно е. В онзи момент всяка секунда бе важна. — Гейлън се ухили. — А и размяната на ролите бе интересна. Допускаш ли, че има кръв на амазонка?

— Зная само, че не ми е нужно допълнително чувство на вина. — Затвори очи. — Качи ме на самолета и се върни да провериш за Руджак. Трябва да зная.

* * *

Очите му бяха затворени, но Сара знаеше, че не спи. Устата му бе стисната и от двете ѝ страни се бяха образували дълбоки бръчки.

Седна на леглото до него.

— Изпий това.

Очите му се отвориха и погледнаха чашата в ръката ѝ.

— Какво е това?

— „Тайленол“. — Сара сложи две таблетки на езика му. — Не си алергичен и към него, нали?

Той поклати глава, докато поглъщаше водата.

— Благодаря.

— Лош късмет е тази алергия към морфина. Тайленолът може да помогне малко. Дадох и на Монти.

— Значи съм сигурен, че лекарството е безопасно. Може да поемаш рискове с моето оздравяване, но не и с това на Монти. Как е той?

— По-добре от теб.

— Това сигурно ти носи някакво удовлетворение. В края на краищата, аз бях отговорен за него, когато го раниха.

— Не ми носи удовлетворение. Мразя насилието. Никога не съм искала да бъдеш прострелян. — Отмести поглед от него. — А и ти нареди на Гейлът да спаси Монти преди теб самия. Малцина биха направили подобно нещо за куче.

— Не ме хвали чак толкова. Не съм съвсем безкористен. Искан да кажа на Гейлът да ме качи на хеликоптера, дявол да го вземе.

— Но не го направи. — Все още избягваше да го гледа. — А винаги съм смятала, че са важни постъпките, а не разсъжденията. Страхът присъства неизменно.

— Нима?

— Освен ако не си глупак. — Изправи се на крака, като продължаваше да не го поглежда. — Трябва да се връщам при Монти. Вероятно те боли твърде много, за да заспиш, но можеш да опиташ.

— Очаквам обаждане от Гейлът. Ако наистина заспя, ще се погрижиш ли да се събудя, за да го чуя?

— Толкова ли е важно? Трябва да си починеш.

— Ще ме събудиш ли?

Тя повдигна рамене.

— Разбира се. Защо не? Нали ще си платиш за това.

— Как е Басет?

— Добре. Изпохапан е от комари и има нервен пристъп. Искан да се обади на жена си.

Лоугът поклати глава.

— Не сега. Кажи му да не се притеснява. Не сме й съобщили, че е изчезнал.

— Но защо не може да й се обади?

— Възможно е да причини проблеми. Може да се наложи да не се прибира вкъщи все още.

— Не зависи ли това от него? Преживя доста неприятности. Бих те заплюла в лицето, ако се опиташ да ме спреш да се върна в ранчото.

— Нима?

— И още как! Защо да не си ида у дома?

Той не отговори.

— Притесняваш се заради Руджак — изрече бавно Сара.

— Възможно е да е още жив, а смяташе, че Басет е достатъчно ценен, за да го вземе за заложник. Може да се наложи да му намеря сигурно убежище за известно време.

— Ами ако не се съгласи? Нервите му вече са опънати, а това би било равносилно на нов затвор.

— Може и да не е необходимо. Надявам се да не е.

— Изборът трябва да е на Басет, а не твой.

— Стана мой, когато Руджак разруши изследователския център. Всичко, което прави, е насочено право срещу мен. Аз съм единственият, който може да го отклони.

— Говориш сякаш е някакво съревнование.

— Не е съревнование. Война е, а Руджак е упорит като булдог.

— Недей да злословиш за което и да е куче, като го сравняваш с един убиец. Той се опита да застреля Монти.

Лоугън се усмихна.

— Чудя се какво трябва да притежава едно човешко същество, за да те накара да го обичаш толкова, колкото кучето.

— Безрезервна преданост, смелост, чувство за хумор, другарство, интелигентност и готовност да пожертва живота си за мен.

Той подсвирна тихо.

— Много си взискателна!

— Ти ме попита. Пълното себеотдаване е почти невъзможно между двама души. Затова харесвам кучетата повече, отколкото мнозинството от хората. — Изправи се. — Много по-безопасно е.

— Такива ли са наблюденията ти?

— А твоите? — Усещаше погледа му с гърба си, докато се отдалечаваше от него. Бе ранен и го болеше и въпреки това се опитваше да дърпа конците на Басет. Каква изненада! Сигурно трябваше да легне в ковчега, за да се откаже да упражнява контрол.

Може би не беше справедлива, мислеше си тя, докато сядаше до Монти. Чувствата ѝ бяха разпокъсани и бе капнала от умора. Искаше единствено да се прибере и да си почине.

Хвърли поглед към Басет, който в съня си се бе свил на седалката от другата страна на пътеката. Заслужаваше да се върне при жена си и детето. Не биваше изобщо да бъде въвлечан в какъвто и да е проект с толкова опасен човек като Лоугън.

Какви си ги мислеше? Та тя не го бе възприемала като опасен до последните няколко дни. На пръв поглед бе влиятелен и изключително уважаван бизнесмен. Басет вероятно се бе сметнал за късметлия да се причисли към орбитата на звезда от величината на Лоугън. Е, не и Сара. Беше си свършила работата и бе приключила с него.

Монти издаде дълбок гърлен звук и тя бързо се наведе да го погали.

— Зная, че боли. Скоро ще мине. Отиваме си вкъщи.

* * *

— Мисля, че е изместена ключица — каза Дугън. — Трябва да боли адски. Най-добре да не вървиш нататък.

— Не ставай глупав. Трябва да продължа. Дай ми минута и ще съм в състояние да тръгна отново. — Руджак се облегна на дървото, затвори очи и остави вълните на болката да го облеят. В затвора се бе научил, че е по-добре да приемеш болката, отколкото да ѝ се съпротивляваш. Още един урок, който дължеше на Лоугън. — Обади ли се на Мендес да го помолиш да прати друг хеликоптер?

— Да, каза, че ще ни чака при скалите.

Скалите. На пет мили... Все едно, че бяха петдесет в настоящото му състояние. По дяволите, защо трябваше хеликоптерът да се разбие? Всичките му планове се провалиха за миг.

— Каза ли му, че съм ранен?

Дугън избегна погледа му.

— Отвърна, че това не засягало компанията и нямало да рискува да замеси хората си в сблъсък с Гейлън. Ще се радва да ти помогне, ако стигнеш до района, който е относително безопасен.

Трябваше да го предвиди. Компанията бе единствената страст в живота на Мендес и докато Руджак поддържаше притока на дивиденди, наркобаронът щеше да продължава да излива неограничени средства в банковата му сметка. Ако Руджак стореше нещо, което да навреди на бизнеса му, щеше да бъде отстранен на мига. Мендес не биваше да се притеснява. Той щеше да направи всичко, за да не накърни приятелството им. В този свят парите са най-

важната сила, а Руджак се нуждаеше от тях за мълниеносния си удар по Лоугън.

— Мога да му се обадя пак — започна Дугън. — Може да не е съзнавал...

— Напълно е съзнавал какво прави. — Което значеше, че трябва да стигне до онези скали, преди Гейлът и екипът му да се върнат. — Помогни ми.

Адска болка премина през горната част на тялото му, когато Дугън го вдигна на крака. „Ще се оправя — мислеше си той. — Приеми болката! Накарай я да работи за теб! Превърни я в омраза!“.

Познаваше омразата отлично. Петнадесет години...

— Искаш ли да се облегнеш на мен? — предложи Дугън.

— Не. — Той се заолюлява надолу по пътеката. „Продължавай да вървиш! Не обръщай внимание на болката! Мисли за Лоугън! Планирай следващия ход!“. — Веднага щом стигнем в Богота, искам да уредиш транспорт до Съединените щати.

— Трябва да те заведем на доктор, преди...

— Няма да отнеме дълго. Ако е изместена ключица, ще я върнат на мястото ѝ. Искам да съм на път до утре. Не желая Лоугън да се чувства в безопасност.

— Значи отиваме в Силикон Вали?

Дугън се спираше на основния му интерес. Не беше лошо, това щеше да го поддържа концентриран. Но отмъщението му имаше много повече звена, отколкото можеше да прозре.

— Да, но първо трябва да проверим дали... — Спря, за да си поеме дъх, тъй като болката отново го прободеше. „Съпротивлявай се! Проясни ума си!“. — Видях една жена и куче... Тя помогна на Лоугън да се качи в хеликоптера. Разбери коя е.

— Възможно най-скоро.

— Веднага. Познавам Лоугън. Може да се размекне доста от благодарност към някого. Самият аз се възползвах от тази негова слабост. — Ставаше все по-трудно да превъзмогва болката. Но не биваше да се обезкуражава само защото нещо се бе объркало.

Идвам, Лоугън. Чувстваш ли омразата ми? Скоро ще я усетиш — ще изпепели теб и всички заобикалящи те.

* * *

— Жив е — съобщи Гейлът по телефона. — Намерихме хеликоптера, но е успял да го приземи. Няма и следа от него или някой от хората му.

Лоугън изруга.

— Продължавай да търсиш.

— Продължавам, но се обзалагам, че е невредим в рая на наркотиците, някъде сред хълмовете.

— Не за дълго. Ще действа възможно най-скоро.

— Но може да си отдохнем за малко. Какъв е планът?

— Работя по него. Но за момента трябва да изчакаме той да предприеме нещо. Накарай Маргарет да се свърже с ФБР и ATF и да им съобщи, че сме получили анонимна заплаха и искаме допълнителна защита за предприятията и изследователските ни центрове.

— Включително и Додсуърт?

Лоугън помълча.

— Не, за Додсуърт не. Не трябва да им споменава за него. Вече съм утроил охраната там. Додсуърт ще бъде в безопасност.

— Не подценявай Руджак.

— Не е нужно да ми го напомняш.

— Спокойно.

— Не се чувствам спокоен. — По дяволите, надяваше се Руджак да е загинал! — Опитай се да го откриеш. Ако не можеш да определиш местоположението му, намери някой, който да те упъти. Трябва да знаем какво е намислил. — Трябваше да разсъждава, борейки се с пулсиращата болка. — О, и кажи на Маргарет да накара пилота да се насочи към Финикс и да се погрижи в къщата да ме очаква хирург, за да извади проклетия куршум.

— Финикс?

— Там има охрана. Ще я удвоя и ще устроя квартира за Басет.

— Ами Сара Патрик?

— Шансовете ми да я накарам да остане в къщата са нищожни. Уреди наблюдение и охрана за ранчото, но гледай тя да не усети.

— Дадено. Ами ти? Руджак иска да хване тъкмо теб и да те убие.

— Сега съм в безопасност.

— О, така ли? Куршумът в крака ти е доказателство за безопасността.

— Мисля, че Руджак би бил много разочарован, ако този куршум ме беше убил. Иска първо да ме измъчи. Каза ми го.

— Да се надяваме само, че няма да промени решението си. — Гейлът затвори.

„Руджак няма да промени решението си“, помисли уморено Лоугън. Твърде отдавна бе планирал отмъщението си.

— Монти искаше да дойде. — Сара стоеше до него с кучето на ръце и внимателно го постави на пода до кушетката на Лоугън. — Плешката го боли, но не можах да го спра да не се опитва да допълзи до теб. Знае, че си ранен, и иска да те успокои. След като свърши с обаждането, ще заспиваш ли? Не искам Монти да се безпокои повече, отколкото сега.

— Ще заспя. — Посегна и погали ритрийвъра по главата. — Не бих искал той да се тревожи.

Тя взе телефона от него и го остави на масичката.

— Ами Руджак?

— Жив е.

— И какво ще направиш по въпроса?

— Ще изчакам. Ще бъдем нащрек. Ще го намерим. — Направи пауза. — Но Басет ще трябва да отиде в къщата във Финикс заради собствената си безопасност.

— Защо там?

— Защо не? Мястото е доста хубаво. Беше отседнала там за известно време с Ийв. Предполагам, че няма да искаш да останеш там, докато Монти се възстанови?

— В никакъв случай. Искам да си ида у дома.

Точно от това се боеше.

— Имаш ли нещо против да отидем първо до къщата, преди да те откарат в ранчото? Трябва да ми извадят куршума.

— В къщата вместо в болница?

— В болниците задават въпроси.

— Лекарите са задължени от закона да докладват за огнестрелни рани.

— Но често могат да бъдат убедени да се забавят или дори да забравят да докладват.

— С пари?

— Или влияние. Или дори с щедро дарение. Нагледали са се на толкова страдание, че понякога пренебрегват закона пред дарение, което би помогнало да се спасят хиляди.

— И да си рискуват разрешителното.

— Изборът е техен, Сара. — Затвори очи. — А сега си върви и остави мен и Монти да поспим. Уморих се да се отбранявам.

— След минутка. — Лоугън чу звука от наливане на вода, отвори очи и видя Сара да оставя гарафата. Подаде му още две таблетки „Тайленол“. — Вземи ги. Не искам да не можеш да си намериш място и да обезпокоиш...

— ... Монти — довърши той вместо нея. Преглътна хапчетата и отново затвори очи. — Ще се опитам да не се мятам и да не притеснявам кучето ти.

— На Монти няма да му е неприятно. Изпитва инстинктивна нужда да успокоява. — Подпъхна одеялото около него с нежност, която опровергаваше резкостта на тона ѝ. — Но мен ме е грижа за него. Заспивай.

Вече бе полузаспал, когато я чу да се отдалечава от него. Не само Монти изпитваше инстинктивна нужда да успокоява. Въпреки негодуванието ѝ срещу него, на Сара ѝ бе невъзможно да не се опита да облекчи болката му и също толкова невъзможно да признае това размекване.

Наистина забележителна жена...

* * *

— Вкарайте го в дневната. Вече е подготвена като операционна. — Закръглена четиридесетинагодишна жена в раиран костюм стоеше пред къщата и ги чакаше, когато вратите на линейката се отвориха и Лоугън бе вдигнат. — Как си, Джон?

— Добре.

— Не ми изглеждаш добре. Пребледнял си като надгробна плоча. Това беше невероятно глупаво от твоя страна. — Отиде до носилката. — И ми навлече огромен куп неприятности. Знаеш ли колко е трудно да се уреди подобно нещо, и то тайно?

— Съжалявам. — Хвърли поглед през рамо към Сара. — Това е асистентката ми, Маргарет Уилсън. Обръщай се към нея за всичко, от което се нуждаеш. Ще се оправя. Престани да се тревожиш за мен.

За нейна изненада, той й протегна ръка. Приблужи се до носилката и я стисна. Хватката му се стегна и той вдигна очи към нея.

— Остани, Сара!

— Никъде няма да ходя за момента.

— Ще го считам за обещание. — Погледна към асистентката си. — Погрижи се за нея, Маргарет. Има нужда от...

— Млъкни! — каза Маргарет. — Ще се погрижа за всичко. Само позволи на доктор Даудън да се заеме с тази глупост, която си си навлякъл, преди да загубиш крака си.

Лоугън пусна ръката на Сара.

— Да, госпожо.

Маргарет се обърна към нея, докато го внасяха в дневната.

— Ще го оперират веднага. Много ли е зле?

— Куршумът не е строшил костта, но е разкъсал някакъв мускул. Все пак винаги съществува опасността от инфекция. По-добре да иде в болница.

Маргарет поклати глава.

— Няма да се съгласи. Къде е кучето ви? Чух, че и то било простреляно.

— Още е в линейката. Добре е. Само малко го боли. Не искаше да напусне Лоугън, откакто го раниха, затова дойдохме до тук с него. Басет пристига с пилота и охранителя, когото бяхте уредили да посрещне самолета. — Тя се обърна, вдигна Монти и го отнесе в къщата. — Ще останем, докато приключи операцията.

Маргарет повдигна вежди.

— Защото кучето се безпокои?

— Не съм толкова коравосърдечна, че да не мога да изпитам съчувствие към нечия болка. Дори и към Лоугън. — Пренесе ритрийвъра през кухнята. — Ще му намерите ли купичка? Трябва да му дам вода.

— Седнете. Аз ще го направя. — Маргарет отиде до един шкаф, извади купичка и я напълни с вода.

Сара я взе и я побутна към Монти. Когато той започна да пие, тя се изправи и запита:

— Този Даудън добър лекар ли е?

Маргарет кимна.

— Не ме познавате, иначе щях да се обидя, щом допускате, че бих оставила Джон в ръцете на някой шарлатанин. — Сведе очи към кучето. — Ами той? Нужен ли му е ветеринар?

Сара поклати глава.

— Свикнала съм да се грижа за него, освен ако не е нещо сериозно. Добре е. Може да ходи, но плешката го боли. Искам да си почине. След ден-два ще се чувства отново нормално.

— Значи ще го разнасяте насам-натам като бебе? — засмя се жената. — При това трийсеткилограмово бебе.

— Няма проблем. Силна съм. В моята професия това е задължително.

— Зная. Аз ви проучих. — Тя седна срещу Сара. — Имате пълното право да сте ми ядосана, но все пак ще ви кажа, че се възхищавам на стореното от вас и Монти.

— Защо да съм ви ядосана? Нали Лоугън дърпа конците.

— Много справедливо. — Погледът на Маргарет се взря в лицето ѝ. — Но не сте толкова ядосана и на него, колкото очаквах. Защо?

Защото бе сдържал думата си. Защото, макар да не одобряваше методите му, не можеше да вини мотивите му. Защото го бе опознала в онази джунгла — силата и решителността му, дори частица от миналото му. Трудно бе да мразиш някого, след като го опознаеш, освен ако не е пълен негодник.

— Това приключи. — Изправи се. — Гневът е загуба на време и енергия. Ще наглеждате ли Монти? Искам да изляза да посрещна Басет. Много му е трудно. Мислеше, че си отива вкъщи.

— Разбира се. — Маргарет посегна и погали животното. — Обичам кучета, а той е много сладък.

Басет пристигна на входната врата пет минути по-късно.

Усмихна се облекчено, щом видя Сара да върви към него.

— Как се радвам да видя едно приятелско лице! Когато минавах през онези електрически порти, имах чувството, че съм в „Алкатраз“^[1].

— И аз също, при първото ми идване тук. Но тогава имаше само двама пазачи, а не четиримата, които видях сега, минавайки през

портите.

— Били сте тук и преди?

— Преди няколко месеца.

Той кимна.

— Трябваше да се досетя, че с Лоугън сте стари приятели.

Близостта ви е доста явна.

Близост? Сара бе разтърсена от изненада.

— Защо смятате така?

— Както казах, съвсем очевидно е, като ви гледа човек заедно. Спасихте му живота и бдяхте зорко над него по време на пътуването, макар да видях, че се опитвате да си придавате небрежност. Лоугън не е човек, който да обича го глежат, нали?

— Не зная; Не го глезя.

Басет вдигна ръце.

— Извинете. Сгреших ли?

— Да. С Лоугън не сме стари приятели. Не му спасих живота. Просто му помогнах да се качи в онзи хеликоптер, за да може да потеглим. Освен това работих за една негова приятелка, а сега и за него. Дотук се простира „близостта“ ни. — Обърна се и тръгна към стълбите. — Вероятно сте уморен. Ще ви заведе до стаята.

— Разстроена сте. Не исках...

— Не съм. — Вярно беше. Не бе разстроена заради Басет. Не бе негова вината, че е изтълкувал погрешно ситуацията. Загрижеността ѝ към Лоугън бе съвсем естествена. Би изпитвала същото към всеки наранен и безпомощен. По инстинкт и по професионална подготовка тя бе човек, който се опитва да спасява другите.

Щом бе напълно естествено, тогава защо оправдаваше реакцията си?

Защото в момента бе уморена и уязвима. Нямаше друга причина. Щеше да се оправи след малко почивка.

— Стаята е хубава. С изглед към градината. — Отвори вратата в горния край на стълбите. — Телефонът е на нощното шкафче. Предполагам, че Лоугън ви е позволил поне да се обадите на жена си.

— Да. Но ме помоли да не ѝ казвам, че съм напуснал Санто Камаро.

— Помолил?

— Е, настоя силно. — Хвърли поглед към нея. — Но не ме разбирайте погрешно. Дойдох доброволно. Предложи да ми оборудва лаборатория тук, за да мога да продължа с работата си.

Може и да си мислеше, че изборът му е доброволен, но Лоугън обикновено получаваше каквото желае.

— Мислех, че искате да си отидете у дома.

— Той ми изтъкна, че не бих направил компромис със сигурността на семейството си. Поставил им е охрана, но в момента просто ще бъда заплаха за тях. — Влезе в стаята и се огледа. — Самостоятелна баня. Хубаво е. Много по-добре от квартирите в Санто Камаро. Касълтън се постара, но повече се концентрираше върху лабораторното оборудване, отколкото върху дребния лукс. За времето, което прекарах там, трябваше да сменят проклетия бойлер четири пъти.

— Тогава защо останяхте?

— Това беше мечтата ми — отвърна просто той. — Човек не се отказва от мечтата си заради студените душеве.

— Каква мечта?

Той се намръщи.

— Не целях да възбудям любопитството ви. Съжалявам, много сте мила, но не мога да разговарям за работата си. Договорът ми ме задължава.

— А задължава ли ви да рискувате живота си?

— Не, но всички знаехме, че може да има такива последици. Беше в реда на нещата.

— Какво... — Защо задаваше въпроси, когато вече й бе казал, че не може да обсъжда работата си? И без това не я интересуваше. Време бе да се дистанцира от Лоугън и от всички заобикалящи го. — Маргарет Уилсън е долу в кухнята и се обзалагам, че я е напълнила с провизии. Познавате ли я?

— Не, контактувах с Касълтън, но съм чувал за нея. Жилава, старателна и адски властна. — Засмя се. — Тя е нещо като легенда в империята на Лоугън. Но и друго не може да се очаква. Самият той е легенда.

— Е, в момента на едната легенда й вадят куршум от крака. Може би ще е добре да ви прегледат, когато свършат.

— Добре съм. Искам само да говоря с жена си и сина си.

— Тогава ще ви оставя да го направите.

— Благодаря ви. — Вече бе тръгнал към телефона, когато тя затваряше вратата.

Върна се в кухнята, където Маргарет я осведоми за състоянието на Лоугън.

— Лекарят току-що се показва. Операцията е приключила и Лоугън е добре. Упоен е, но ще се събуди след няколко часа.

Обля я вълна на облекчение. Знаеше, че раната му не с фатална, но операциите винаги бяха сериозно нещо.

— Добре. — Отпусна се на стола. — Няма ли признаци на инфекция?

— Леки. Дават му огромни дози антибиотици, за да се преборят с нея. Лекарят не бе доволен, че куршумът е престоял в тялото всичките тези часове.

— Беше по-безопасно да го върнем в Щатите.

— Не искам да кажа, че сте постъпили неправилно. Винаги има плюсове и минуси. — Маргарет се изправи. — Какво ще кажете за един обяд? Имам доста консерви. Супа? Яхния?

Сара поклати глава.

— Време е с Монти да се прибираме вкъщи. Ще уредите ли някой да ни закара до ранчото?

— Веднага ли? — Маргарет се намръщи. — Защо бързате толкова?

— Искам да си ида у дома.

— Обещахте му да останете.

Остани, Сара!

Беше се съгласила, защото моментната уязвимост и нужда на Лоугън я бяха сварили неподготвена. Но той не бе нито уязвим, нито нуждаещ се. Бе обграден от хора, които биха се погрижили за него и биха го пазили. Със сигурност не се нуждаеше от нея.

— Останах. Вече е извън опасност.

— На Джон няма да му хареса. Поръча ми да се грижа за вас. Как бих могла да го правя, когато сте на мили разстояние?

— Нямам нужда от ничии грижи. Мога да се справя и сама. — Наведе се и погали Монти по главата. — Кучето е ранено и има нужда от позната обстановка.

— На Джон няма да му хареса — повтори Маргарет.

— Ще ми намерите ли кола, или да си я потърся сама?

— Ще ви намеря — въздъхна жената. — Но усложнявате работата ми.

— Мисля, че ще го понесете. Не ми изглеждате много уплашена от Лоугън.

— Отдавна сме заедно. Познанството обикновено отхвърля страха, но изпитвам достатъчно уважение към него.

Сара се вгледа в нея.

— И го харесвате.

— Да, дявол да го вземе. Упорит е, но винаги е бил справедлив с мен. И ако в живота около него възникват малко усложнения, поне не е скучен. — Отиде до телефона. — Ще се обадя на един от охраната и ще му кажа да докара кола до входа. Сигурна ли сте, че не искате да обядвате, преди да тръгнете?

— Да.

Изчака Маргарет да свърши с разговора. След няколко минути щеше да е на път към живота, който обичаше най-много — тишина, простота и спокойствие. Нека Лоугън оплита някой друг в обърканите си паяжини. Сара се прибираще у дома.

[1] Щатски затвор. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Воят се носеше зловещо в спокойния нощен въздух.

Монти вдигна глава. *Красиво.*

— Май нашият вълк е все още наоколо. — Сара коленичи, за да сипе витамини в храната му. — Надявах се да си е отишъл, докато се върнем.

Гладен?

— Може би. Тези мексикански сиви вълци срещат доста трудности, откакто са ги пуснали. Изяж си вечерята.

Монти побутна с нос купичката. *Гладен.*

— Трябва да ядеш. Няма да оздравееш без храна, и не можеш да спасиш този вълк, като самият ти гладуваш.

Кучето се просна до недокоснатата си храна. *Гладен.*

Вълкът отново нададе вой.

— Млъкни — промърмори Сара. — Искаш ли онези фермери да тръгнат да те търсят? Най-добре е да си държиш главата до тревата и...

Гладен.

— Това животно е стократно по-способно от теб да намери храна в дивата природа.

Тъжен. Сам.

Вълкът не трябваше да е толкова на изток. Може би наистина беше сам, откъснат от глутницата.

— Не можем да помогнем. Пуснали са ги да живеят в дивата природа. — Седна до масата и започна да яде яхнията, която току-що бе претоплила. — Виждаш ли, аз не се тревожа. А сега си изяж вечерята. — Хвърли му поглед през рамо и го видя да се взира във вратата. — Няма да излизаме и да се опитваме да намерим...

Почукване.

Тя се вцепени, когато вратата се отвори.

— Съжалявам. — Лоугън се бе опрял на касата, с пребледняло лице и малък куфар в краката. — Имаш ли нещо против да вляза? Мисля, че трябва да седна.

— Какво търсиш тук, по дяволите? — Сара скочи и изтича до него. Прехвърли ръката му през раменете си и му помогна да стигне до люлеещия се стол пред огъня. — Глупак! Оперираха те едва този следобед. Да не би да се опитваш да отвориш шевовете?

— Обеща ми да останеш. Събудих се и те нямаше. — Настани се на стола и затвори очи. — Затова дойдох.

Сара взе една възглавничка от отсрещния край на стаята и повдигна крака му върху нея.

— Кой те докара?

— Маргарет. Казах ѝ да ме остави и да си върви.

— Обзалагам се, че ѝ е харесало.

Той се усмихна вяло.

— О, опознала си я. Не беше довольна.

— Нито пък аз. Какво търсиш тук?

— Реших, че се нуждая от малко почивка и уединение. А ти можеш да ми предложиш голяма доза от тях.

— Какво? — премигна тя.

— Имаш диван. — Гласът му бе неясен. — Мога да спя там.

— Говориш объркано.

— Така ли? В момента съм малко замаян. Може би от упойката, която ми даде лекарят. Опитвам се да те покана да се върнеш с мен или да ми позволиш да остана тук.

— Няма да се върна и не можеш да останеш. Може да получиш колкото си искаш уединение в своята къща във Финикс.

— Не е само... Обещах ти да се разправа с Мадън.

— Да, обеща ми и държа да го изпълниш, но нямаше нужда да ставаш от леглото. А също и да пристигаш тук. Мадън не е идвал, откакто го изхвърлих.

— Както искаш да изхвърлиш и мен.

— Точно така.

— В безопасност. Аз съм... отговорен.

— Мънкаш и не мога да те разбера.

— Не мънкам. — Лоугън отвори очи, когато Монти опря глава в ръката му. — Здравей, момче. Радвам се, че някой ме посреща с „Добре дошъл“.

— Не се ласкай. Преди пет минути искаше да стори същото с един вълк.

— Вълк? Чух го, когато бях в колата. Красиво...

— И ти ли? — Извърна се и посегна към телефона. — Кой е номерът на мобилния телефон на Маргарет? Ще ѝ се обадя да обърне и да се върне да те вземе.

Той поклати глава.

— Казах ѝ да не ти обръща внимание. Не можеш... да се отървеш... от мен.

— Как не! Ще извикам линейка и ще ги накарам... По дяволите, чуй ме!

— Съжалявам. — Очите му отново се бяха затворили. — Уморен...

Заспа.

— Лоугън!

Никакъв отговор. Вероятно бе толкова упоен, че бе цяло чудо как е могъл да мръдне, за да дойде тук. Не, не беше чудо всъщност. Знаеше колко упорит може да бъде.

Но защо бе така решен да дойде?

Е, нямаше смисъл да се тормози около причините, когато присъствието му бе свършен факт. Падаше му се да го изпрати обратно във Финикс с линейка.

Монти я гледаше тъжно.

— Добре, добре, ще му позволим да остане, докато се събуди. Може би това ще отвлече вниманието ти от онзи проклет вълк.

Кучето се настани до стола.

Сара въздъхна отчаяно и внесе куфара на Лоугън, после легна на дивана. Мислеше, че е приключила с него. А ето, че той отново бе тук, само часове по-късно, и вместо на удобното си легло, тя спеше на този неравен диван, за да е сигурна, че глупакът няма да се изтърси на пода и да се нарани.

* * *

— Събуди се!

Лоугън смътно съзнаваше, че Сара го разтърсва.

— Събуди се, дявол да го вземе!

С мъка се измъкна от мъглата на съня и отвори очи. Ранчото. Тя искаше той да си върви...

— Ще остана.

— А аз заминавам. Така че се обади на Маргарет и ѝ кажи да дойде да те вземе.

— Какво? — Надигна се в стола и видя, че Сара си облича якето. — Къде отиваш, по дяволите?

— В Тайван. През последните две седмици са имали проливни дъждове. Едно свличане току-що е погребало някакво село. Смятат, че жертвите ще надхвърлят петстотин. — Отиде до кухненския плот и наля димящо кафе в един термос. — Господи, как *мразя* свличанията! Шансовете да измъкнем оцелели са толкова нищожни, че все едно изобщо не съществуват. Това са издирвания на загиналите, а не спасителни операции.

— Тогава защо отиваш?

— Стотици хора са погребани под тази проклета кал. Може би Монти и аз ще успеем да намалим броя им с няколко.

— Как разбра за това свличане?

— Преди десет минути ми се обади Хелън Пийбоди, координатор на спасителния ни отряд. Ти беше така дрогиран, че дори не чу телефона.

— Смъртно уморена си. Не бива да ходиш никъде.

— Това ми е работата. Полетът е дълъг. Ще си почина в самолета.

— Какъв самолет?

— В момента Хелън се обажда тук-там, за да види кой ще ни заеме самолет и пилот. Ще намери. — Пъхна термоса в чантата си. — А сега хващай телефона и се обади на Маргарет.

— Ами Монти? Беше ранен. Толкова бе загрижена за него и въпреки това искаш да го водиш на такава спасителна операция?

— Такава е и неговата работа. Боли го, но ще се справи. Ако видя, че болката е твърде силна, ще го спра.

— Не съм си и помислял, че може да си толкова коравосърдечна с него. Луда си по това куче.

— Ако съществува шанс да спасим някого, нито Монти, нито аз имаме право да се отказваме. И преди сме били ранени и сме го преодолявали. — Бръкна в шкафа, извади кучешките витамини и ги

хвърли в чантата. — Ще прекараме там само няколко дни. После ще оставим другите екипи да продължат търсенето. След Барат толкова смърт на Монти му стига за доста време.

— Ами ти? На теб не ти ли стига?

— О, да. — Извърна се и уморено изви гърба си. — До гуша ми дойде. Само че продължава да се трупа още.

— Някога мислила ли си да откажеш?

— Как мога да откажа, когато някой очаква помощ?

— Предполагам, че не можеш. — Трябваше да спори с нея, но трудно мислеше. Разклати глава, за да я проясни. — Тайван. Къде в Тайван?

— Някакво място, наречено Кай Чи. Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

— Сигурен ли си? Струва ми се, че добре ще ти се отрази.

— Петстотин жертви?

— Според изчисленията.

— Тогава май имате нужда от помощ. — Посегна към мобилния си телефон. — И все пак усложняваш нещата за мен. Колко души сте в екипа?

— Шест.

— И шест кучета?

Сара кимна.

— Обади се на тази Хелън Пийбоди и ѝ кажи, че си намерила самолет и пилот. — Той сбърчи нос. — Тапицерията и килимите ми може завинаги да сменят миризмата си, след като шест кучета ще тичат из кабината.

Очите ѝ се разшириха.

— Даваш ни твоя самолет?

— За колко време може да се събере екипът ви на летището във Финикс?

— Повечето живеят в Тусон. Пет часа максимум.

— Твърде дълго е, ако условията в Тайван са толкова лоши, колкото казваш. Ще отидем до Тусон, ще вземем екипа и от там ще отлетим направо за Тайван.

— Ние?

— Идвам с теб.

— Да не си превъртял? Ти в Тайван! Защо?

— Може би по този начин се опитвам да се реванширам, задето Монти бе ранен в Санто Камаро.

— Достатъчно е да ни предоставиш самолета и пилота.

Той поклати глава.

— Джетът си е мой. Аз поставям условията. — Набра номера на Маргарет — Маргарет, заминавам за Тайван. Подготви самолета и документите ми до един час. — Прекъсна я, когато тя се опита да протестира.

— Не сега. Просто го направи. — Затвори.

Сара клатеше глава.

— Не можеш да дойдеш с нас.

— Защо не?

— Това е спасителна операция. Имам си работа. Ще ни се пречкаш.

— Не, няма. Зная езика. Имам малко предприятие на крайбрежието, така че имам връзки в страната, освен самолета. Какво повече можеш да желаеш?

— Да останеш тук и да ни дадеш самолета и пилота.

— Не става.

— Току-що оперираха крака ти. Не знаеш с какви условия може да се сблъскаме. Ами ако получиш инфекция?

— Тогава ще трябва да се погрижиш и за мен, освен за Монти.

— Точно от това се боя.

— Недей. Няма да се случи. Няма да ти бъда в тежест. — Изправи се с мъка от стола и трябваше да потисне гримасата, когато болката прониза бедрото му.

— Ако се окажа в тежест, обещавам да не ви се пречкам. А сега, обади се, докато отида до банята и си наплискам лицето.

Тя стоеше нерешително.

— Върви да се обадиш на Хелън Пийбоди. — Лоугън закуцука към банята. — Знаеш, че съм най-добрият улов.

— Я се виж. Не можеш даже и да стъпваш, без да те боли.

— Какво те е грижа? Така ми се пада, нали?

— Не искам да загубиш проклетия си крак.

— Аз ще се погрижа за себе си, а ти и Монти се погрижете за милионите страдащи по света. Мисля, че ще бъде справедливо. — Погледна я през рамо. — Не е ли така?

Тя бавно кимна.

— Прав си. Защо да се тревожа за теб? — Обърна се и вдигна телефона. — Щом искаш, ела. Но не ме вини, ако в Тайван получиш повече, отколкото си се пазарил.

— Няма да те виня. — Затвори вратата и се облегна на нея, борейки се с болезнените вълни. Трябваше да вземе още обезболяващи, но в момента не можеше да си позволи да бъде замаян. Щом напуснеха Тусон, можеше да се поотпусне за малко. Сара бе жилав човек, но и грижовна и щеше да намери начин да го спре, ако разбере, че го боли адски. Чувстваше се зле. Господи, колко зле! Когато болката се притъпи до пулсиране, той извади телефона и се обади на Гейлън: — В къщата на Сара съм, но веднага тръгваме за Тайван. Откри ли нещо?

— Засега не. Все още проследявам Санчес. Тайван?

— Изглежда, там е имало свличане. Спасителният ѝ отряд е свикан. Заминавам с тях.

— Господи! Как се чувстваш?

— Току-що ми извадиха куршума. Не съм добре.

— Не ти завиждам.

— Просто намери Руджак. Дори да е ранен, сигурен съм, че замисля и подготвя следващия си ход.

Прекъсна разговора и затвори очи, събирайки сили. Беше успял с обаждането. Можеше да успее и с полета. Номерът бе да блокира болката, да действа автоматично и да не си позволява да мисли.

Наведе се над мивката и наплиска лицето си със студена вода.

* * *

— Приятен човек. — Сузи Филипс седеше на кожената седалка, загледана в Лоугън в предната част на самолета, и говореше с Бойд Медфорд. — Никога не би предположил, че е някакъв магнат, нали?

— Я се огледай. — Тонът на Сара бе сух. — Мисля, че всеки би отгатнал по вида на самолета.

— Знаеш какво имам предвид. Много е земен. Отдавна ли го познаваш?

— Не.

— Тогава трябва да е добър човек, за да пожелае да направи това за нас. Особено след като е претърпял злополука.

— Каза ти, че е претърпял злополука ли?

— Не, но е било злополука, нали?

Сара смени темата.

— Как е Дайна?

— Добре. Но ѝ липсват спасителните операции. Гледа така тъжно, когато отвеждам Донеган в пикапа си.

— Посегна и погали немската овчарка по главата. — Не разбира, че пенсионирането след години служба е награда, а не наказание. — Погледна Монти. — Зная, че той е далече от тази възраст, но и за него ще е тежко. Може би повече, отколкото на всяко друго куче в групата. Трябва да помислиш за това. Ще ти е нужно време да обучиш друго куче.

Сара не искаше да мисли за това. Не можеше да си представи да работи с друго куче след всичките тези години и я болеше при мисълта, че Монти ще остарее.

— Имам много време да го обмисля. — Изправи се.

— Лоугън изглежда малко уморен. Смятам да ида и да проверя дали не се нуждае от нещо.

Сузи кимна.

— Добра идея. — Извади книга с меки корици от чантата си. — Ще видя дали не мога да се приспя, като почета. Полетът ще е дълъг и с удоволствие бих го прекарала в сън.

— Аз също. — Докато вървеше по пътеката, прекрачвайки кучета и ръчен багаж на път към Лоугън, Сара чувстваше как умората обхваща всяко мускулче в тялото ѝ. Нямаше търпение да се свие и да заспи като останалите членове на екипа. Всъщност нищо не я спираше. Лоугън не се нуждаеше от нея, можеше сам да се грижи за себе си.

Ако проявяваше разум. Но ако имаше такъв, щеше да си полегне на една от седалките, когато самолетът напусна Тусон преди час. Вместо това продължаваше да разговаря с Бойд, да го изслушва внимателно и с всяка минута да изглежда все по-изнурен и изтощен.

Мъже!

Бойд вдигна поглед и се усмихна, когато тя спря до тях.

— Хей, Сара! Много хубав самолет, а? Помниш ли товарния, с който летяхме до Барат?

— Как бих могла да го забравя? — Взря се право в Лоугън. — Приличаш на зомби. Лягай си.

— След няколко минути. Бойд тъкмо ми разправяше за спасителната операция в Никарагуа.

— Може да ти разкаже, като се събудиш. — Обърна се към колегата си. — Изритвам те от тук. Трябва да си вдигне крака. Може би не ти е казал, но вчера го оперираха.

— Не, по дяволите. — Бойд се изправи. — Махам се. До скоро, Лоугън.

Лоугън кимна и го проследи с поглед, докато вървеше по пътеката и седна до Сузи.

— Добре ли го познаваш?

— От години.

— Така си и мислех. Човек си позволява грубости само със стари приятели.

— Щеше да си по-добре, ако самият ти бе груб с него. Той е чудесен човек, но много говори, когато не тече издирване.

— Хареса ми. — Усмихна се. — И съм напълно способен да бъда толкова груб, колкото и ти, Сара, но Бойд ме заинтригува. Въвеждаше ме в работата ти.

— И?

— Беше като надзъртане в ада. Интересно за слушане, но не бих желал да живея така.

— Не на теб, а на мен се налага да живея така.

— Освен ако...

— Млъкни. Смъртно уморена съм и последното, което ми се искаше, е да прекъсна разговорите ти с приятелите ми, защото си твърде голям мъжага, за да признаеш, че те боли. А сега ще легнеш ли, за да мога да си почина?

— Разбира се. — Изправи се на крака с усилие и зачака, опрял ръка на облегалката. — Ако ми дадеш минутка да преодолея изтръпването. Схванах се.

Вероятно просто не искаше да признае, че в настоящото му състояние дългото ходене по пътеката го плаши.

— Искаш ли да ти помогна?

Той се намръщи.

— Няма да ме оставиш на мира, а?

— Глупаво е да проявяваш гордост, когато те боли.

— Не може да се каже, че употребяваш превзет език. Две минути. Ако не съм добре тогава, ще ти позволя да ме грабнеш в пожарникарска хватка и да ме отнесеш до кушетката. Каж ми защо мразиш свлачищата толкова много.

— Нали ти казах, това е издирване на загиналите. При земетресение имаш повече шансове да намериш въздушни камери. Когато планина кал се срина върху теб, просто се задушаваш.

— Като при лавина?

Сара поклати глава.

— При снега е по-лесно, защото той има пореста структура и миризмата преминава през него. При калта е различно, тя остава запечатана отдолу. Почти невъзможно е за едно куче да улови конуса. А и то си мисли, че е възможно да върви върху калта, което води до неприятности. Може да затъне, да бъде отнесено или затрупано, а понякога не можеш да стигнеш до него, за да му помогнеш. Трябва да го наблюдаваш непрестанно. Не можеш да търсиш сам, защото ти трябва човек като наблюдател, в случай че възникнат проблеми. А това става често. Елементарно напълване на ботуша ти с кал може да се окаже смъртна присъда. Спасителят трябва да следи гумените ботуши да са на мястото си и да са водонепроницаеми отгоре. Освен това в Тайван още вали, та преди дъждът да е престанал, не можем да търсим, защото калта може да се раздвижи всеки момент. Така че седиш и чакаш, докато роднините на жертвите те зяпат и псуват. Стигат ли ти толкова проблеми?

— Мамка му!

— Точно така. Сигурен ли си, не искаш да останеш на борда на самолета, вместо да дойдеш в селото?

— Да. — Погледът му пробяга по пътниците. — Приятни хора, но трябва да са луди колкото теб, за да пожелаят да минат през това. Боя се, че бях малко разсеян, когато ме представяше. Разкажи ми за тях.

Погледът ѝ последва неговия.

— Мъжът около петдесетте с черния лабрадор е Ханс Книпер, ветеринарен лекар и дресьор на кучета. Дребничкият младеж, който спи до прозореца, е Джордж Лиънърд. Работи в един супермаркет в Тусон и обучава кучета през уикендите. Запозна се с Бойд Медфорд,

водач на екипа ни. Май че него познавам най-добре. Беше член на кучешкото подразделение на ATF, преди да вземе заем и да си купи ранчо. Тео Рандъл е русият мъж с черно-кафявата немска овчарка. Счетоводител е в луксозен хотел. Сузи е домакиня, майка е на две деца и има четири немски овчарки.

— Няма много общи неща между вас.

— Освен любовта към кучетата и готовността да ги обучаваме, за да помагат. Тази връзка е достатъчна.

— Монти е единственият златен ритрийвър. Три немски овчарки, два лабрадора и Монти. По-подходящи ли са някои породи за този вид работа?

— Всеки член на екипа си има мнение. Мисля, че единствените важни качества са интелигентност, инстинктът за търсене и добро обоняние. Готов ли си вече да тръгваме?

— Бавно. — Внимателно пое по пътеката. — Много бавно. Лека нощ, Сара.

Тя го наблюдаваше как върви несигурно и спира за миг, за да заобиколи Донеган, кучето на Сузи. Тя вдигна поглед от книгата си и Лоугън размени няколко думи с нея.

„Лягай, идиот такъв. Не е нужно да очароваш всеки на проклетия самолет“.

Подмина Сузи и седна на кушетката. Извади шишенце с таблетки от джоба си и погълна няколко с чаша вода. Болкоуспокояващи? Ако бяха такива, трябваше да ги е взел по-рано. В този момент, когато не съзнаваше, че го гледат, изражението му бе напрегнато... и измъчено. Напрежението можеше да разбере, но измъчеността? Какви дяволи се въртяха в главата му?

Монти се изправи, отиде сковано до кушетката му и се плъосна пред нея. Винаги усещаше болестта и болката, което беше само още един сигнал, че Лоугън няма работа на това пътуване.

И Сара също нямаше да е на мястото си при тази мисия, ако не спреше да се тревожи за един мъж, който бе твърде упорит, за да се тревожи сам за себе си и да си почине. Седна на седалката, която Лоугън бе освободил, и я отпусна назад, докато стана почти хоризонтална.

„Спи! Не мисли за него.

Не мисли за тази задушаваща кал!“.

И без това скоро щяха да пристигнат в Тайван.
Господи, надяваше се да спре да вали.

* * *

Слънцето грееше ярко от безоблачното небе.

В Додсуърт всичко бе наред, помисли си развеселено Руджак.

— Защо пожела да дойдем тук? — попита Дугън. — Казах ти, че е прекалено добре охраняван, за да го ударим веднага.

— Просто исках да го видя. — Вгледа се в малката тухлена сграда, обградена от обвити в бръшлян каменни зидове. — Какво се върши тук според гражданите?

— Земеделски проучвания.

Руджак се изкиска.

— Лоугън винаги ще измисли лъжа, която да размекне сърцето на Америка. — Извърна се. — Предполагам, че е подсилил охраната.

— И отвътре, и отвън. Караули, наблюдателни камери, сензори и проверки на персонала.

— Успя ли да вземеш плана на сградата?

— Още не. Но няма да ми е нужен.

— На мен ми е нужен. Искам да зная всяко нейно структурно предимство и недостатък. Действай приоритетно по това.

— Охраната е твърде голяма. По-добре да удариш някой друг от центровете му.

— Ще си помисля. Но Додсуърт е толкова интересно предизвикателство и явно е бижуто в короната на Лоугън. Обикновено охраната може да се заобиколи, ако добре проучиш ситуацията. — Помълча. — А ние тъкмо това ще направим. Ще я проучим и ще видим на какво ще се натъкнем.

На хоризонта се бе появил нов елемент. Сара Патрик. Беше научил доста за нея през последните два дни, включително и факта, че Лоугън е разширил охраната си над нейното ранчо извън Финикс. Какво място заемаше тя в живота му? Струваше ли си да я отстрани сега? Ами Ийв Дънкън, която бе заемала централно място в близкото му минало?

Толкова много възможности за избор. Толкова много пътища за изследване. Но разполагаше с време да намери отговорите. Диктуваше събитията. Лоугън можеше само да се защитава. Нямахте търпение да се задейства отново, но бе нужно време, за да подготви интересната постановка.

Наближава, Чен Ли. Само имай търпение.

— Видях каквото ми е нужно. — Закрачи към колата. — Да вървим. Искам да стигна във Финикс до довечера.

СЕДМА ГЛАВА

— Побързай! Качвай се в автобуса. — Лоугън стоеше на пътя с местния си агент, Сун Чанг, а дъждът шибаше лицето му. — Селото е съвсем наблизо, но Чанг казва, че пътят до там ще бъде отнесен всеки момент. Ако вече не е станало. Войниците няма да пуснат никой да влезе или да напусне района, след като шосето го няма.

— Страхотно! — Сара се покатери в автобуса. — Само това ни трябва! Ами въздушни подкрепления?

— Няма къде да се приземят. Теренът е твърде неравен. Най-доброто, което могат да направят, е да доставят помощи по въздуха. Селото е разположено терасовидно по склона на планината.

— Успели ли са да закарат медицинско оборудване?

— Да. И са опънали палатки.

— Пристигнали ли са някакви други спасителни екипи? — попита Бойд.

— Един от Токио. Дошли са миналата нощ.

— Оцелели?

Устните на Лоугън се свиха.

— До момента... са изкопали шестима.

Сара облегна глава до прозореца, взирайки се неவிждащо в поройния дъжд навън. Шестима от петстотин. Мили боже!

Лоугън се отпусна на седалката до нея.

— Предполагам, че няма шанс да останеш тук, вместо да отидеш в селото?

— Не, но ти би могъл да останеш. Няма да си от помощ, след като започнем работа. Едва се движиш.

— Ще се изненадаш колко полезен може да бъде човек като мен. Досега не съм те разочаровал, нали?

— Не. — От момента, в който бе слезъл от самолета, Лоугън преливаше от енергия, проверяваше дали дресъорите на животните имат всичко необходимо, разговаряше с Чанг, който бе посрещнал самолета и бе уредил автобуса. — Но няма да си в състояние да

сториш много оттук нататък, освен ако не си лекар или обучен спасител. Ще бъда... — Автобусът подскочи, занесе по пътя и хвърли кал по прозорците. — И ти няма да можеш да излезеш, ако се окаже, че кракът ти се нуждае от медицински грижи, които тукашните лекари не могат да ти осигурят.

— Удивително много неща се постигат с мобилен телефон.

— Не бъди несериозен. Не е смешно.

— Последното нещо, което искам, е да изглеждам смешен. — Той опъна ранения си крак. — Опитвам се да те успокоя, че няма да бъда... Мамка му!

Бяха взели един завой и пред тях се откри планина от кал. Село нямаше. Нямаше и помен от къщи, от улици... от живот. През поройния дъжд Сара виждаше няколко спасители с кучета, газещи из калта в долната част на склона, а група мъже копаеха яростно, балансирайки върху дъски, опрени върху някакви камъни. Районът бе опасан от палатки и тя забеляза медицинската шатра с голям червен кръст.

— Господи! — промърмори Лоугън. — Откъде, по дяволите, да започнем?

— Оттам, откъдето започваме винаги. — Сара посегна да провери бинтовете на Монти, после закопча оранжевия повод с червен кръст от двете страни. — С кучетата.

Лоугън бе пребледнял.

— Боже мой!

— Казах ти, че свличанията на кал са най-лошите.

— Да, така е. — Пое си дълбоко въздух и отмести поглед от планината към Монти. — Не носеше този нашийник в Санто Камаро.

— Не беше нужно. На мястото на бедствия той го идентифицира като спасител, за да не го вземат за някое от уличните кучета, които често скитат из руините. Виждаше как гладуващи семейства ги убиват, за да си набавят храна. — Вдигна качулката на пончото си и я върза под брадичката, докато автобусът спря със занасяне пред медицинската палатка. — Това няма да се случи с Монти.

* * *

Лоугън наблюдаваше как Сара и останалите от екипа влязоха в палатката, за да бъдат осведомени от военните. Стъмваше се и свлачището приличаше на чудовищна грозна маса в полуздрача.

Никакви писъци...

Никакви стенания...

Никакви детски песни...

Тишина.

Тихо като в гроб.

— Ще се намокрите, господин Лоугън. — Чанг застана до него. — В полевата кухня има храна.

— Не сега. — Взря се в планината. — Къде е започнало свличането?

— Не знаят със сигурност. Станало е посреднощ. — Посочи към едно място близо до върха на планината. — Някъде там.

— Искам да отида горе.

— Военните не пускат никого там. Калта все още се движи и дъждът...

— Тогава ме заведи по обиколен път. — Тръгна отривисто към склона. — Искам да отида там.

* * *

Скалите под краката им бяха хлъзгави, докато се приближаваха към върха.

Смърт.

Паметник на смъртта.

Нямаше съвпадение. Не можеше да е съвпадение.

— Какво търсите? — попита Чанг.

— Не зная.

Щеше да бъде на заслонено място. Той би искал Лоугън да го намери.

Лъчът на фенерчето му пробяга по околните скали.

Нищо.

— Трябва да слизаме — напомни Чанг. — На военните не би им харесало, ако знаеха...

— Ти върви. — Лоугън се покатери по скалите и размаха напред-назад фенерчето. Скарабейт беше малък...

Малка беше и синьо-бялата кутийка, блеснала в светлината на лъча.

Кутийката на Чен Ли. Беше я виждал да я държи стотици пъти, а пръстите ѝ проследяваха цветята от лапис лазули по капачето.

Падна на колене до нея.

Искаше да изкрещи. Искаше да заблъска с юмруци по камъните.

Но можеше само да се взира в прекрасната, обсипана с камъни кутийка, проблясваща в лъча на фенерчето.

Петстотин души.

Погребани живи.

* * *

Руджак му се обади шест часа по-късно.

— Още ли вали в Кай Чи?

— Да.

— Видях в новинарския бюлетин, че си на спасителна мисия. Дъждът не ти попречи да намериш кутийката на Чен Ли, нали?

— Не.

— Защото знаеше, че ще е там. Умен мъж си, Лоугън. Най-последно разбра какво правех със съкровищата на Чен Ли, нали?

— Погребални дарове.

— Звучиш ми малко скован. Да не те събудих?

— Не.

— Така си и мислех. Сигурно си лежеше буден и се взираше в тъмнината. Нали така правят хората с угризения?

— Би трябвало да знаеш. Ти извърши това.

— Не чувствам вина. Не ми е в природата. Но ти си размишлявал и бих се обзаложил, че си разбрал защо ударих Санто Камаро и Кай Чи.

— Гробът ѝ.

— Много се ядосах, когато видях гроба ѝ. Чен Ли беше кралица, а ти си я погребал като просякиня. Кончината на една кралица трябва

да бъде отбелязана с помпозността на тромпети и звънтенето на чинели.

— Значи ѝ поднесе в дар Санто Камаро и Кай Чи.

— Бих те преследвал и без друго, но стоях до гроба ѝ и ме осени мисълта как трябва да бъде извършено. Беше ми толкова кристално ясно. Санто Камаро бе чудесно като за начало, но Кай Чи е нещо специално. Чен Ли беше родена там и прекарвахме всяко лято в игри по онези склонове.

— След като тя почина и спечелих малко пари, основах сиропиталище в нейна чест тук. Знаеше ли за него?

— Разбира се. Мислиш ли, че има някакво значение?

— Предполагам, че не.

— И си спомних, че ти и Чен Ли прекарахте медения си месец там — продължи Руджак. — Още една причина това място да си иде с нея.

— Свърши ли? Бих сметнал, че петстотин души са достатъчно дори и за теб.

— Разбира се, че не е свършило. Тя беше кралица, а една кралица трябва да получи дължимото ѝ се.

— Би те намразила за това.

— Никога не би могла да ме мрази. Ти се опита да я накараш, но още когато я срещна, тя вече беше моя.

— Никога не съм опитвал да ѝ внуша омраза към теб. Всъщност те харесвах, докато не открих какъв кучи син си.

— Държеше я настрана от мен.

— Тя умираше. Не бих допуснал да я нараниш. А и Чен Ли не се възпротиви. По онова време бе разбрала какво искаш от нея от самото начало. Не желаше да те вижда.

— Лъжеш. Ти беше... — Пое си дълбоко дъх и когато заговори, ядът в гласа му бе изчезнал. — Няма да ти позволя да ме разстройваш. Аз ще спечеля, Лоугън. Изиграх те, нали? Никога не си очаквал Кай Чи. Мислеше си, че съм в Колумбия, когато ти се обадох. Нагласих таймера точно след като разговарях с теб.

— Прав си, не очаквах дори ти да си толкова гаден. Но няма да ме изиграеш отново.

— Не бъди толкова сигурен. Намирам за интересно, че си довел Сара Патрик с теб в Кай Чи.

— Тя ме доведе. Такава е работата ѝ.

— Тогава е двойно по-интересно. Пътищата ви май се пресичат, а? Между другото, знаеш ли, че все още имам осем от артефактите на Чен Ли? — Руджак затвори.

Лоугън искаше да легне отново и да изолира света от себе си, но трябваше да се обади на Гейлън. Трябваше да го уведоми, за да се опита да защити...

Да защити какво? Кого? Къде щеше да нанесе следващия си удар Руджак?

— Чудех се кога ще ми се обадиш. — Гласът на приятеля му бе несвойствено сериозен, когато вдигна телефона. — Не ми каза, че заминаваш за Кай Чи.

— Не исках да е истина. Исках да е Божие дело, а не на Руджак. Но знаех, че не е вероятно.

— Бил е Руджак?

— Да, ходих на оглед и открих още един от артефактите на Чен Ли и няколко взривни капсули на мястото, където е започнало свличането. Господи, надявах се да не ги намеря! Но когато зърнах планината от кал, вече знаех. Не можеше да е съвпадение. Всичко се връзваше. Погребални дарове.

— Погребални дарове?

— Фараоните са били погребвани със съкровищата, които са ценили приживе. Чен Ли обичаше колекцията си. Щом не е могла да бъде заровена с нея, защо да не я използва в чест на кончината ѝ?

— Това догадки ли са?

— Бяха, докато Руджак не ми се обади току-що и го потвърди. Има някаква извратена идея, че тези убийства са в памет на Чен Ли.

— Значи е убил четирима в Санто Камаро и повече от петстотин души там?

— При някои древни цивилизации не е било необичайно слугите и съпругите да бъдат пренасяни в жертва с господаря си. Руджак не прави разлика. А дори и да я правеше, не би я зачел.

— Мамка му!

— Не очаквах Кай Чи. Никога не съм и помислял, че ще се случи там. Не искам да допусна още една подобна грешка.

— Не ставай глупав. Как би могъл да знаеш?

— Отсега нататък ще трябва да зная. Напомни ми, че има още осем артефакта за такива дарове.

— Ще ги използва в твоите предприятия?

— Може би. — Направи пауза. — А спомена и Сара.

— Ще ѝ кажеш ли за свличането на кал?

— И да я накарам да ме мрази повече, отколкото понастоящем?

— Не ти си причинил това свличане.

— Продължавай да ми го повтаряш. Нужно ми е да го чувам. Обади ми се, ако забележиш нещо, макар да буди съвсем леко подозрение. — Лоугън затвори.

Отпусна се отново по гръб върху походното легло. Трябваше да се опита да си почине пряко съзнанието, че ще е невъзможно.

Сигурно си лежеше буден и се взираше в тъмнината. Нали така правят хората с угризения?

Точно това правеше. Лежеше и си мислеше за този саркофаг от кал на метри разстояние. Изпитваше ли чувство на вина? Да, по дяволите! Ако бе поръчал да убият Руджак, докато беше в затвора, никога нямаше да се освободи, за да предизвика тази касапница. Така че — да, вината бе отчасти негова и сякаш цялата планина от кал го бе затиснала.

А също и онова сиропиталище.

Посещаваше го много пъти през годините и монахините винаги караха децата да му попеят.

Затвори очи.

Почти чуваше пеенето им...

Кал.

Дъждовни струи.

Смърт.

Колко време бе минало?

Два дни? Три?

Нямаше значение.

Трябваше да продължи.

Монти бе уловил конуса. Може би този щеше да е жив.

Имаше малка вероятност. Бяха открили само шестима оцелели. Останалите бяха мъртви.

Това не означаваше, че този няма да е жив. Не трябваше да губят надежда. Иначе онези, които чакаха, може и никога да не бъдеха

намерени.

Тръгна със залитане след кучето по импровизирания мост над калта.

Мъжът не беше жив. Поройният дъжд го бе освободил от ковчега на калта, но не навреме. Устата му бе широко отворена в безмълвен вик.

Монти скимтеше. „Стига! Отведи го долу. Отдалечи го от тази смърт“.

— Хайде, момче! — Постави колче в калта до тялото и го маркира с оранжева лента, после заслиза. Долу виждаше Лоугън, с лопата в ръце, който я гледаше. Беше покрит с кал като останалите спасители, опитващи се да изровят развалините на селото. Не биваше да е там. През изминалите няколко дни го бе виждала съвсем за малко, докато той ходеше из лагера, помагаше в медицинската палатка, на спасителите с кучетата, освен това копаеше с часове. Изглеждаше изпълнен с енергия, но Сара смътно усещаше нарастващото му изтощение, измъчеността на лицето му и влошаващото се куцане.

Вече не гледаше към нея. Беше се привел и копаеше калта. Но вдигна очи, когато двамата с Монти минаха край него.

— Бойд казва, че довечера ще се изтеглим — съобщи ѝ той. — Екипът не е открил оцелял от дванадесет часа.

— Пътят отворен ли е?

— Армията е построила мост над свлачището. Получихме доставка от храна и одеяла, докато беше горе на издирване. До няколко часа ще пристигнат доброволчески групи. Не че ще е от някаква полза. — Лопатата му се заби яростно в калта. — Нищо не е от полза. Колкото и да се старая, безполезно е. Тази безнадеждност ме съсипва. Защо не можем да открием никого? Господи, ще се радвам да се махнем оттук.

Както и тя. Издирването бе по-сърцераздиращо от обичайното. Дъждът преставаше и рукуваше отново в безкраен кръговрат и им пречеше да изведат кучетата, а след пристигането им последваха още две свличания.

— Трябва да се кача и да опитам още веднъж. Може и да има някой оцелял там.

— Няма да споря. — Не я поглеждаше. — Но поне си почини първо. Зная, че не мога да те убедя да се успокоиш, но Монти,

изглежда, има тази способност. Как е раната му?

— Почти напълно е зараснала. Мислиш ли, че бих му позволила да работи, ако не е добре?

Без да изчака отговор, тя се отдалечи от него в посока на палатката, споделяна от екипа спасители. Лоугън не можеше да ѝ разправя да се отпусне, след като залиташе наоколо с този ранен крак.

Само Ханс Книпер спеше на походното си легло със своя лабрадор, когато влезе. Не си направи труда да пази тишина, докато поеше и хранеше Монти. Нямаше опасност да го събуди. Всички работеха практически без да мигнат и когато им се отдадеше случай да си починат, заспиваха като в несвяст.

Отми достатъчно кал от кучето, за да му осигури поне малко комфорт, и накрая изтри собственото си лице. Нямаше смисъл от повече, след като щяха да се върнат в калта след няколко часа. Легна и се сгуши до Монти. Отново бе заваляло. Чувахе капките по брезента на палатката. Господи, как ѝ се искаше да спре!

* * *

— Сара!

Лоугън. Събуди се моментално.

Той бе коленичил до нея. Кимна към азиатката, застанала на входа на палатката.

— Това е Минг На. Искаше да помоля някого от вас да намери детенцето ѝ.

На Сара ѝ призля, като видя отчаяното изражение на жената.

— Каза ли ѝ колко упорито се опитвахме?

— Твърди, че сме търсили на погрешните места. Синът ѝ не е бил в селото. Слизали по склона, след като ходили при баба ѝ и дядо и. Пороят отнесъл детето и го повлякъл надолу към потока, който тече край селото.

— На колко години е малкият?

— На две.

— Шансовете да оцелее при порой са практически никакви.

— Каза, че е оцелял. Видяла как водата го изхвърлила на брега и той изпълзял. Опитала се да изтича след него, но калта започнала да се

свлича и не могла да го достигне. Чула го да плаче.

— Изминали са четири дни — прошепна Сара. — Ако е оцелял тогава, кой може да гарантира, че не е загинал при този дъжд? Хващаш се за сламката.

— Да, дявол да го вземе, искам това дете да е живо. — Устните му се изкривиха. — Искам чудо. След тези няколко дни това ми е необходимо.

Четеше го по лицето му. И тя се нуждаеше от чудо. Човек не знае кога ще го намери, затова все търси.

— Ще ида да погледна. — Изправи се на колене и сложи нашийника на Монти. — Попитай я дали ще ме заведе до мястото, където го е чула да плаче.

Лоугън се обърна към жената и заговори на бърз тайвански език. Тя кимна и отговори. Той се извърна към Сара.

— Ще ни заведе.

— Нас?

— И аз идвам — заяви твърдо той. — Обещах ѝ, че ще върна детето ѝ.

Сара поклати глава.

— Искам да свърша и нещо друго, освен да изтеглям трупове изпод проклетата кал. Искам да открия това дете... живо.

Тя отвори уста да протестира и после я затвори. Разбираше отчаянието и умората, колко пъти се бе чувствала по същия начин. Колко пъти се бе опитвала да заблуди Монти, че съществува живот сред море от смърт.

— Ела, щом искаш. Но ако изоставаш, няма да те чакам.

— Няма да изоставам.

* * *

— Ето там. — Лоугън посочи над езерото от кал към скалите на отсрещната страна.

— Детето е било изхвърлено на брега там? — попита Сара.

Той кимна, после се придвижи към дъските, които образуваха мост над калта.

— Хайде да намерим хлапето.

— Нека Монти и аз да опитаме първо, дай му по-ранен старт. — С кучето внимателно избираха къде да стъпят по тесния мост към безопасните скали на отсрещната страна. Свали каишката и му позволи да тича надолу по склона.

Опита се да не гледа през рамо към Лоугън, но не можа да устои да не хвърли поглед, преди да тръгне след Монти. С облекчение видя, че е добре. Въпреки че един бог знае как поддържаше равновесие върху мокрите дъски с този болен крак.

— Не се мъчи да бързаш. Монти може да се върне до мен десетина пъти, преди да хване миризмата. — Последва кучето. — Ако изобщо успее.

Монти тичаше наоколо в кръг и се опитваше да улови конуса. Дъждът се бе засилил през последните минути и едва го виждаше.

— Няма да хване нищо — каза тя на Лоугън, когато се изравни с нея. Наблюдаваше как ритрийвърът търчи надолу по брега.

Лоугън изкуцука напред, за да последва кучето.

— Да вървим.

Видя изражението му и я обля вълна от шок. Беше напрегнат, напълно съсредоточен, изпълнен с крайна решителност и отчаяние.

Искам да открия това дете живо.

„О, господи! Надявам се да сполучиш, Лоугън“.

Монти не успяваше да хване миризмата. Тичаше в кръг.

— Какво му става, по дяволите? — Тонът му бе груб. — Не можеш ли да направиш нещо?

— Той се старае максимално.

Лоугън си пое дълбоко дъх.

— Съжалявам. Зная.

Петнадесет минути по-късно кучето излая. Върна се тичешком в буйна радост и после хукна надолу по склона.

— Намерил го е. — Лоугън го последва бързо и се спусна по брега. — Намерил го е!

Сара промълви една молитва, докато се препъваше след него.

Дъждът бе така проливен, че вече не виждаше нито него, нито Монти, но трябваше да са право напред.

— Лоугън!

Никакъв отговор.

— Лоугън, къде... — После го видя.

А също и Монти, застанал над купчина кал до рекичката, скимтейки.

— Мили боже, не! — прошепна тя.

— Може и да не е детето... — Лоугън падна на колене и отчаяно зарови в калта с ръце. — Може да не е... — Млъкна, вторачен в нежната детска ръчица, която бе изровил. — Мамка му! — Започна да копае трескаво, докато не изрови и малкото, неподвижно телце. — Мамка му! Мамка му! Мамка му! — Седна с превити рамене и се възря в детето. — Не е честно! Той е просто едно малко момче!

— Едно от последните свличания трябва да го е застигнало. — Сара коленичи до него. Горкото детенце. Горката Минг На.

Няколко минути не можа да се помръдне, а после бавно и с мъка се изправи и извади маркировъчната лента.

— Хайде, Лоугън. Трябва да се върнем при Минг На.

— Какво ще правиш с тази лента?

— Знаеш какво. Виждал си го и преди. Маркирам мястото.

— Не и него. — Той посегна, вдигна момченцето и се изправи на крака. — Обещах на майка му, че ще върна детето ѝ. Няма да го оставя тук в калта.

— Не можеш да го носиш нагоре по планината. Едва успя... — Млъкна, като видя лицето му. Жилите на врата му бяха изпъкнали, а по страните му се стичаха сълзи. — Мога ли да ти помогна?

— Не. Ще се справя. — Тръгна нагоре. — Обещах ѝ.

Сара остана там с Монти и го гледаше как се катери с мъка по хлъзгавия склон. Защо бе толкова сърцераздирателно да види силен мъж като Лоугън с това дете на ръце? Искаше да се втурне напред и да му помогне, да го успокои. Познаваше мъката, с която щеше да се сблъска, когато подаде детето на Минг На. Беше го преживявала множество пъти на стотици различни места през годините.

Но той нямаше да ѝ позволи да му помогне.

— Хайде, Монти. — Бавно тръгна по стръмнината след Лоугън.

* * *

Членовете на екипа измиха кучетата си, изкъпаха се и се преоблякоха на летището, преди да се качат в самолета на Лоугън.

Излетяха малко след осем същата вечер.

Лоугън беше мълчалив. Твърде мълчалив. Изрече само няколко думи, след като положи детето в ръцете на майка му и се отдалечи. Е, и Сара не бе особено разговорлива. Над целия екип сякаш се бе спуснал покров. Това бе кошмарна спасителна операция. Започна да се приготвя за нощта.

О, по дяволите! Приблужи се до стола, на който той седеше.

— Добре ли си?

Усмихна се вяло.

— Издържа повече, отколкото си мислех.

— Не биваше да идваш. Предупредих те, че мястото ти не е в спасителната операция.

— Трябваше да дойда.

— Както и трябваше да намериш онова дете.

Той кимна.

— Случва се. Издирванията не винаги завършват както би желал. Трябва да мислиш за успешните.

— Тъй като това ми е първото, нямам положителни преживявания за сравнение. И не мисля, че искам да пробвам друг път.

— Погледна през прозореца. — Как го понасяш, по дяволите?

— С надежда. И със знанието, че почти винаги има някой, който ни чака. Може би са един-двама, но животът им е безценен. — Разтри врата си. — Но този път ми беше трудно.

— Да. — Погледна към нея. — Така че спри да се опитваш да успокояваш мен и върви да си легнеш да поспиш. Добре съм. Не е като да не съм се срещал със смъртта преди. Просто децата са...

— Да, такива са.

— Искях това дете да е живо.

— Зная.

— Но не беше и трябва да го преодоля. Ще се оправя. Винаги успявам. — Затвори очи. — Затова върви да се погрижиш за кучето си и ме остави да спя.

Тя се изправи, гледайки го несигурно.

— Сара. — Лоугън не отваряше очи. — Изчезвай.

* * *

Чуха вълка да вие, докато приближаваха към ранчото. Монти се изправи на задната седалка и неспокойно се вгледа в планината.

— Бях забравила за него. — Погледът на Сара последва този на кучето. — Поне той е още жив.

Красиво...

— Но опасно, Монти. И не ти е нужно друго предизвикателство след онова, което преживя напоследък.

Вълкът отново нададе вой.

— Зовът на дивото — промърмори Лоугън. — Невероятно.

— Националната федерация за защита на дивите животни иска да го запази в дивата природа. Аз също. Ще ми се проклетият звяр да престане да слиза към полето и да напада фермите. — Паркира пред къщата и скочи от джипа. — Хайде. Ще ти направя чаша кафе и после можеш да се обадиш на Маргарет или който е свободен да дойде да те вземе. Не зная защо не ми позволи да те оставя в дома ти във Финикс.

— Трябваше да те съпровожда до вратата ти. Гейлън би сметнал, че учтивостта го изисква. Ще приема чашата кафе. — Слезе от колата и закуцуква към къщата. — Добре ще ми се отрази.

Тя светна лампата и отиде до шкафа.

— Не изглеждаш много добре. Имаш нужда от нещо повече от чаша кафе. Не видях да си вземаш болкоуспокояващите в самолета.

— Свършиха ми преди два дни. Предполагам, че лекарят е сметнал, че няма да са ми необходими повече.

— Не е знаел, че ще се трепеш, както правеше през последните пет дни. — Пусна кафе-машината. — Мисля, че не би препоръчал всичкото това копане, камо ли пързаянето по планината.

— Беше нужно. — Настани се на люлеещия се стол и облегна крака си на възглавничката. — Би трябвало да разбираш. Никога не съм срещал по-страстен защитник на тази философия.

Вълкът отново зави.

Сара се взря в мрака през прозореца.

— Ще ми се да престане. Разстройва Монти.

— А ние не го искаме. Изглежда, имам успокояващо въздействие над него. Защо да не поостана за известно време?

Сара почти очакваше това предложение. Трябваше да последва инстинкта си и да го остави във Финикс. Ако не беше така уморена, никога не би му позволила да прекрачи прага.

— Нищо не се е променило от първата нощ, когато дойде тук. — Поднесе му кафето. — Не искам никакви гости.

— Нещата се промениха. Преживяхме много неща заедно. Не мисля, че все още ме считах за враг.

— Това не означава, че те искам в дома си. Защо дойде все пак, по дяволите? Когато се появи първия път, си помислих, че просто си превъртял. И двамата знаем, че каквото и да предприемеш срещу Мадън, не е нужно да го правиш от тук. Има нещо странно.

— Не може ли да спорим за това сутринта? Много съм уморен.

— Тогава си допий кафето и се обади на Маргарет.

— Прекалено съм изтощен. — Остави чашата на масата до себе си и се усмихна вяло. — Не би изритала ранен мъж от къщата си.

— Може и да го направя. — Въздъхна примирено. Играеше си с чувствата ѝ, но наистина изглеждаше ужасно блед, а и знаеше какво преживя в Тайван. — Добре. Утре. Но този стол не е толкова удобен като меките седалки на самолета ти. До утре може да ти се прииска да си тръгнеш.

Той затвори очи.

— Кой знае... — Беше заспал.

Сара се отпусна на дивана и се взря безсилно в него. Дежа вю. Защо не можеше да се отърве от него? Не го искаше тук. Безпокоеше я фактът, че бе станал твърде голяма част от живота ѝ през последните дни. Видя го уморен, обезкуражен и наранен. Видя сълзите му. Тревожеше я, а си имаше достатъчно тревоги в живота. Това бе нейният дом, нейният пристан и не искаше никакви непознати...

Но точно това бе най-важният проблем. Лоугън вече не бе непознат за нея. Не знаеше точно какво е мястото му в живота ѝ, но вече никога не би могъл да е непознат.

Вълкът нададе вой.

Монти вдигна глава и заскимтя гърлено.

Не можеше да го вини. Вълчийт вой бе ужасно меланхоличен и сърцераздирателно тъжен.

И по-близък.

„Стой си в планините! — молеше се тя. — Тези фермери ще те застрелят. Тук те дебне опасност. Смятат те за заплаха и не ги е грижа дали си див, или си свободен и красив“.

Монти отпусна глава на лапите си. *Красиво...*

ОСМА ГЛАВА

— Ставай, Сара!

Отвори очи и видя Лоугън надвесен над нея. Спеше дълбоко и за момент си помисли, че още е в Тайван.

— Хайде! Той излезе. Не мога да го последвам сам. — Полувървеше, полуподскачаше към вратата. — Господи, и костенурка не бих настигнал!

Тя седна и разтърка очи.

— Какво има?

— Монти. Излетя през онази кучешка врата като прилеп от ада. Чу нещо.

Сара пусна крака на земята.

— Какво?

— Не зная. Нищо не чух. Тъкмо бях отворил очи и го видях да става. Около минута се ослушва и после излетя. — Отвори вратата. — Често ли излиза през нощта?

— Не, но не е съвсем необичайно.

— Казвам ти, че чу нещо. Най-добре да го последваме.

Лоугън бе явно разтревожен и загрижеността му бе заразителна. Монти вероятно току-що бе отишъл да облекчи естествените си нужди, но трябваше да провери. Грабна фенерчето и последва мъжа.

— Монти!

Изчака.

— Монти!

За пръв път страхът я вцепени. Кучето винаги й отговаряше.

Освен когато не можеше.

Дочу нещо в далечината. Не лаене. Стенание?

— Чувам нещо. — Затича се. — Върни се в къщата.

— Няма. Къде са ключовете за джипа ти?

— Винаги ги оставям в ключалката на стартера.

— Това се казва предпазливост.

Не обърна внимание и се затича на запад, откъдето бе дошъл звукът.

Тъмнина.

Тишина.

— Монти!

Никакъв звук.

— Отговори ми!

Тихо стенание в далечината.

Монти. Сигурна бе, че е Монти. Прелетя над спечената песъчлива почва, а лъчът на фенерчето ѝ озаряваше широк кръг ту в едната, ту в другата страна пред нея.

Тогава го видя.

Кръв.

Монти лежеше в локва кръв.

— О, господи! — Хвърли се към него с обляно в сълзи лице. — Монти!

Той вдигна поглед към нея, а очите му бяха изпълнени с болка.

Почти бе стигнала до него, когато видя какво бе скрило от погледа ѝ едрото му тяло.

Сива козина, зелени очи, взиращи се свирепо в светлината, оголени, святкащи бели зъби.

И предна лапа, хваната в железните челюсти на капан. Кръвта течеше от вълка, а не от кучето.

Монти се намести по-близо до вълка. *Болка.*

— Махни се от него, Монти. Ще те нарани.

Той не помръдна.

Коленичи до него.

— Ще освободя капана. Просто се махни от него.

Не помръдна.

— Добре, прави се на глупак. — Не беше единственият. Като се опита да освободи вълка от капана, без да го приспива, си просеше белята. Свали ризата си и я уви около ръката си откъм страната на животното. — Ще те измъкна оттук — успокой го меко. — Ще ме послушаш ли, ако обичаш?

Вълкът се опита да я захапне. Сара дръпна ръката си на безопасно разстояние тъкмо навреме.

— Добре, не ме слушай. — Посегна към железните челюсти на капана. Бързо. Трябваше да действа бързо.

Вълкът отново щракна със зъби. Този път тя прокърви.

Отпусна се назад на петите си.

— Виж, искаш ли да умреш от кръвозагуба? Нека ти помогна.

Вълкът се хвърли към нея и после се срина с болезнен вой.

Монти припълзя до него.

— Не!

Кучето не ѝ обърна внимание и положи глава до шията на дивото животно.

Сара затаи дъх.

— Какво правиш, момче? — Очакваше всеки момент вълкът да скочи и да убие Монти.

Но остана неподвижен.

В безсъзнание ли беше?

Не, виждаше блясъка на присвитите му очи. Какво правеше тя, седейки тук? Нямаше значение какви странни неща стават между Монти и вълка. „Грабни мига“! Започна да действа по капана, като всеки момент очакваше вълкът да скочи.

Изведнъж районът бе облян от светлини.

Джипът.

— Спри, Лоугън. — Тя замръзна, приковала поглед във вълка.

Никакво движение. Като че ли докосването на Монти върху врата му го парализираше.

— Мога ли да помогна? — извика Лоугън от джипа.

— Извади аптекката изпод предната седалка и после ела да ми помогнеш с този капан. Не съм достатъчно силна да се справя сама.

Миг по-късно той бе коленичил до нея и се вглеждаше в кучето и вълка.

— Какво става тук?

— Нямам представа. Мисля, че Монти го хипнотизира или нещо такова. — Отвори аптекката и извади спринцовка и упойка. — Пригответи се да отвориш капана, след като му бия инжекцията.

— Защо не след това?

— Ще избяга. Трябва да се погрижа за лапата му, преди да духне.

Внимателно следеше с поглед звяра, докато слагаше инжекцията. Никакво движение. Може би болката от раната притъпяваше

убождането.

Монти изпусна тихо стенание, сякаш от съчувствие към вълка.

— Просто го дръж кротък още минутка и ще го измъкнем, Монти — пошепна му тя. — Не зная какво правиш, но продължавай да го вършиш. — Обърна се към Лоугън. — Пригответи се да отвориш капана, когато ти кажа. — Постави ръце до неговите върху желязото. — На три. Едно, две... — Погледна вълка. Беше се отпуснал. — ... три.

Двамата с Лоугън дръпнаха с всичка сила. Железните челюсти бавно се раздалечиха.

— Можеш ли да ги държиш отворени, докато извадя лапата му?

— Направи го! — изръмжа той.

Сара внимателно измъкна ранения крайник.

— Пускай.

Капанът се затвори със смъртоносно щракване. Как мразеше подобни устройства! Разви ризата от ръката си и на животното направи стегната превръзка.

— Качвай се в джипа, Монти!

Кучето се поколеба, после скочи и изтича към колата.

— А сега какво? — поинтересува се Лоугън.

— Ще закараме вълка вкъщи, където мога да се погрижа за него.

— За диво животно?

— За ранено животно. — Вдигна го и го понесе към джипа. — Хайде. Нужна ми е помощта ти. Ще трябва да караш, докато го наглеждам.

— Добре. — Той се изправи бавно и с усилие, докато тя настаняваше звяра на задната седалка. — Тече ти кръв от ръката.

— Само ми е разкъсал кожата. — Скочи на предната седалка. — Побързай. Не съм сигурна колко дълго ще го държи упойката и искам да го обработя, без да му слагам нова инжекция.

— Добре.

Лоугън спря пред къщата след по-малко от пет минути.

— Върви напред и отвори вратата до камината. Тя води към малка, заслонена веранда.

Той изкуцука в къщата.

— Нещо друго?

Сара го последва.

— Вземи тази постелка от облегалката на дивана и я сложи на пода на верандата.

Той го изпълни и после попита:

— А след това?

Тя внимателно положи животното върху нея.

— Донеси ми чантата с медицинските принадлежности от първия шкаф в кухнята.

Коленичи и нежно погали муцуната на вълка.

— Какво красиво момче си. Не се тревожи, добре ще се погрижим за теб.

Монти се настани до дивото животно.

— Не ми се пречкай — каза му Сара. — Ще зашия тази рана и ще наместя крака. Счупен е.

Монти положи глава на лапите си, впил поглед във вълка.

— Ето ти чантата. — Лоугън се отпусна на колене до тях. — Кажи ми как да ти помогна.

Погледна го над тялото на животното. До този момент изпълняваше безпрекословно заповедите, а бог знае, че ѝ бе нужна помощ.

— Първо трябва да почистим раната.

* * *

— Ще оставиш ли Монти там с вълка? — попита Лоугън, като последва Сара от верандата час по-късно.

— Не мисля, че бих могла да го отделя. — Остави медицинската чанта на плота и изми кръвта от ръцете си. — Не и докато не се увери, че животното е добре. Кафе?

— Колко ще спи? — попита той, докато внимателно се отпусна на люлеещия се стол и вдигна крака си на възглавничката.

— Още един час, надявам се. Освен това е тя, а не той. И аз предполагам, че е мъжки, докато не започнах да работя по нея. Изненадана съм, че не си забелязал.

— Бях прекалено зает. — Погледът му се отмести към огъня. — Не ти ли е малко студено?

— Не.

— Е, на мен също е. Ще идеш ли да си сложиш риза?

Тя го погледна изненадано.

— Нося сутиен. Не е по-различно от горницето на бански костюм.

— Повярвай ми, има разлика.

Сара рязко си пое дъх и срещна погледа му. Веднага отвърна очи.

— О, за бога! Предполагам, че трябваше да го очаквам... дори в подобна ситуация. Типично за мъжете. Веднъж четох една статия, в която се твърдеше, че мислите за секс веднъж на всеки осем минути.

— Тогава аз не струвам. Сигурен съм, че не ми минава през ума по-често от веднъж на десет минути.

Тонът му беше несериозен и тя осъзна с облекчение, че конфузният миг бе отминал.

Отиде в спалнята и се върна, навличайки бяла тениска през глава.

— Доволен ли си?

— Не. — Смени темата. — Какво ще правиш с вълчицата?

— Ще я излекувам и после ще я предам на Федерацията за защита на дивите животни, за да я преместят. — Намръщи се. — Ако успея да възпра съседите си да нахълтат тук и да се опитат отново да я убият.

— Вероятно мога да помогна в това отношение.

— Какво ще направиш? Ще им платиш ли? — Поклати глава. — Те са фермери и са адски независими, не могат да бъдат купени. Загубили са добитък и са бесни.

— Ще измисля нещо. — Пое си бързо въздух. — Питам се... дали не бих могъл... да те обезпокоя, като извадиш отново медицинската си чанта. Може би самият аз се нуждаю от първа помощ. Май колениченето до този вълк се оказа последната капка.

Погледът му пробяга към облежания на възглавничка крак. По вътрешната страна на бедрото му се разпространяваше голямо тъмно петно.

— По дяволите, разкъсал си шевове! — Сара грабна чантата от плота и отиде до стола. — Защо не ми каза?

— Беше заета. И двамата бяхме заети. Изглежда, живееш в постоянно напрежение. Почти се боя да затворя очи... Какво правиш?

— Свалям ти дънките.

— Май нямаш предразсъдъци към голотата както по отношение на себе си, така и на другите.

— В нея няма нищо срамно. — Смъкна панталоните му до глезените. — Мога да те зашия отново... освен ако не искаш да повикам линейка.

— Не, направи го ти. — Затвори очи и се усмихна едва. — Само не се наслаждавай твърде много на забиването на иглата в мен, моля те.

— Никога не ми доставя удоволствие да причинявам болка. — Наведе се над бедрото му. — Не си ги скъсал всичките. Не би трябвало да трае дълго.

— Хубаво. Никога не ме е бивало в... — Пое си рязко въздух, докато иглата се забиваше в плътта му. — Трябваше да поискам инжекция, като нашата приятелка вълчицата.

— Щях да ти сложа, но имам само морфин, а ти си алергичен към него.

— О, мамка му! Знаех си, че ще ми се върне.

— Само още два.

Всъщност бяха три, преди да може да бинтова раната отново.

— Не беше толкова лошо, нали? — попита Сара, като вдигна дънките му и ги закопча.

— Но не беше и приятно. — Лоугън отвори очи. — Но тъй като по-голямата част бе по моя вина, не мога да се оплаквам. Може ли малко кафе? Нужно ми е.

— Разбира се. — Тя отиде до плота. — И на мен ще ми дойде добре една чаша.

— Личи ти. Нощта беше тежка за теб.

Сара наля кафето, подаде му чашата и после седна на възглавничката със своята.

— И за теб. И не бе твоя вината, че отвори шевовете. Опитваше се да помогнеш на Монти и на вълчицата. Ако някой е виновен, това съм аз.

Той поклати глава.

— Не, аз съм отговорен.

— И преди си го казвал. Много си падаш по отговорността.

— Тя е един от малкото закони, които никога не нарушавам. Каквото и да правя, поемем отговорността за действията си.

Сара отпи от кафето си и замълча за момент.

— Защо дойде, Лоугън?

— А ти защо мислиш, че дойдох?

— Не зная. Смятах, че може лекарствата да са те накарали да се довлечеш до тук. Но не ми се видя толкова замаян дори и под упойка. Значи е било нещо друго.

— Продължавай.

— Каж ми.

— Харесва ми да те гледам как се досещаш. Казвал ли съм ти колко се възхищавам на твоя остър ум?

— Не ме ласкай, Лоугън.

— Не бих си и помислил. Може и да сме имали различия, но никога не съм те подценявал.

— Само ме използва.

Усмивката му се стопи.

— Приключено е с това. Никога вече няма да те използвам, Сара.

Тя изучаваше изражението му.

— Повярвай ми.

Наистина му вярваше.

— Ако е така, това стеснява кръга на причините за появяването ти. Обеща ми нещо за Мадън, но не би сметнал за необходимо да се довлечеш до тук, за да го спазиш.

— Щях, ако ми бе казала, че искаш да бъде изпълнено веднага.

— Но не съм. — Наклони глава в размисъл. — А ти бе поизплашен от мен, когато тази нощ Монти избяга. Страхуваше се, че нещо ще му се случи.

Той мълчеше и чакаше.

— Отговорност. — Срещна погледа му. — Боял си се, че някой ще нарани Монти.

— Или теб. Замалко да ми докараш инфаркт, като хукна да бягаш. Знаех, че никога няма да те настигна с този куц крак.

Очите ѝ се ококориха.

— Руджак? Защо?

— Трябва да те е видял, когато скочи от хеликоптера след Монти.

— И това е достатъчно, за да ме набележи?

— Повече от достатъчно. Ти ми помогна, а никой не вярва в отмъщението по-силно от Руджак. Ще сметне поражението си за

унижение, а вие и двамата присъствахте и участвахте в това да бъде унижен.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Мислех, че не съм замесена.

— Ще се върнеш ли с мен във Финикс?

— Не, мисля, че преувеличаваш заплахата към мен, но ако тя съществува, ще се погрижа за себе си.

— Точно такъв отговор очаквах от теб. Казах на Гейлът да осигури охрана за къщата ти, но би било много по-лесно, ако се върнеш във Финикс.

— Искам си живота обратно. Не желая да те улеснявам.

— Тогава, ако ще оставаш, позволи и на мен да остана. Ще бъда главен готвач и мияч на бутилки. А ти се занимавай само с Монти и вълчицата.

— Казах ти, че не те искам тук.

— Само си ме представи смирен, изцяло на твоите услуги. Не ти ли харесва картинката?

— Като сбъдната мечта. Но вероятно пак ще си отвориш шевове и аз също ще ти прислужвам.

— Имам доверие на твоите шевове. — Той направи гримаса. — Болят ме прекалено много, за да не са здрави като корабни въжета.

— А и би представлявал по-голяма заплаха за мен тук, отколкото зад онези порти във Финикс. Руджак вероятно би пропъзлял до къщичката ми и би я взривил, само и само да те пипне.

— Не, присъствието ми всъщност ти осигурява безопасност. Той не желае да умирам все още. Исква първо да страдам.

— Какво си му причинил, по дяволите?

— Отнех петнадесет години от живота му. И ако можех, щях да го убия, но нещата не се подредиха така. — Думите му бяха студени, а тонът безстрастен. — Но това е минало. Трябва да се тревожим за бъдещето. Позволи ми да остана, докато вкараш вълчицата във форма. Може би дотогава ще съм открил Руджак. Освен това имам някои връзки, чрез които да накарам данъчните да убедят фермерите да не преследват повече вълчицата.

— Не бих ги натресла и на най-злия си враг.

— Просто леко нападение? За да спасим вълка?

— Може би. — Тя се изправи. — Трябва да я нагледам.

— Не мислиш ли, че трябва да я кръстим? Нещо екзотично, може би. Ивана или Дест...

— Мразя префърцунени имена. — Тръгна към вратата на верандата. — Ще се казва Маги.

— Маргарет ще бъде поласкана... мисля.

— Не е заради нея. Просто харесвам това име.

— Сара.

Хвърли поглед през рамо.

— Говоря ти разумно — изрече сериозно той. — Зная, че Санто Камаро ти се струва далечно и нереално. Но не е. Повярвай ми.

Прав беше. Заплахата от Руджак наистина й изглеждаше напълно нереална.

— Може и да грешиш.

— Не греша. Нека да остана. Нека ти помагам. Обещавам, че няма да ти създавам неудобство. — Намръщи се. — И само си помисли колко ще ти харесва да ми разпореждаш.

— Може и да си струва.

— Тогава си помисли.

Тя замълча за момент.

— Ще си помисля.

Наблюдаваше я как изчезва към верандата. Беше ли достатъчно убедителен? Изложи фактите напълно откровено. Всичко друго би било върхът на глупостта. Никога не би приела заблудата — било спрямо себе си, или на някой друг. Притежаваше прямота, която бе срещал у малко жени, и невиджана от него страстна загриженост за безпомощните. Помагаше на тази вълчица, сякаш е собственото ѝ дете, галеше я, говореше ѝ, успокояваше я, въпреки че животното не я чуваше. Имаше нещо красиво у Сара Патрик в тези мигове. Деликатни ръце, едновременно нежни и сръчни, разрошена коса, която веднъж го бе накарала да отметне, за да вижда по-добре какво прави. Раменете ѝ бяха силни, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от силата на завладелите я чувства...

О, по дяволите! Не му бе нужен този физически отклик точно сега. И определено не спрямо Сара Патрик.

Тогава да го забрави, да го блокира.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Всеки път, когато я погледнеше, си спомняше как се бе чувствал в онзи момент.

Нямаше нищо лесно. Да го направи. Да забрави как бе изглеждала в онзи обикновен бял сутиен.

Да помни само какво трябва да стори, за да я опази жива.

* * *

Монти се бе проснал до спящата вълчица почти нос до нос. Не вдигна глава, когато тя излезе на верандата.

Добре. Радваше се, че може да остане насаме за момент. Твърде много неща се бяха случили тази нощ, чувстваше се разстроена и извадена от равновесие. Лоугън ѝ бе отправил ново предизвикателство и сега трябваше да се справи с него.

Тази къща беше нейният пристан. Не искаше никого тук. Особено такава ярко присъствие като неговото. Обещавахе, че няма да я безпокои, но нямаше начин такава силна личност да не се окаже необезпокоителна.

И въпреки това не бе упражнил тази сила, когато ѝ помогна с вълчицата. Отдръпна се, готов да помогне, но не и да се меси, също както в Тайван.

Но същинският проблем не бе в удобното съжителство с него. Беше ли по-безопасно за Монти и нея той да е тук? Доверяваше ли се на преценката и мотивите му? Лоугън беше сложна личност, но го бе опознала и бе повярвала на обещанието му никога повече да не я използва.

Взря се в Монти и вълчицата.

— Имаме проблем, момче.

Кучето вдигна глава и я изгледа въпросително.

Добре?

— Аз или вълчицата? И двете ще се оправим. Не трябваше да излизаш да я търсиш. Самият ти не си във върхова форма и кой знае какво можеше да се случи. Тя не е нежна душа.

Монти отново отпусна глава.

Красива.

— Да, красива е и определено е попаднала в беда, но би могла да те разкъса за минути. Ти не притежаваш инстинкта да убиваш.

Наранена.

— В момента да, но след няколко седмици отново ще е добре. И не искам да правиш онзи номер, като си слагаш главата на гърлото ѝ отново. Направо си просиш да бъдеш разкъсан и...

Вълчицата отвори очи и се взря право в кучето.

Красива.

— О, мамка му! — Сърцето ѝ се сви, докато ги гледаше заедно. — Не, момче. Тя определено не е от твоята черга. Изобщо не принадлежи на твоя свят. Повярвай ми, нямате нищо общо.

Красива.

— Ако възникне домашна крамола, направо ще те разкъса на парчета.

Красива.

— А и какви деца ще имате?

Красиви.

Като нищо. Златен ритрийвър и тази прекрасна вълчица...

— Със сигурност би било нетрайна връзка. Федерацията за опазване на дивите животни има други планове за Маги.

Монти нежно близна козината между очите на вълчицата.

Маги оголи зъби и изръмжа.

Сара се напрегна, готова да скочи и да го защити.

— Спри!

Но той не спря и ръмженето на Маги бавно утихна. Затвори очи примирително.

— Проклета да съм. — Сара поклати глава. — Може би е взаимно, в края на краищата. — Приблужи се и клекна до вълчицата. — Трябва да ѝ направя нова инжекция, момче. Опитай се да я разсееш.

Тя отвори очи и изръмжа към Сара, когато иглата я прободеше, но не атакува. След малко отново заспа.

Монти отново се просна до нея.

— Не ме слушаш — заяви Сара. — Това си е направо Монтеки и Капулети. Нейните роднини никога не биха те приели.

Кучето въздъхна, без да изпуска от поглед вълчицата. *Красива.*

* * *

Когато тя се върна от верандата, Лоугън бе заспал на стола.

Прекося стаята и го разтърси.

— Можеш да останеш. Но гледай да оздравееш бързо. Смятам да те използвам и да се насладя на всяка минута.

Той се прозя.

— Радвам се, че ме уведоми по такъв деликатен начин.

— Не ми е до деликатности. Имам проблем. — Отпрати се към спалнята си. — Трябва да изправя Маги на крака и да я махна оттук бързо и може да ми е нужна помощта ти за някои последствия.

— Какви последствия?

— Монти е откачил по нея.

— Е, и? — изкиска се Лоугън.

— Не е смешно. Трябва да ги разделя, преди да решат да се чифтосат. Вълците го правят до живот, а Монти... Не искам да бъде наранен.

— Може би за него ще е само авантюра.

— Това е лудост. Монти е най-любвеобилното куче, което познавам.

— Схващам проблема.

Взря се в изражението му. Вече не се шегуваше или присмиваше. Разбираше.

— Повечето хора биха сметнали, че се държа странно, но за мен е... важно.

— Тогава е важно и за мен. И разбирам защо не би искала най-добрият, ти приятел да се обвърже неподходящо. — Притвори очи. — Но може ли да заспивам отново вече? Ако ще ме изтощаваш, ще ми е нужна цялата почивка, която мога да откопча.

* * *

Изчака, докато вратата на спалнята се затвори зад нея, преди да бръкне в джоба си за телефона и да се обади на Гейлън.

— В ранчото на Сара съм и ще поостана. Научи ли нещо?

— Не. Все още издирвам Санчес. Как минаха последните дни в Кай Чи?

— Същински ад.

— Сара добре ли е?

— Колкото може да се очаква. Има някои битови проблеми. Монти е влюбен във вълчица.

Гейлън избухна в смях.

— Онази космата топка?

— Повярвай ми, на Сара не ѝ е смешно. Обади се на Маргарет и я накарай да научи всичко възможно за мексиканските сиви вълци, пуснати в този район.

— Защо не ѝ се обадиш сам?

— Беше ми ядосана, задето дойдох тук, а Тайван не би смекчил гнева ѝ. Имах тежка нощ и не искам да се разправам с нея точно сега.

— Не казвай повече. И аз не бих искал да се свързвам с асистентката ти.

— Подсигури ли охрана на ранчото?

— Шестима от най-добрите ми хора.

— Не видях никого.

— Разположени са в планината и могат да видят неприятностите да се задават от мили разстояние. Ще ти дам номера на Франклин.

— Утре. Нямам писалка, а не искам да мърдам. Боли ме адски. Чао.

Трябваше да поспи няколко часа. Вече почти се зазоряваше и не се съмняваше ни най-малко, че Сара скоро щеше да стане, за да се погрижи за вълчицата. Както обикновено, щеше да се съпротивлява на евентуално омекване спрямо него и без угризения би осъществила заплахата си да го „изтощи“.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какво си мислиш, че правиш? — Сара седеше на прага на спалнята със скръстени пред гърдите ръце.

— Храня Монти. — Лоугън потупа кучето по главата. — Беше гладен, а не исках да те събуждам.

— Никой освен мен не го храни. Научила съм го да не приема храна от друг. — Но със смесица от почуда и раздразнение забеляза, че кучето ядеше. — По дяволите!

— Беше гладен — повтори Лоугън, докато отново пълнеше купичката му. — Реших да опитам.

— Не мога да позволя да се месиш в дресировката на Монти.

— Разбирам защо не искаш непознати да го хранят, но аз не представлявам заплаха.

— За него практически никой не е непознат. Обича всички. Затова не мога да позволя друг освен мен да го храни.

— Може би има по-добра преценка, отколкото си мислиш. — Остави купичката с вода. — Заповядай, момче.

— Не мога да поемам рискове. Затова, моля те, остави кучето ми на мира.

— Добре. Просто исках да помогна. Мога ли да направя нещо друго?

— Можеш да идеш да седнеш, за да си почине кракът ти. През последните три дни не си го подгъвал.

— Както кажеш. — Той закуцука обратно към стола си. — Но се подобрява. Забеляза ли, че бях в състояние да свърша доста повече вчера?

— Да. — След нощта, в която бяха донесли вълчицата, Лоугън се бе занимавал с всичко, от метенето на къщата до оказването на помощ в грижите около Маги. Когато не работеха рамо до рамо, той готвеше или чистеше, или говореше по телефона, опитвайки се да упражни влияние, за да държи фермерите настрана от дивото животно. Тя се намръщи. — Твърде много.

— Омекване ли забелязвам? — Лоугън опъна крака си на възглавничката. — Нали искаше да ме изтощиш до капване. Поиска го и аз се подчиних.

— Зная.

Той се ухили.

— Но не ти харесва фактът, че нямах нищо против.

— Глупости. Просто не... — Усмихна се с нежелание. — Изобщо не беше забавен. Каква е ползата от един роб, ако е толкова покорен? Отнема цялото удоволствие от ситуацията.

— Съжалявам.

Тя се вгледа в него.

— А и вършиш много повече, отколкото искам. Това не ми харесва.

— Самоинициативен съм.

— Но също и върховен манипулатор. Знаеше, че се тревожа да те гледам как се претоварваш, а си ранен.

Погледна я невинно.

— Нима?

— Я стига!

— Изненадан съм, че чака толкова, за да ме обвиниш.

— Не съм чак толкова мека. — Намръщи се. — А и си мислех, че ще престанеш. Знаех, че те боли.

— Просто изпълнявам задълженията си, госпожо.

— И си превиваш гърба.

— Признавам, че имам проблем с пълното подчинение.

— С каквото и да било подчинение.

— Предпочитам партньорството. Мисля, че доказахме, че работим доста добре заедно, а ти?

Тя не отговори веднага.

— Да.

— Тогава защо да не сключим примирие? Не е нужно да ме насилваш да правя каквото и да е. Бих се побъркал, ако нямах някакво занимание. Дори и грижите за вълчицата са по-приемливи, отколкото да кърша ръце. Живеем заедно, затова нека го направим възможно най-безболезнено.

— Не изпитвам болка. Бих могла... — Млъкна, тъй като телефонът иззвъня. — И не живеем заедно — заяви, докато

прекосяваше стаята и вдигна слушалката.

— Ало?

— Не ми се обади — заговори Тод Мадън. — Как мина работата при Лоугън?

— Какво ти пука, Мадън? Приключи. Само това е важно.

— Добре. Значи можеш да дойдеш във Вашингтон за уикенда. Уредил съм пресконференция за земетресението в Барат, а защо не и за свличането на кал в Тайван? Би било отлична възможност.

— Я се разкарай!

— Не ставай груба, Сара. — Гласът му бе копринено мек. — Нали знаеш, че нямаш полза от лошото си поведение към мен. Аз ли да ти направя резервацията, или ти?

— Няма да дойда във Вашингтон. Заета съм.

— Знаеш как мразя да те принуждавам, но не мога да позволя...

— Майната ти! — Затвори телефона.

— Трябваше да ме оставиш аз да разговарям с него — каза Лоугън.

— Достави ми твърде голямо удоволствие да го пратя по дяволите лично.

— Не използва точно тези думи — присмя се той.

Телефонът звънна отново.

Сара не вдигна.

— Отново е той. Не може да повярва, че не вървя по гайдата му.

— Ще вдигнеш ли?

— Не. Руша мостовете си. Ако не сдържиш обещанието си, ще горя в ада.

— Но вярваш, че ще го спазя. Иначе не би разрушила този мост.

Тя замълча за момент.

— Да, вярвам ти.

— Колко време имам?

— Няколко дни, може би седмица. Трудно ще повярва, че няма да променя решението си. После ще се ядоса и ще иска да ме накаже.

— И какво ще стане тогава? Какво ще ти се случи?

— Ще ми отнеме Монти.

— Какво?

— Монти не ми принадлежи. Собственост е на ATF. Правя каквото ми нареди Мадън, иначе той ще използва влиянието си, за да

ми отнеме кучето и да го даде на някой друг.

Лоугън изруга тихо.

— Не можеш ли да го откупиш от ATF?

— Да не мислиш, че не съм опитала? Не искат да ми го продадат. Мадън държи да си запази този коз срещу мен.

— Сигурна ли си, че може да ги накара да ти вземат Монти?

— Вече го е правил. Преди две години ми писна и му казах да ходи да се гръмне. ATF грабнаха кучето от джипа ми, докато пазарувах в супермаркета. Оставиха ми много делова бележка, че го изпращат в европейска дресировъчна школа и ще бъде уведомена за новото куче, което ще ми зачислят.

— В Европа?

— Кучешкият отдел дресира животни за правозащитни организации и извън страната. — Продължи с горчивина: — Мадън е много умен, нали? Дори не ми съобщи в коя страна. Полудях. Умолявах всички — от пощенските служители до старши офицерите в ATF, да ми кажат къде са го пратили. Отне ми повече от месец да открия, че е в полицейски участък в Милано. Мислех, че може да е твърде късно.

— Твърде късно?

— Не само защото не приема храна и вода от друг. Монти ме обича. Ние сме... близки. Щеше да тъгува. Такова любвеобилно куче като него може да умре от скръб. — Премигна с насълзени очи. — Наистина тъгуваше. Беше болен, твърде болен, когато го намерих в Милано.

— И какво направи?

— А ти как мислиш? Обадох се на Мадън и му казах, че ще направя всичко, което пожелае, само да ми върне кучето. — Погледна го право в очите. — Няма да позволя това да му се случи отново. Ако не можеш да намериш начин да ме отървеш от Мадън, Монти и аз ще трябва да изчезнем.

— Ще намеря начин. — Лоугън сви устни мрачно. — Разчитай на това.

— Разчитам. Бог да ти е на помощ, ако ме подведеш.

— Няма. — Извади телефона си. — А сега иди да се погрижиш за вълчицата, докато аз се погрижа за Мадън. — Погледна я и набра

номера. — Тъй като сме единни в решението да разкараме сенатора, не можеш ли да загърбиш греховете ми и да сключиш с мен примирие?

— Може би. — Усмихна се. — Ако обещаеш да не храниш кучето ми отново.

— Само ако умира от глад. — Заговори по телефона. — Маргарет, какво става с Мадън?

Сара все още се усмихваше, докато с Монти отиваха към задната веранда. В незабавния и сериозен отклик на Лоугън имаше нещо много успокояващо.

Монти извърна поглед към него. *Мил.*

— Обичаш със стомаха си. Не биваше да ядеш, докато аз не ти дам. Знаеш това!

Доверие.

— Въпреки това не биваше да нарушаваш правилата. — Но и тя самата ги нарушаваше и се доверяваше на Лоугън. Как бе успял да пробие защитата ѝ?

Мил.

Чар? Не, бог знае, че не се опитваше да я очарова през последните дни. Просто бе откровен и усърден.

Защо се тревожеше изобщо? Беше се съгласила само на примирие за следващата седмица.

Красива. Монти припикаше към Маги, която го гледаше враждебно. Тръшна се до нея. *Любов.*

Тя изръмжа.

Сара поклати глава.

— Не е в много романтично настроение, момче. Тази рана я подлудява. — Приближи се към вълчицата. — Хайде, да видим дали не мога да те облекча. Без хапане. Да видим дали и с теб не можем да сключим примирие.

* * *

Кучето тичаше и си играеше, а златистата му опашка се въртеше щастливо, докато то описваше кръгове около онази жена — Патрик.

Дугън се прицели с пушката право в главата на животното. Пръстът му бавно погали спусъка.

— Какво правиш?

Вдигна поглед и видя Руджак да се приближава към него по хребета.

— Онази Патрик и кучето й са извън къщата. Ще й поднесе малка изненада. Не си свърших добре работата, като се целех в животното й в Санто Камаро. Сега ще му пръсна шибаната глава.

Руджак погледна надолу към ранчото.

— Не сме дошли за това. Едва успяхме да избегнем хората на Гейлън, патрулиращи в района. Сякаш охраняват Форт Нокс. Може би имаме съвсем малко време, преди да се върнат. Забеляза ли Лоугън?

— Стои на вратата.

— А, да — промърмори Руджак. — Много покровителствено се държи, а?

— Нали каза, че все още няма да пипаме него или жената. Но няма причина да не убия кучето й, нали?

— Мислиш ли, че можеш да го направиш? Не успяхме да се приближим много. За повечето стрелци е доста извън обсега.

— Мога.

Златният ритрийвър вдигаше глава във въздуха и лаеше радостно.

— Винаги съм мразил лаещи кучета. — Дугън отново насочи надолу пушката. — Какво залагаш, ако успея да го сваля с един куршум?

— Никакви залози. — Руджак се усмихна. — Зная, че си отличен стрелец.

„Да, той винаги ме е ценял“, мислеше си Дугън. Откакто се бе присъединил към него преди година, Руджак му отдаваше дължимото уважение.

— Тогава гледай как ще гръмна това псе.

— Нямам търпение. — Скръсти ръце пред гърди. — Всъщност това може и да е гениално хрумване от твоя страна. Представям си как Лоугън се радва на безопасността си в тази малка къщичка с пазачите на Гейлън на този далечен хребет. Какъв по-добър начин да го разтърсиш от такъв дребен знак? Застреляй кучето на всяка цена.

Дугън почти виждаше сцената да се разиграва пред очите му. Падащото куче, потънало в кръв. Сара Патрик се взира в любимеца си, пици и тогава двамата с Лоугън се втурват към него.

— Чакай малко.

Той проследи погледа на Руджак, насочен към жената. Тя се бе завъртяла и се вглеждаше нагоре към планината.

— Интересно — каза Руджак. — Мислиш ли, че е усетила нещо? Вика кучето.

— По дяволите! — Дугън забеляза с негодувание, че животното и жената бързо се връщат към къщата. Трябваше да действа незабавно. — Не се тревожи. Все още мога да го убия.

— Не.

Изглежда шефа си намръщено.

— Научих онова, което исках, а хората на Гейлън не са глупаци. Ще успеят да ни открият по посоката на изстрела и ще ни погнат на мига. Би си струвало риска, ако беше важно, но не е. — Сви рамене. — Освен това убийството на едно куче едва ли би било достоен послеслов на Кай Чи.

— Но на никого не пречи да...

— Не, Дугън — настоя меко Руджак, обръщайки се. — Повярвай ми. Просто ще трябва да измислим нещо по-подходящо.

* * *

— Какво има? — попита Лоугън, когато Сара въведе Монти през входната врата. — Какво видя?

— Нищо.

Погледът му се съсредоточи върху лицето ѝ.

— Нищо — повтори тя. — Просто усетих... че нещо не беше наред. Зная, че звучи налудничаво. Но съм се научила да се вода по инстинктите си.

— Изобщо не звучи налудничаво. Предполагам, че си развила много добри инстинкти през годините. — Извади телефона си. — Ще се обадя на охраната и ще помоля Франклин да провери района за следи от Руджак.

— Ако съществува някаква заплаха, по-вероятно е фермерите да са разбрали, че се грижа за Маги. Може да са решили да ми дадат урок. — Направи жест, сякаш го отхвърляше. — Както казах, вероятно

няма нищо, но може би оттук нататък ще извеждам Монти след смрачаване.

— Добра идея. — Той заговори по телефона. — Франклин, какво става там горе?

— Хайде, Монти. — Сара се отправи към кухнята. — Ще ти дам малко прясна вода.

Лоугън затвори, когато тя напълни купичката му.

— Не са забелязали никого, но ще проверят.

— Казах ти, не *видях* нищо. — Тръгна към задната веранда при Маги. — Но ако е бил някой от онези фермери, не е лошо да знаят, че не са сами наоколо.

* * *

— Да не би да ме оставяш да победя? — Сара се облегна в стола си и се вгледа подозрително в Лоугън. — Добра съм, но ти пък не може да си чак толкова слаб.

— Повярвай ми, такъв съм. Покерът не е моята стихия. Никога не съм си падал по непосредствената печалба. Повече ме бива на шах.

Тя го изгледа изучаващо и после бавно кимна.

— Личи си. Стратегии и военни игри. Никога не съм си падала по шаха. Предпочитам непосредствената печалба.

— Кой те научи да играеш покер? Някой от спасителния екип ли?

— Не, дядо ми. Когато бях дете, седяхме тук, пред огъня, и играехме с часове.

— Ами майка ти?

— Тя живееше в Чикаго. Тук не ѝ харесваше.

— Но на теб — да.

— Обожавах го. — Намръщи се. — И обичах да изчезвам от града. Там беше мръсно и претъпкано и... — Изправи се. Жадна съм. Искаш ли малко лимонада?

— Да, моля.

— Тази вечер не е толкова хладно, колкото обикновено. — Отиде до хладилника. — Може би трябва да загасим огъня.

Той отиде до камината.

— Значи майка ти е харесвала града?

— Обичаше светлините и филмите, баровете и хората. Много хора. Често се отегчаваше. — Подаде му ледената чаша. — Имаше четири брака.

— Трудно ти е било.

— Справих се. — Седна и протегна крака. — Всъщност ми провървя. Трябваше да живея с дядо известно време всеки път, когато тя се омъжваше. Това ми харесваше. Третия път ме остави за две години.

— Защо просто не му прехвърли родителските права?

— Щеше да се чувства самотна. Трябваше да има някого край себе си.

— Чудесно.

Погледна го над ръба на чашата си.

— Виж, не се оплаквам. Просто нещата стояха така. Не бях малтретирана. Някои хора просто изпадат в нужда.

— Но не и ти.

— Кой би се грижил за попадналите в беда, ако всички бяхме еднакви? Така се постига равновесие.

— А дядо ти нуждаеше ли се от теб?

Не отговори веднага.

— Мисля, че да. Трудно можеше да се каже. Зная, че ме обичаше. Каза ми го накрая.

— Но не преди това?

— Не беше много приказлив. Бе се претрепал от работа, за да купи тези няколко акра. Когато се премести в къщичката, се закле, че никога до смъртта си няма да я напусне.

— Как се препитаваше?

— Като дресираще коне и кучета. Беше чудесен с животните.

Лоугън отпи от лимоната си.

— И ти също.

— С животните е лесно. Непретенциозни са. Трябва само да ги обичаш.

— Това се отнася и за някои хора.

— Нима? Не съм убедена в това.

— Защо? Защото си имала егоистична майка, която очевидно не е знаела как да се грижи за собственото си дете ли? Натрупала си

достатъчно опит да знаеш, че на този свят има много страхотни хора.

— Не отричам... Не е твоя работа, Лоугън.

— Зная. Това беше само наблюдение.

— Майната им на наблюденията ти. Нали аз не те разпитвам за живота ти и после да те съдя?

— Давай. Размяната на ролите би била справедлива.

— Не искам да зная нищо за... — Взря се в него предизвикателно. — С какво се занимаваше онзи изследователски център в Санто Камаро?

— Това не е историята на живота ми.

— Значи няма да ми кажеш?

— Не съм твърдял такова нещо. — Сведе очи към питието си. — Това е медицински изследователски център. Правим някои интересни открития.

— Медицински ли?

— От известно време финансирам тази разработка.

— Каква разработка?

— Изкуствена кръв.

Очите ѝ се опулиха.

— Какво?

— Заместител на кръвта. Не си ли чувала? Проучванията бяха отразени в някои новини.

— Чувала съм малко. — Очите ѝ се стесниха. — Заради Чен Ли е, нали? Заради левкемията ѝ.

— Започна се с нея. Жестоко се измъчвах, че не мога да ѝ помогна. Но не съм толкова егоистичен, че да не виждам приложението ѝ и при други заболявания.

— Но защо си заврял центъра в джунглата? Защо е тази потайност?

— Заради индустриалния шпионаж. Толкова сме близо. Компанията, която първа направи откритието, ще контролира и разработването, и пазара.

— Пари?

— Контрол — повтори той. — Не съм посветил всичките тези години на откриването на отговорите, за да се откажа от контрола сега.

— Върху това ли работи Басет?

— Да, опитва се да възстанови изследванията на екипа от Санто Камаро през последните трийсет дни. Изпращаха доклади ежемесечно, но не получихме последния, а преди нападението над центъра бе постигнато толкова много!

— Руджак няма нищо общо с индустриалния шпионаж.

— Той не дава и пет пари за нищо, освен да ме спипа там, където ме боли най-много.

— Как е успял да открие с какво сте се занимавали в този център? Знае ли за жена ти и как е починала?

— О, да, той знаеше за Чен Ли. — Остави чашата на масата до себе си. — Виждаш ли как ти се доверявам? Разкрих ти всичките си тайни.

Не всички.

— Трябва да си обичал Чен Ли много.

— Да, тя ме смая още от пръв поглед. Беше изтъкана наполовина от стария свят и наполовина от новите технологии. Беше факир с компютрите, но в нея имаше нещо възвишено и изтънчено. Оженихме се месец след запознанството ни. — Направи пауза. — Почина три години по-късно.

— Все още те боли — добави рязко тя. — Затова е по-безопасно да обичаш кучета.

— Беше много отдавна, бях различен. И не смятам, че си изцяло отдадена на кучетата, иначе не би се занимавала с този вид работа.

— Мисли каквото си искаш. След първата спасителна операция, на която отидох, разбрах, че това е призванието ми. Едно момиченце се бе отделило от близките си в планините до Тусон. — Сведе очи към чашата си. — Бе едва петгодишна, а беше леденостудено. Не бях сигурна, че ще я намерим жива, но не се отказахме. Три дни по-късно Монти я откри жива. Когато я вдигнах и я завих с одеялото, тя прошепна, че знаела, че някой ще дойде. Чакала ни е. И разбрах, че е чакала *мен*. Аз я спасих. Това усещане не може да се сравни с нищо друго на света.

— Понякога не можеш да ги спасиш.

— Не, но поне можеш да ги върнеш у дома.

— Звучиш ми като Ийв.

Тя поклати глава.

— Продължавам да ти повтарям, че изобщо не приличам на нея. Престани да се ровиш в съзнанието ми. Виж, аз съм ясна като бял ден. Нямам трагично минало като Ийв и не тая яд. Приемам хората такива, каквито са, и се примирявам с това. Ясно ли е?

— Ясно. Но не ти вярвам. Ако съм научил нещо за теб през последните няколко седмици, то е, че си по-сложна, отколкото някога би признала.

— Глупости! — изсумтя отвратено тя.

— Ти си интелигентна, усърдна и на никого не цедиш басма. А под тези бодли вероятно си най-любвеобилната и всеотдайна жена, която съм срещал.

Тя извърна поглед от него.

— Не ставай сантиментален.

— Това не ти харесва. Защо?

— Защото просто върша каквото трябва. Всеки си има призвание, някаква работа. Моята е такава.

— И не признаваш, че е по-себеотрицателна от повечето професии?

— Не повече от тази на пожарникар или полицай, или още куп други...

— И се смущаваш, че бих предположил, че те е грижа за хората колкото за четириногите ти приятели.

— Не се смущавам. — Сара се изправи. — Трябва да нагледам Маги.

— Бягаш ли?

— Не. — Изглежда го с нетрепващ поглед през рамо.

— Не можеш да ме накараш да избягам, Лоугън. Ще нагледам Маги и после ще се върна и ще те бия отново на покер.

— И аз ще го приема. Знаеш ли защо?

— Защото си мазохист ли?

— Не. — Взе чашата си и вдигна тост. — Защото съм приятел.

Тя го зяпна.

— Примири се. Неизбежно беше, след времето, което прекарахме заедно и разменените тайни. Това го затвърждава. Много съм чувствителен. Не се тревожи. Няма да изисквам нищо от теб. Просто си представи, че съм куче или вълк.

Тя не знаеше какво да каже.

— Всичко е наред, Сара — продължи нежно той. — Наистина.
Не беше наред. Изпитваше неловкост, безпокойство и странна...
топлота.

— Будалкаш ли ме?
Лоугън започна да събира картите.
— В никакъв случай.

* * *

Два дни по-късно Лоугън получи обаждане от един от охранителите, лагеруващи в подножието.

— Добре. Не, просто продължавайте да си отваряте очите.
Мисля, че знам кой е. — Обърна се към Сара.

— Имаме посетител. Би трябвало да дойде до няколко минути.

— Руджак? — Тя се скова.

Той се отправя към вратата.

— Смятам, че е твой приятел Мадън.

— Какво? — Последва го. — Защо, по дяволите, би дошъл?

— Ако Маргарет си е свършила работата, трябва да е подивял от гняв. — Засенчи очи с ръка, за да види приближаващия се буик. — И все пак очаквах да ти се обади, а не да дойде.

— Защо трябва да е разгневен?

— Откриването на кирливите му ризи се проточи твърде дълго, затова го сригах там, където боли най-много — ухили се той. — По портфейла. Предстоят му избори и преди няколко вечери звъннах на двама от най-големите спонсори на кампанията му и ги убедих да оттеглят помощта си. После накарах Маргарет да се обади на Мадън и да му предаде, че това ще е само началото, ако не убеди ATF да ти продадат Монти.

Тя зяпна.

— Гледай ти! — Погледът ѝ се върна на буика. — Нищо чудно, че пристига.

— Както казах, очаквах, че ще се обади.

— Не, не е в стила му. Ако е отчаян, ще иска да замахне и да види болката ми.

— Влез вътре. Аз ще разговарям с него.

Тя поклати глава.

— Престани да се опитваш да ме защитиш. Ще бъде гаден, но не е нещо, с което да не мога да се справя. — Стегна се, докато колата спираше пред входната врата. Надяваше се, че е казала истината. Мадън бе специалист по причиняване на болка и го знаеше от години. Но вече не бе толкова младо и неопитно момиче. Излезе крачка напред, когато той слезе от колата. — Казах ти никога да не идваш тук, Мадън.

— Кучка такава! — Лицето му бе почервенияло от яд. Всичкото спокойствие, което обикновено демонстрираше пред нея, бе изчезнало. — Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

— Малко повече уважение, ако обичаш — намеси се меко Лоугън. — А и мисля, че знаеш какво правим.

Погледът на новодошлия се премести към него.

— А ти защо си тук? Направих ти услуга, дявол да го вземе. Трябваше да си на моя страна.

— Обстоятелствата се промениха. Като политик би трябвало да знаеш колко кухи може да се окажат обещанията. Обади ли се на ATF?

— Няма да позволя да ме принудите!

— Ако искаш да запазиш мястото си в Сената, ще трябва. Едва сме започнали играта. Ще прекъсна субсидиите ти и само да кривнеш от пътя, ще открия това и ще го публикувам на всяка челна страница в страната.

— Ах ти, кучи сине!

— Искам това, Мадън. Дай ми го и може и да те пощадя.

— Може?

— Не зная дали ще мога да изтърпя мисълта, че си седиш в столицата здрав и дебелеещ, но ако ми откажеш, със сигурност ще взема решението.

— Ще ти откажа, негодник такъв!

— Не, няма. Ти си амбициозен човек, а аз вероятно представлявам най-голямото препятствие, на което си се натъквал. Помисли си. Защо да рискуваш всичко само заради малко добронамереност и реклама? Върви и си ги намери някъде другаде. Достатъчно си използвал и нея, и Монти.

— Върви си, Мадън.

— Значи сега ти *ми* нареждаш? — Погледът му се отмести от нея към Лоугън и обратно. — Мислиш си, че само защото спиш с голямата

клечка, можеш да дърпаш конците?

— Не спя с Лоугън.

— И той е отседнал в тази мръсна колиба, защото му харесва? Не съм глупак. Виждам как те гледа. Парите и сексът въртят света. Не можеш да му дадеш пари, но второто не е проблем за теб, нали?

— Млъкни, Мадън! — намеси се Лоугън.

— Толкова покровителствен! — Хвърли му присмехулен поглед. — Не те виня, че си я оставил да те убеди...

— Млъкни!

— Чука се като подивяло животно, нали? Тя е единствената жена, която съм шибал безотказно. Нямаше значение какво исках от нея...

Юмрукът на Сара се стовари върху носа му. Пръсна кръв и той залитна назад към колата.

— Върви си, Мадън — изрече тя. — Веднага!

— Курва! — Посегна за кърпичката си и притисна носа си. — Наистина си животно.

— Може би. Изкушавам се да ти разкъсам гърлото.

— Изчезвай! — Изражението на Лоугън бе мрачно. — И в момента, в който излезеш на магистралата, се хващай за телефона. До тридесет минути искам обаждане от ATF с предложение да продадат Монти на Сара.

Мадън започна да псува.

— Няма да повтарям. — Лоугън се приближи. — Чуй ме! Преди ти бях ядосан, но сега искам направо да ти счупя врата. Прави каквото ти казвам!

— Не се страхувам от теб. — Но Мадън отстъпи назад. Изглежда злобно Сара за последен път, докато се качваше в колата. — Мислиш се за много умна. О, сега е твой, но ще се отегчи от теб, а аз все още ще съм на линия.

— Не се и съмнявам — отвърна тя. — Хлебарките винаги оцеляват.

— Освен ако не ги стъпчат — вметна Лоугън.

Мадън отвори уста и после я затвори безмълвно.

Миг по-късно беше в колата и се отдалечаваше по пътя.

— Боже, ама че беше приятно! — възкликна Сара. — Дори повече от приятно, сякаш огромен товар се смъкна от плещите ми. —

Мислиш ли, че ще се обади?

— Донякъде се надявам да не го направи. — Завъртя се на пета и влезе в къщата.

Зяпна го изненадано, преди да го последва.

— Защо?

— Защото искам да съсия този кучи син! — Тонът му беше яростен. — Но се чувстваш направо прекрасно, защото фрасна това копеле по носа, нали?

— Да. Защо си толкова ядосан? Мадън ме нападна и аз се защитих.

— А хрумна ли ти, че можех и аз да го направя вместо теб?

— Не.

— Така си и мислех.

— Защо да ми хрумва? Това ми е работата.

— Как не!

— Спри да крачиш из стаята и седни. Днес прекара прекалено много време на крак.

— Ще седна, когато ми се прииска.

Тя вдигна ръце.

— Както кажеш. Не ми пука, ако кракът те боли цяла нощ. Така ти се пада. — Не, не му се падаше. Току-що ѝ бе направил огромна услуга. Опита се да прояви търпение. — Виж, съжалявам, че те забърках в тази неприятност с Мадън. Задължена съм ти и...

— Нищо не ми дължиш. Имахме споразумение и аз го спазих. Мислиш ли, че само за това става дума?

— Зная само, че не се държиш разумно. Не е моя вината, че Мадън е такова копеле.

— Виновна си, задето не ме остави да ти помогна. Не си сама на света. Щеше ли да ти стане нещо, ако ми позволиш да те защита? Поне веднъж?

— Не се нуждаех от защита — премигна тя.

— Не, ти от никого не се нуждаеш, нали? Не си наранена. Не носиш и един белег. *Глупости!*

Тя се наежи.

— Млъкни, Лоугън! Съжалявам, че самолюбието ти е накърнено, но не си го изкарвай на мен.

— Трябваше да ме оставиш да ти помогна.

— Помогна ми.
— Затова ли кокалчетата ти кървят?
Сведе поглед към ръцете си изненадано.
— Дреболия. Само драскотина.
Изпречи се пред нея.
— И си толкова корава, че не се и развълнува.
— Не, дявол да го вземе, бях твърде заета да се опитвам да разбера защо реагираш пресилено на едно дребно... Пусни ме, Лоугън.
Ръцете му се стегнаха върху раменете ѝ.
— Защо? И мен ли ще цапардосаш?
— Може би. Ако си го заслужил. — Вдигна очи към него. — Какво ти става, по дяволите?
— Нищо ми няма. Не, това е лъжа. — Разтърси я. — Подлудяваш ме. Не си сама на света, дявол да го вземе! Не е нужно да вършиш всичко сама!
— Пусни ме!
Ръцете му се разтвориха и стегнаха върху раменете ѝ.
— Какво има? Да не те е страх, че ще ти се нахвърля като твоя приятел, Мадън?
— Зная, че не би го направил.
— Наистина ли?
Гърдите ѝ се стегнаха. Взираше се в нея със съсредоточеност, която я караше да се чувства... Бързо отмести поглед от него.
— Ти не си Мадън. И каза, че си мой приятел. Лъжа ли беше?
Лоугън се скова.
— Не. — Ръцете му се отпуснаха. — Не беше лъжа. — Върна се до отворената врата и се взря в колата на Мадън, която едва се виждаше в далечината. — Не съм като него. Защо не ми каза, че сте били любовници?
— Не бе необходимо да знаеш, за да ми помогнеш. Не беше важно.
— Така ли? Струва ми се адски важно.
— Не би трябвало. Беше отдавна и няма връзка с настоящето. Днес съм му нужна само за да подпомогне кариерата си.
— Ами ти?
— Я не се занасяй.
— А ти? — повтори той.

— За бога, бях още хлапе. Срецнах го, след като постъпих в ATF. Бях самотна и сметнах, че той... Беше много ласкателен. Залъгваше ме повече от шест месеца. После сложих край. Не му хареса.

— Явно. — Не я гледаше. — Очевидно те е считал за много забавна.

Сара усети, че се изчервява.

— Е, и?

— Просто коментирах. Предполагам, че те е прекарвал по друг начин, след като си го изхвърлила от леглото си?

— Това беше грубо!

— Но вярно.

Помълча известно време.

— Да. Все искаше той да държи камшика.

— Надявам се да не говориш буквално. Мисля, че дори и ти би отказала... — Млъкна и поклати глава. — Съжалявам. Не беше необходимо.

— Не, а беше и грубо. И изобщо не е твоя работа.

— Права си. Както казах, съжалявам. — Обърна се с лице към нея. — Предполагам, че се чувствах малко засегнат, че ме игнорира. Приятелите не постъпват така.

Тя усети с облекчение, че напрежението помежду им се бе стопило. Или просто бе понамаляло. Все едно.

— Никога не съм твърдяла, че съм ти приятелка.

— Но си, нали?

Дни на близост и съвместна работа. Нощи на грижи за Маги. Шеги, хумор, интимност.

— Предполагам, че да — отвърна бавно.

— Дяволски си права. Прекалено много се старах да се уверя, че ти...

Телефонът звънна.

— Ще вдигна. — Лоугън прекоси стаята с четири крачки и вдигна слушалката. — Не може да се обади в момента. Тук е Джон Лоугън. Разговаряйте с мен. — Няколко мига слушаше отсрещния. — Ще изпратя някой да мине покрай офиса ви с чек до един час. Дайте му нотариално заверен договор. Благодаря. — Затвори и се обърна отново към нея. — Сандърс от ATF. Каза, че е началник на кучешкия отдел. Познаваш ли го?

— Шеф ми е. — Беше обзета от вълнение. — Мадън ли му се е обадил? Ще ми продаде Монти?

Той кимна.

— Утре ще получиш документите му.

О, господи, беше твърде хубаво, за да е истина. След всичкото това време на главоболия мечтата ѝ щеше да се осъществи.

— Наистина ли?

— Наистина — усмихна се той.

Коленете ѝ се подкосиха. Свлече се на люлеещия се стол.

— Боях се, че няма да го направи. Не можех да повярвам...

— Повярвай.

Монти бе неин. Никакви заплахи повече. Бе в безопасност.

Лоугън се взираше в лицето ѝ.

— Цялата... сияеш.

Усещаше се сияеща като самото слънце.

— Той е в безопасност!

— Да.

Затвори очи.

— Толкова се тревожех за него. Кучетата са безпомощни. Не могат да се защитят от жестокостта.

— Но ти го защитаваше.

Сара отвори очи, когато усети кърпичката му да се докосва до бузата ѝ.

— Какво правиш?

— Плачеш. — Изтри сълзите ѝ и ѝ подаде кърпичката. — Защо жените винаги плачат, когато са щастливи? Не го разбирам. — Отиде до мивката. — И е адски смущаващо.

— Защо?

— Сълзите са признак на скръб, а примитивният инстинкт на мъжа е да се опита да утеши скръбта на една жена. — Връщаше се към нея с влажна кърпа за съдове. — Разсъдъкът ни се обърква, когато няма какво да утешаваме. Дай си ръката.

— Какво?

— Кървиш. — Хвана дясната ѝ ръка и нежно попи ожулените ѝ кокалчета с кърпата. — А тази рана мога да излекувам.

— Това е едва...

— Тихо. Имаш страхотно дясно кроше. Откъде го научи?

— От Рей Доусън.

— Кой е той?

— Пожарникар, един от инструкторите ми. Казваше, че при природни бедствия или трагедии хората понякога откачат. Мародери, роднини на жертви, които не можеш да спасиш. Трябва да си в състояние да се защитиш сам.

— Разбирам. — Вдигна ръката ѝ до устните си и целуна охлузените кокалчета. — За да оздравеят. Не е научен подход, но съответства на примитивните ми инстинкти. — Изправи се. — Трябва да се обадя на Маргарет и да се уверя, че ще изпрати човек до щаба на ATF веднага. Има ли нещо друго, което мога да направя за теб?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли си? Някакви дракони за убиване? Диамантена корона?

— Направи достатъчно. Благодаря ти.

— На теб може да ти стига, но на мен...

— Какво на теб?

— Харесва ми. Кара ме да се чувствам като великан, когато те накарам да изглеждаш като в момента. Мисля, че може да се пристрастя.

Сара преглътна.

— Ще го превъзмogneш.

— Не съм сигурен. Ще видим. — Извади телефона си. — Но това явно те притеснява, затова ще изляза да се обадя.

Веднага щом прекрачи прага, тя издиша въздуха, който несъзнателно бе задържала. Господи, трепереше. Последните тридесет минути бяха твърде емоционално наситени — гняв, облекчение, удивление, радост.

И желание.

Не го отбягвай. Именно желание изпитвате, желание към Лоугън. Силно, горещо и примитивно.

И той го бе изпитал.

Но не бе настоял. Беше се отдръпнал и се бе извърнал.

А Сара бе разочарована. Глупаво. Господи, колко глупаво беше. С мъж като него сексуалната връзка бе последното нещо, от което се нуждаеше. Беше твърде силен и доминиращ и щеше да се бърка в живота ѝ.

Но защо би го правил? Можеше да са просто кораби, разминаващи се в нощта. Нямаше начин той да иска някакво обвързване. Тя не означаваше нищо за него.

„Престани да мислиш за това. Престани да мислиш за него“.

Изправи се и тръгна към задната веранда. Монти лежеше до Маги както обикновено, но вдигна очи и лениво размахна опашка.

— Ама и вие сте едни приятели! — Коленичи до тях. — Ние с Лоугън се мъчим да те отървем от Мадън, а ти правиш мили очи на Маги.

Красива. Любов.

— Откъде знаеш? Може би е секс?

Любов.

— Може би. — Погали го по главата. — Но ще трябва да я убедиш. Ще изисква сериозно обвързване. Чифтосва се веднъж в живота си. — Но връзката между мъжа и жената не бе така непоклатима. В далечното минало бе мразила емоционалната нестабилност на майка си и бе решена да се омъжи за цял живот. Но това бе детска мечта. От несгодите разбра, че взаимоотношенията между жените и мъжете често биват случайни и мимолетни.

Любов.

Не и за нея.

Не и за Лоугън.

* * *

— Веднага ще се заема — отвърна Маргарет. — Добро дело, Джон. Мислех, че кучето е нейно.

— И аз също.

— Да прекратя ли проучването на Мадън?

— Не, искам да зная всичко възможно за него.

— Звучиш ми мрачно.

— Така се чувствам. Искам да го съсипя.

— Защо?

Защото ревнуваше адски. Защото никога не бе изпитвал по-силно желание да унищожи някого от момента, в който научи, че Мадън е бивш любовник на Сара.

— Защо не? Той е мръсник.

— Натъквал си се на доста такива. Обикновено ги пренебрегваш, освен ако не ти се пречат.

— Но на този няма да обърна гръб. Ще го смачкам.

— Добре, добре. Ще се опитам да намеря още сведения до няколко дни.

Затвори и набра номера на Гейлън.

— Къде е Руджак, по дяволите? — запита, когато приятелят му вдигна.

— Здравей и на теб. Какво става с обносните ти, Лоугън?

— Намери ли Санчес?

— Миналата вечер. Не знаеше къде е Руджак, но го убедих да завърти няколко телефона. Научи, че нашият човек се е върнал в Щатите преди няколко дни.

— Къде е?

— Неизвестно. Но преди да тръгне, е купил адски много експлозивни и детонатори от някакъв руснак.

— Мамка му!

— Приключил е с игрите на дребно и много вероятно преследва основната си цел. Трябва да можем да я предугадим. Додсуърт?

— Вероятно. Но имам седем завода и двадесет и два научни центъра в Щатите. Подсилил съм охраната на всички и ATF редовно ги проверяват.

— Не е достатъчно.

— Зная, дявол да го вземе!

— Но имаш късмет. Имаш мен, който дори и в момента лети, за да ти окаже помощ. Ще кацна в Сан Франциско след няколко часа. Утре ще ида да проверя предприятието в Силикон Вали, тъй като то е най-голямото, а после и Додсуърт. След това ще разпитам познатите си и ще видя дали не мога да хвана следите на Руджак. Ако одобряваш, разбира се.

— И да не одобрявам, пак ще го направиш.

— Какво да ти кажа? Просто съм свръхинициативен. Как е дамата с кучето?

— Чудесно.

— Да не би да долавям някаква кисела нотка? Това си бе явно изръмжаване.

— Не ръмжа.

— Е, можеше и да се спогодиш по-добре с нея, ако ръмжеше. Изглежда, има афинитет към животните. Но смятах, че сте се сприятелили напоследък.

И ти самата си животно.

Ръката на Лоугън се стегна около слушалката, когато си припомни думите на Мадън към Сара.

— Само намери Руджак. И то бързо.

— Ще го открия. — Гейлън затвори.

Лоугън пхна телефона в джоба си и се взря в залязващото зад планините слънце. Трябваше да влезе и да изглади недоразуменията, които бе предизвикал след тръгването на Мадън. Всичко обърка. След като от Руджак вече не ги делеше цял континент, Сара не трябваше да го принуждава да я напуска.

Не можеш да се върне в къщата. Още не.

По дяволите Мадън. С няколко изречения бе разбил самообладанието му и го бе накарал да загуби контрол.

Чука се като подивяло животно.

Затвори очи.

— Господи! — Отново чувстваше тялото си готово; дори когато в гърдите му се блъскаха ревност и яд.

Тя е единствената жена, която никога не ми е отказвала.

Какви еротични игри бе играла с готовност?

„Контролирай се!“ Това почти болезнено желание не му беше присъщо. Сексът винаги бе представлявал изключително удоволствие, а не влудяваща мания.

Не беше мания. Нямаше да позволи да се превърне в нещо такова. Реагира на думите на Мадън с инстинктивна сексуалност, но всеки мъж би почувствал същото.

Веднага щом успееше да овладее тялото си, щеше да се върне в къщата и да накара Сара да забрави, че е допуснал тази грешка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Нещо става — каза Бони. — Не ми харесва, мамо.

Ийв отмести очи от черепа, върху който работеше, за да хвърли поглед през стаята. Момиченцето се бе свило в единия край на дивана. Бе облечено в дънки и тениска, както винаги, когато се появяваше пред нея, а червената му, буйна къдрава коса и сияещото ѝ изражение преливаха от живот. Сърцето на Ийв подскочи от радост.

Бързо погледна обратно към черепа.

— Е, здравей. Чудех се дали ще те видя отново. — Смени етикета на черепа. — Искях да кажа дали ще те сънувам отново.

Бони се изкиска.

— Разбира се, че това имаш предвид. Никога не се предаваш, мамо. Но някой ден ще признаеш, че аз съм тази, която казвам, че съм. Почти стигна.

— До смешната ферма ли? Не, благодаря.

— Знаеш, че не си луда. Къде са Джо и Джейн?

— Отидоха на дневна прожекция в града. Джейн искаше да гледа някакъв нов филм с Мат Деймън. Имах работа, затова не съм с тях. — Направи пауза. — Но трябва да ми се е приспало и да съм полегнала да подремна на дивана. Иначе не би била тук.

Бони се ухили.

— Не е ли страхотно колко много работа си свършила по този череп, докато си спала дълбоко?

— Млъкни, джереме такова. Не ме е грижа какво казваш. Не си призрак, само плод на въображението ми. Аз те създадох и веднага щом престана да се нуждая от теб, ще изчезнеш. Вече съм на път. Не си се появявала от месеци. — Не отместваше очи от черепа. — Мислех, че когато Сара откри тялото ти и те доведохме у дома, може би ще продължиш нататък.

— И това те правеше щастлива?

— Да, разбира се. — Притвори очи. — Не, лъжа. Липсваше ми, миличко.

— И ти на мен.

Прочисти гърлото си.

— Тогава защо не идваше да ме видиш?

— Беше много объркана спрямо мен. Уж си умна жена, а понякога не разсъждаваш трезво. Реших да стоя настрана, докато ти и Джейн изгладите всичко.

— Колко дипломатично от твоя страна.

— Искам всичко да е наред при теб, мамо. Бих странила по-дълго, но се притесних. — Замълча за момент. — Нещо ще се случи.

— И преди си го казвала.

— Защото е вярно. Нещо лошо.

— И трябва да ти вярвам? — Ръката ѝ трепереше, докато поставяше друг... — С Джо? Джейн?

— Не мисля. Може би. Знаеш, че не мога да предвия бъдещето. Просто получавам мимолетни впечатления или чувства.

— Странен призрак си ти. Първо ме развълнуваш, а после ми разправяш, че не знаеш подробностите.

— Сара...

— Какво?

— Сара е обгърната от мрак. Смърт. Толкова много смърт.

— Току-що се върна от Барат. Там се е натъкнала на доста загинали.

Бони поклати глава.

— Нещо ще се случи.

— Тогава иди да навестиш сънищата ѝ.

— Мамо!

— Какво да направя? Да ѝ кажа, че дъщеря ми, която току-що погребяхме, се тревожи за нея?

Бони прехапа долната си устна.

— Не става дума само за нея. Мракът трябва да е близо до теб, иначе не бих могла да го почувствам. — Повдигна глава заслушана. — Трябва да вървя. Чувам колата на Джо.

— А аз не. — Ийв изтри ръце в една кърпа и се приближи до прозореца. Колата на Джо тъкмо вземаше далечния завой по пътя. — Как го правиш?

— Има си някои предимства да си призрак. Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, скъпа. — Извърна глава. — Но понякога си много... — Ъгълът на дивана беше празен. Нямаше го дребното телце, облечено в дънки, нямаше го умното палаво личице. Нямаше я Бони.

Ийв затвори очи, обзета от разочарование. Повечето пъти сънищата с Бони й носеха усещане за покой, но този път изпитваше натрапчиво безпокойство. Защо?

„Нещо ще се случи.

Мрак“.

А смяташе, че е загърбила мрака. Последните няколко месеца с Джо бяха изпълнени с радост и светлина. Единственият облак бе отношението на Джейн, а беше сигурна, че то може да се поправи. Ако ги грозеше някаква опасност, не би повярвала, че съдбата би я допуснала.

Подсвиркваше си в тъмнината. Когато убиха Бони, разбра, че в света не съществува справедливост. Оставаше й само да се държи за хората, които обича, и да се надява.

Джо паркира до къщата и двамата с Джейн слязоха от колата. Смееха се и Ийв изведнъж се почувства по-добре. Тръгна към входната врата да ги посрещне. Нямаше да позволи на въображението си да я потиска или плаши. Бони не бе призрак, а сън. Не притежаваше силата да предвижда надвисналите неприятности. Сара бе в пълна безопасност и никакъв мрак не обвиваше Ийв или някой от любимите й хора.

* * *

Мракът се спускаше, но Руджак все още виждаше нетърпеливото, любещо изражение на лицето на Ийв Дънкън, докато тя прекосяваше верандата към Джо Куин и детето. То му подсказваше всичко, което му бе нужно да узнае. Изглежда, връзката й с Лоугън вече е минало. Дънкън си имаше нов мъж, а Лоугън не бе от онези, които биха свирили втора цигулка.

Твърде жалко.

Свали бинокъла и се обърна към Дугън.

— Пали двигателя. Вече можем да си вървим. — Облегна се на седалката си, докато Дугън направляваше моторницата през езерото.

Проучването на Лоугън го бе осведомило, че връзката му с Ийв е приключила, но искаше да се увери лично. Би било чудесно да убие жената, която врагът му обича. И все пак, можеше да се върне отново на Ийв Дънкън, ако на хоризонта не се появи нещо по-интересно.

Пръстите му докоснаха гребена от слонова кост и нефрит, който бе пуснал в джоба си, когато напускаше хотела същата сутрин. Мислеше си, че може би...

„Не още, Чен Ли“.

Щеше да се радва да се отърве от гребена. Той бе един от последните му подаръци за нея, навяващ горчиви спомени.

* * *

— Не бива да ми подаряваш тази прекрасна вещ. — Докато Чен Ли говореше, пръстът ѝ нежно се плъзгаше по зъбите на гребена от пожълтяла слонова кост. — Прекалено скъпа е. Джон никога не се противи, но мисля, че се чувства зле, защото не може да ми прави такива подаръци.

— Лоугън не е такъв егоист. Харесва ти, нали?

— Прекрасен е. — Върна му го с нежелание. — Но чувствата на Джон са по-важни. Нали разбираш, Мартин?

Раздираше се от ярост. Извърна се, за да не го забележи тя.

— Естествено, че разбирам. — Приблужи се до сандъчето, където Чен Ли държеше скъпоценностите си. — Но гребенът е твой. Да го сложим на дъното на ковчезето и да не го споменаваме пред Лоугън, а? Вероятно дори няма да забележи.

— П-предполагам, че може.

— Сигурен съм. — Затвори сандъчето и ѝ се усмихна. — В края на краищата, той би желал да получиш онова, което те прави щастлива.

— Не вещите ме правят щастлива, Мартин, а Джон.

— Добре. И аз това искам.

А също и да види съперника си мъртъв.

* * *

Следващата седмица тя бе отишла на лекар, който ѝ бе поставил диагнозата — левкемия. Чувстваше се измамен след всичките тези години.

Измамен от Лоугън.

* * *

— Ще се връщаме ли? — попита Дугън.

— Може би. Но не веднага.

— Накъде отиваме? — поиска да знае отново той. — Сакраменто ли? Додсуърт?

— Търпение — отвърна Руджак.

Но Дугън не притежаваше подобно качество, в много отношения приличаше на дете.

— Додсуърт? — настоя той.

— После. Първо имаме други задачи. Дълго чаках Лоугън. Винаги съм смятал, че очакването може да е по-приятно от самото действие.

— Но само за теб — отвърна кисело подчиненият му. — На мен ми се струва, че всичките неприятности, през които минахме във Финикс, бяха загуба на време.

Наистина бе невероятно тъп, помисли си удивено Руджак. А глупостта бе опасна. Вече бе решил, че Дугън няма да надживее взрива, който така нетърпеливо искаше да подготви.

Но това тепърва предстоеше, а не бе извлякъл цялата възможна полза от него. Затова трябваше да го успокоява, да не му разкрива презрението си. Да свири на подходящите струни. А при Дугън това бяха самолюбието и самонадеяността.

— Зная, че за деен човек като теб е трудно да се сдържа — започна меко той. — Това е едно от качествата, на които се възхищавам у теб. Но нека опитаме по моя начин. Мисля, че ще бъдеш изненадан.

Наблюдаваше как думите му въздействат на Дугън.

Накрая мъжът сви рамене.

— Щом така искаш. Смятам, че ще те последвам.

— Благодаря ти. — Руджак се усмихна ослепително. — Обещавам ти, че тази работа ще бъде лебедовата песен на живота ти.

* * *

Ийв се обади на Сара в девет и половина същата вечер.

— Всичко наред ли е? — попита Сара. — Как е Джейн?

— Не много по-добре. Макар че никога не би разбрала, ако не я познаваш. Мълчалива е.

— Ами ти?

— Добре съм. Знаех си, че ще се тревожиш, затова си помислих да ти звънна.

— Предложението все още важи. В момента имам някои проблеми, но трябва скоро да се разрешат и с удоволствие бих взела Джейн за известно време.

— Нали сме семейство. Ще се справим.

Сара поклати глава.

— Толкова си упорита. Не е престъпление да поискаш помощ от приятел.

— Ще се справим. Как е Монти?

— Влюбен е във вълчица.

— Какво?

— Не питай. — Но й хрумна идея. — Маги, вълчицата, си счупи крака и имам нужда от помощ в грижите за нея. Джейн е много добра с животните.

Ийв се засмя.

— И затова трябва да я изпратя на помощ? Само ти би сметнала едно ранено животно за основателна причина да изпратиш едно дете в бърлогата на вълка.

— Хей, това си е моята бърлога. Вълчицата е само на гости.

— Не става.

— На Джейн би й харесало страшно много. Маги не е лесна, но си има характер. Като се замисля, малко ми напомня на Джейн.

— Нима?

— Виждам, че не си убедена. Помисли си и ми се обади.

— Сама си се грижи за вълка. — Ийв се поколеба. — Как вървят нещата при теб? Какви проблеми имаш? Като изключим вълчицата.

— Не ти ли стига това?

— Увърташ.

— Може би малко. — Погледна Лоугън, седнал на стола си в другия край на стаята. — Но каквито и да са грижите ми, не са непреодолими. След седмица ще ти се обадя и ще видя дали си променила решението си за гостуването на Джейн. Маги наистина ще ѝ хареса.

— Тъкмо от това се боя. Само това ми липсва — да ѝ разбием сърцето при раздялата с проклетата ти вълчица. — Последва нова пауза. — Сигурна ли си, че всичко е под контрол? Напоследък се притеснявам за теб.

— Защо, за бога?

— Не зная. Просто имам чувството...

— Ти си луда. На мен никога нищо не ми се случва. Или пък винаги успявам да го преодолея.

— Да, разбира се. Е, явно няма да ми кажеш. Но ако следващата седмица не ми се обадиш, аз ще го направя. Погали Монти от мен. — Затвори.

— Опитва се да се откажеш от услугите ми — каза Лоугън, когато Сара се извърна от телефона. — А си мислех, че се справям доста добре с Маги.

— И ти ставаш. — Седна на дивана срещу него. — Но Ийв ще бъде по-добре, ако Джейн дойде тук.

— Значи ме изхвърляш. Идеята не е добра. Не и в момента.

— Ако се отървеш от Руджак, бих могла да продължа живота си.

— Опитвам се. Първо трябва да го намеря. — Погледът му се съсредоточи върху лицето ѝ. — Гостуването ми тук не беше чак толкова лошо, нали?

— Не. — Сара извърна очи. — Но е време да приключи.

— Защо сега?

Сигурна ли си, че всичко при теб е под контрол?

Странно, че Ийв ѝ зададе този въпрос. За пръв път от години имаше чувството, че е загубила контрол. Дявол да го вземе, през

последните два дни бе правила всичко възможно да се занимава с нещо само за да избегне Лоугън.

— Защо сега? — повтори той.

Изправи се.

— Смятам да нагледам Маги и после да си лягам.

— Няма ли да ми кажеш защо се обади Ийв?

— Каза, че се притеснявала за мен.

— А ти ѝ отвърна, че нищо не може да те сломи.

— Ако ще подслушваш, прави го както трябва. Много неща могат да ме сломят, просто обикновено успявам да ги превъзможна.

— Поправям си грешката. Защо била притеснена?

— Без конкретна причина. Не знае нищо за Руджак или че си тук. Вероятно отношенията с Джейн са опънали нервите ѝ.

— Може би. — Замисли се. — Но не ѝ е присъщо. Преживяла е твърде много, за да остави тревогите да я връхлитат една през друга.

— Сигурно знаеш. — Тръгна към верандата. — След като си живял с нея цяла година. Не се притеснявай за Ийв. Грижете за нея сега се падат на Джо.

— За бога, не се притеснявам за Ийв!

Рязката нотка в тона му я стресна и тя го погледна.

Издържа погледа ѝ със съсредоточеност, която спря дъха ѝ.

— Тревожа се за теб. Толкова ли е трудно да повярваш?

Сара вдиша дълбоко, за да освободи внезапното стягане около гърдите си.

— Да. Не зная... искам да кажа... естествено би бил загрижен за нея.

— Естествено.

— Грижа те е за нея.

— Разбира се. Но това не означава, че не мога да изпитвам нищо към... Къде отиваш, по дяволите?

— Нали ти казах, лягам си.

— Погледни ме!

Не искаше да го поглежда. Изпитваше същата безумна възбуда като в деня, когато Мадън бе дошъл.

— Не искам да разговаряме повече. Лека нощ.

— Тогава не говори. Слушай. — Бе станал от стола си и стоеше пред нея. — Знаеш какво искаме и двамата. Ако отказваш да го

приемеш, няма да те принуждавам. Не намесвай Ийв между нас. Тя няма нищо общо.

Не я докосваше, но беше толкова близо, че усещате топлината на тялото му. Чувстваше се замаяна, изтръпнала... Искаше да пристъпи към него. Беше толкова едър. Какво ли би било усещането за тялото му до нейното? В следващия миг узна.

Той си пое рязко дъх и се стегна.

— Какво правиш?

Не беше сигурна. Действието ѝ бе напълно инстинктивно.

— Не зная. Исках... Мисля, че сгреших.

— По-добре решавай бързо. Ще броя до пет.

Как би могла да вземе решение, когато бе така замаяна, че не можеше да свърже две мисли?

— Вероятно не трябва да се случва. Изобщо не сме подходящи един за друг.

— Подходящи сме и още как! — Ръцете му се спуснаха към ханша ѝ и я притисна към себе си, търкайки и люлеейки я с котешки движения. — Не може да си по-подходяща от това!

Тя прехапа долната си устна, залята от вълна на истинска страст.

— Ще се опиташ да ме контролираш. Ти си манипулатор. Обичаш нещата да стават на твоята.

Целуна я.

— Това не се ли отнася за всички? Но съм готов да преговарям, а и имам достатъчно разум, за да не заставам между теб и безценната ти работа.

— Ами Тайван? Има неща, които трябва да свърша сама и ти би...

Целуна я отново.

— Обещавам.

— Каза... че ще броиш... до пет.

— Броих. Вътрешния ми часовник. — Отстъпи назад и хвана ръката ѝ, дърпайки я към спалнята. — А той все още тиктака. Господи, как тиктака! Искаш ли да го чуеш? — Постави дланта ѝ върху сърцето си. — Ако ще отказваш, най-добре го направи веднага.

Сара чувстваше бързото биене на сърцето му под ръката си. С всеки удар изпращаше вълни към нея. То изпълваше тялото ѝ, стаята, света.

— Ще бъде хубаво. Не го ли усещаш? Не го ли...

— Замълчи — прекъсна го развълнувано тя. — Няма да ти откажа. Как бих могла, дявол да го вземе? — Последва го на леглото и покри устата му със своята.

* * *

— Наистина трябва да отида да нагледам Маги. — Сара се прозя и се сгуши по-близо до голото тяло на Лоугън. — Трябваше да го сторя преди няколко часа.

— Беше заета. — Целуна я леко по челото. — И ще си заета отново след около... две минути.

Сара се изкиска.

— Пак ли вътрешният ти часовник?

— И още как. Здравео е навит и е готов да изскочи.

Отблъсна го с нежелание и седна.

— Маги.

— Аз ще отида. — Измъкна се от леглото. — Ти стой тук. Не мисля, че имаш много опит в балансирането на работата и удоволствията. Не бих искал тежестите да те повлекат в грешната посока.

Почувства вълна на възбуда, докато го наблюдаваше как прекосява стаята гол. Първия път, когато го видя, си бе помислила, че е красив като пума. Беше мускулист, едър, силен, здрав и се чувстваше толкова у дома си в спалнята ѝ, колкото и в джунглата.

Беше я помел с първичната си еротика и динамична енергия, напълно я бе изненадал. Очакваше сексът с него да е горещ и завладяващ и се оказа такъв. Но беше и забавен. Дори и да бе завладяна, то бе от собствената ѝ сексуалност. Лоугън не се бе опитал да доминира над нея. Водеше я, предлагаше, изкушаваше.

Но не беше ли това върхът на властта и манипулацията? Да прелъстяваш, бе хиляди пъти по-умно, отколкото да принуждаващ, а Лоугън бе най-прелъстителният мъж, когото бе срещала.

Да върви по дяволите! Не искаше да анализира случилото се. Беше секс, а не мозъчна хирургия. Наслади се на своето и на неговото тяло и толкова. Нищо лошо не бе сторено.

— Маги е добре. — Връщаше се при нея. — Смених превръзката й.

— Много си бърз. Обикновено ми отнема повече време.

— Имах стимул. — Седна на края на леглото. — Офейках.

Сара се намести по-близо.

— Монти добре ли е?

— Ако наричаш прехласването по Маги „добре“. Не съм виждал по-влюбено животно. Направо го върти на пръста си.

— Тя трябва да внимава. За нея обвързването е завинаги. Не че я защитавам. Горкият Монти е... Какво е станало с ръката ти?

— Нищо особено. — Сведе очи към лявата си ръка. — Маги ме ухапа леко. Едва ме одраска. — Постави ръката си на гърдите й. — Не е виновна тя. Прекалено много бързах.

Усети как я обзема желание.

— Върви да се измиеш и да си сложиш антисептик.

— По-късно. — Премести се върху нея и разтвори краката й. — Часовникът тиктака.

— Веднага. — Отблъсна го. — Няма нищо. Аз ще го направя. Не искам да ме изцапаш цялата с кръв.

— Много мило.

Изправи се и забързано прекоси стаята.

— Не си падам по извращенията. Е, може би мъничко, но кръвта не ме възбужда.

— Казваш нещо подобно, а после очакваш да бъда търпелив и да спазвам...

— Тихо. — Върна се след миг с медицинската си чанта. — Ще отнеме само минутка.

Гледаше приведената й глава, докато почистваше раната със спирт.

— Не е необходимо. Мисля, че само се опитваш да ме измъчваш.

— Възможно е. Но не е ли честно просто да си разменим местата? И ти се погрижи за ръката ми, след като цапардосах Мадън.

— Но не беше във формата, в която съм аз сега.

— Напротив, бях. Не веднага, но беше ядосан и усетих... — Вдигна поглед. — Онова, което той каза, те възбуди. Гледаше ме и разбрах, че мислиш за нещата, които би искал да направиш с мен. И тогава и аз започнах да си мисля за тях и също се възбудих.

— Мадън нямаше нищо общо с това.

— Разбира се, че имаше. — Отново сведе очи и започна да нанася антисептик по драскотината. — Той ме нарече животно. Бях ли достатъчно животинска за теб, Лоугън?

— Беше направо прекрасна — отвърна рязко той. Повдигна главата ѝ, така че да може да го гледа в очите. — Искях да убия Мадън, когато те нарече с тези думи, но няма нищо лошо в това да си животно. Не и ако си толкова чиста, смела и красива, каквато си ти. А може би Мадън бе катализаторът, но това щеше да се случи и без друго. Спомняш ли си? — подразни я той. — Мъжки работи. Какво друго можеш да очакваш от мъж, който мисли за секс на всеки десет минути.

— Осем минути — отвърна развълнувано тя. — След тази вечер смятам, че списанието е право.

— Тази вечер не беше показателна. — Издърпа я обратно в леглото. — За какво очакваш да мисля, след като правя любов с теб?

Тя извърна поглед.

— Угаси светлината.

— Обичам да те гледам.

Сара също обичаше да го гледа.

— Загаси я.

Лоугън изпълни молбата ѝ и я привлече в прегръдките си.

— Ако не ти е харесвало, защо не ми каза по-рано?

Харесваше ѝ. Просто бе по-лесно някои неща да се казват на тъмно.

— Каза, че правиш любов с мен. Но не правиш любов, а секс. И двамата го знаем. Не е нужно да се преструваш, че е нещо повече.

— О, така ли?

— Най-добре да не смесваме понятията. Зная, че не ме обичаш повече, отколкото аз теб. Ние сме като огън и вода.

Усети как мускулите му се стягат.

— Разбирам.

— Не съм като Ийв.

— Не, не си.

— И съм сигурна, че не приличам на Чен Ли.

— Ни най-малко.

— Така че сексът е достатъчен. — Притисна лице към рамото му. — На мен... ми харесва. Харесвам те. Мислех си... че бих искала да

продължи известно време. Но не може, ако не сме откровени един с друг.

— Е, ти си достатъчно откровена. — Замълча за момент. — Кажими, казвала ли си някога на Мадън, че го обичаш?

— Какво значение...

— Казвала ли си му?

— Да.

— А на някой друг?

— Не.

— Този кучи син наистина те е изиграл, нали? — Притисна главата ѝ към рамото си. — Няма значение. Достатъчно говорихме за Мадън тази вечер, та да ми държи до края на живота. Просто исках да си изясня картинката.

— Не може да си мислиш, че се топя от мъка по това копеле.

— В никакъв случай. Не си наранена. Аз нося целия товар. Нали? — Не изчака отговора ѝ. Устата му покри нейната и той се намести отгоре ѝ. — А сега млъкни и хайде да правим секс. Обещавам да не те любя. Не бих желал да сметнеш, че съм нечестен.

Сара разбра, че е ядосан. Този път бе по-грубо, по-дълбоко, по-силно и въпреки това откри, че откликва със страст, дори по-силна от преди. Продължи дълго време, преди той да се срине върху нея.

Гърдите му се повдигаха учестено в опит да си поеме въздух.

— Не е ли чист късмет, че е просто секс? Направо можеше да ме убие, ако беше нещо по-сериозно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе почти десет часът, когато Сара отвори очи.

Кучето.

Трябваше да нахрани Монти и Маги.

Обикновено ги хранеше в седем и бе изненадана, че кучето не драска по вратата.

Ръката на Лоугън бе праметната върху гърдите ѝ и той все още спеше. Нямаше значение, дали ще се забави още минутка. Лежеше и го гледаше. Хубаво бе да го вижда със свален гард. Изглеждаше по-млад, по-уязвим. Обзе я топлота и усещане за уют при съзнанието, че ѝ се доверява да го вижда такъв.

Монти.

Внимателно се измъкна от леглото. Не бе нужно да събужда Лоугън все още. Щеше да нахрани кучето и вълчицата, да се изкъпе и може би да приготви закуска. Грабна халата си, събра дрехите си и затвори безшумно вратата на спалнята след себе си.

Монти я посрещна с укоряващи очи и тихо скимтене, когато излезе на верандата.

— Не ме гледай така. — Постави купичката му с храна до него. — И аз имам право на личен живот. Не само ти се нуждаеш от малко компания. — Но това не бе компания, иначе тялото ѝ не би запазило тази сладка летаргия и чувствителност. Постави купичката на Маги пред нея. — А ти не си била много мила с Лоугън миналата нощ. Смятах, че си престанала с хапането.

Маги я изгледа загадъчно със зелените си очи, после започна да яде.

Вината бе нейна. Бе поела отговорността за вълчицата, а го остави да свърши работата. Лесно бе да позволи на Лоугън да поеме нещата.

Прекалено лесно. Намръщи се, докато бавно се изправяше. Възможно ли бе да започне несъзнателно да се старее да го зарадва?

Нямаше нищо лошо в това да се опитва да зарадва мъжа, който очевидно прави същото за нея. Можеше да пази чувствата си и да приеме удоволствието.

Да пази чувствата си? Откъде се бе взела тази мисъл?

— Не — прошепна Сара.

Монти я изгледа въпросително.

Тя поклати глава.

— Не ти, миличък.

Напусна верандата. Леката вълна на паника нямаше разумно основание. Нямаше какви чувства да пази, освен харесването и уважението. Не бе нужно да се отказва от секса с Лоугън, стига да можеше да държи главата си вдигната и да запази предишната си независимост. Това бе единственият разумен начин да...

Телефонът иззвъня.

* * *

Вой.

Очите на Лоугън се отвориха.

Трябва да бе Маги.

А Сара вече не беше до него.

Отметна чаршафа.

— Сара! Какво й е на Маги?

Никакъв отговор.

Смрази се.

— Господи! — Излезе тичешком от спалнята.

Нямаше я в дневната.

Верандата.

На верандата нямаше никого, освен Маги. Монти не бе там. Нито Сара. Вълчицата го изгледа враждебно, после повдигна глава и нададе още един скръбен вой.

Къде бе Сара, по дяволите?

„Не се паникьосвай. Може да е извела кучето на разходка“. Преди няколко дни се оплакваше, че не оставял Маги за достатъчно време, та да се занимава с ежедневната си физическа подготовка.

Щеше да се облече и да иде да провери дали джипът е още там, а после да тръгне след тях.

На път към спалнята видя бележката на плота в кухнята.

Лоугън,

Обади се Хелън Пийбоди. С Монти сме им необходими за претърсване по вода. Наблизо е, затова би трябвало да се върна довечера или утре. Погрижи се за Маги.

Сара

Мамка му!

Набра номера на Франклин.

— Сара е напуснала къщата.

— Зная. Преди около тридесет минути.

— Нареди ли да я проследят?

— Сигурно се майтапиш. Гейлън ми каза, че ще ме държи отговорен, ако се провалим в тази задача. Смит ѝ е опашка. Намира се на магистрала шестдесет и се отправя на изток. Никой не я следи.

Обзе го облекчение.

— Добре. Кажи на Смит да не я изпуска. — Затвори.

Може и всичко да бе наред. Обаждането беше от Пийбоди, която Сара познаваше и уважаваше.

А можеше и да е капан.

Набра номера на Маргарет.

— Свържи ме с Хелън Пийбоди, спасителна служба Тусон. Нужни са ми сведения. Накарай я да ни сътрудничи по какъвто и да е начин. — Отиде в спалнята и се облече. Телефонът звънна, докато закопчаваше ризата си.

— Хелън Пийбоди — обяви Маргарет, докато го прехвърляше.

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожо Пийбоди, но ми е нужна помощта ви.

— Разбира се. Приятно ми е да се запознаем, господин Лоугън. Искам да ви благодаря за съдействието ви в превозването на групата ни до Тайван. А сега госпожа Уайт каза, че Сара ви е убедила да

направите дарение на организацията ни. Сигурна съм, че знаете колко отчаяно се нуждаем от него.

— Сара бе много убедителна. Но тръгна, преди да успеем да доизясним подробностите. Мисля, че е говорила с вас, преди да изтича през вратата.

— Съжалявам, но Монти е единственото куче в групата ни, което може да търси по вода. Не исках да безпокоя Сара, тъй като току-що се е върнала от Тайван, но сержант Чейвз се обади и се предадох. Не би трябвало да отнеме повече от ден-два. Но и аз бих могла да обсъдя дарението с вас. Всъщност това е мое задължение. Сара се занимава с непосредствената работа.

— Започнах разговора с нея и бих желал да продължа. Но в момента времето ми е много ценно. Може би бих могъл да се свържа с нея чрез сержант Чейвз? Познавате ли го лично?

— Няколко членове на екипа ни са сътрудничили на Ричард в миналото. Той е от полицейското управление в Марикопа и работи в езерния патрул. Приятен човек. Беше ужасно загрижен за онези деца.

— Какви деца?

— Не сте ли гледали телевизия? Трима тийнейджъри били на пикник в гората Тонто Бейсин близо до езерото Апачи и са изчезнали. Спасителни екипи ги търсят през последните два дни. Слава богу, че е лято. Това изключително повишава шансовете да са живи.

— Не съм гледал историята. — Сара нямаше телевизор. — Сара направо към езерото ли е тръгнала?

— Да, трябва да се срещне с Чейвз на спирката.

— Можете ли да ми дадете телефона му?

— Разбира се. Но трудно можете да се свържете. В спешни ситуации обикновено е навън по следата или със спасителните екипи.

— Ще опитам. — Записа си номера. — Благодаря ви. Ще помоля Сара да ви осведоми за дарението ми. — Затвори и се обади на Маргарет. — Свържи се с полицейското управление в Марикопа и провери сержант Ричард Чейвз. Увери се дали е почтен. После ми намери всички възможни сведения за издирването, протичащо на езерото Апачи.

— Разбрано.

Затвори.

Маги продължаваше да вие.

Може би я болеше. Отиде до верандата да провери превръзката ѝ. Беше прясна, Сара трябва да я бе сменила, преди да тръгне. Вълчицата се опита да го захване и едва успя да избегне здравите ѝ челюсти.

— Не съм виновен, дявол да го вземе. Не съм ги изпратил аз.

Тя го изгледа свирепо, после вдигна глава и зави.

Лоугън се изправи, когато телефонът звънна.

— Проверих Чейвз. От петнадесет години е в патрула и има цял куп похвали. Работи по случая на езерото Апачи. Нещо друго?

— В момента не. — Затвори и се отпусна в люлеещия се стол.

Всичко изглеждаше наред. Случаят бе действителен, полицаят бе проверен, никой не следеше Сара, освен Смит.

Добре, по дяволите. Само фактът, че не го бе събудила да му каже, че заминава, бе от значение. Потвърждаваше независимостта си и деликатно му натриваше носа. Почти очакваше подобна реакция, но не можеше да я пренебрегне. И какво щеше да прави сега? Ситуацията изглеждаше безопасна и Сара просто си вършеше работата. Ако тръгнеше след нея, би имала основания да твърди, че накърнява свободата ѝ.

Маги нададе вой.

А му бе писала да се грижи за нея. Не можеше да остави вълчицата сама или на грижите на някого, комуто Сара нямаше доверие. Всяко друго действие би сринало всичко постигнато през изминалата нощ.

Маги отново нададе вой.

И на него му се искаше да вие от безсилие, яд и паника. Гладката повърхност можеше да крие страшни дълбини. Не познаваше Смит. Беше ли достатъчно умен? А и в работата на Сара имаше твърде много неизвестни за Лоугън.

Какво точно бе издирване по вода?

* * *

Следяха я.

Сара отново погледна в огледалото за обратно виждане. Черен джип „Тойота“. Същата кола, която забеляза зад своята няколко мили

след като напусна дома си. А сега бе по-близо. Ръцете ѝ се стегнаха около волана.

Преминаваше през последното градче, преди да хване криволичещия път надолу към езерото. Време бе да провери джипа, преди да стигне до по-изолиран район. Спря на оживена бензиностанция и слезе от колата.

— Стой тук, Монти.

Измина шест крачки назад по пътя, право срещу движението. Джипът спря само на няколко стъпки от нея.

— Господи! — Русоляв мъж подаде глава от прозореца. — Замалко да ви ударя, госпожо!

Сара хвърли поглед през рамо към бензиностанцията. Привличаха достатъчно внимание. Няколко водачи бяха спрели да зареждат бензин, за да ги наблюдават.

— И кой не ме удари замалко? — Застана отстрани на колата. — Кой сте вие? И защо ме следите?

— Не ви следях. Бях... — Той млъкна и се ухили. — Добре, разкрит съм. Казвам се Хенри Смит. Франклин ме изпрати след вас, когато напуснахте къщата.

— А кой е наел Франклин?

— Гейлът, кой друг? — Хвърли поглед през рамо. — Мога ли да отбия встрани?

— Другите коли могат да ви заобиколят. Ще отнеме само минута. Обадете се на Гейлът. Искам да разговарям с него.

Мъжът набра номера и ѝ подаде телефона, когато Гейлът вдигна.

— Гейлът, познаваш ли някой си Хенри Смит?

— Сара?

— Хенри Смит... познаваш ли го и как изглежда?

— Да — отвърна рязко той. — Тридесет и няколко годишен, светлокестенява коса, кафяви очи, малък белег под адамовата ябълка. Ако се съмняваш, питай го къде го е получил. Беше в Сан Салвадор.

Човекът наистина имаше малък белег.

— Къде получихте този белег?

— В Сан Салвадор през 1994 г.

— Той е. Благодаря, Гейлът.

— Сара, какви ги вършиш? Лоугън ми се обади и...

— Върша си работата. — Затвори и подаде телефона на Смит. — Съжалявам. Всъщност очаквах някой от вас да ме последва. Не вярвам много в тази заплаха, в която Лоугън изглежда така сигурен, но би било тъпо от моя страна да не проявя предпазливост.

— Няма проблем. Радвам се, че сте нащрек. Но можете да ни уведомите, че отивате към езерото Апачи.

— Откъде знаете?

— От Лоугън. Обадил се е на Франклин и му е казал накъде сте се запътили.

Почувства облекчение, че Лоугън не бе дошъл лично. Изглежда, бе приел думите й насериозно.

— Трябва да се срещна със сержант Чейвз на отбивката край езерото. Ако ще ме пазите, не ми се пречкайте и ме оставете да си върша работата.

Мъжът докосна челото си в непринуден поздрав.

— Дори няма да усетите, че съм наблизо.

— Не е нужно да се криете толкова. — Обърна се и тръгна обратно към колата си. — Само не ми се пречкайте.

* * *

— Госпожа Патрик? Аз съм Ричард Чейвз. — Мъжът в кафявата униформа на полицейското управление в Марикопа излезе от патрулния джип „Тахоу“, докато тя вървеше към него. — Много мило от ваша страна, че дойдохте. — Подаде й значката си със снимка, докато гледаше към Монти. — Здравей, момче, много съм слушал за теб. Хелън казва, че си куче чудо. Мога ли да го погала?

— Разбира се. — Провери самоличността му, хвърли око на съответния номер на превозното средство, после му върна значката. — Но нека първо се разтъпче. Пътуването беше дълго. Върви, Монти.

Той изскочи от джипа и се втурна по паркинга.

— Красавец е. — Възхитеният поглед на Чейвз следваше кучето. — Моето е от кучкарник. Има характер, но не може да се каже, че е красавица. И все пак не бих желал друго.

— Е, всички твърдят, че помиярите са най-умни. И ми се иска повече хора да вземат кучета от кучкарниците. — Погледна към гората

зад отбивката. — Кога са били забелязани децата за последен път?

— Преди три дни. Дошли тук на пикник. Джош Нолдън се обадил на баща си по мобилния си телефон и казал, че ще се върнат до полунощ. Но така и не се появили. Открихме мястото, на което са лагерували, на около десет мили от тук, но няма и следа от тях. — Потри се по врата. — Късно вчера се натъкнахме на следи от гуми точно зад онези борове, в близост до езерото.

— Смятате, че колата може да е потънала?

— Не знаем. Надяваме се да не е. Но там наклонът е стръмен, а водата — дълбока. Ако са излезли от пътя, може да са поднесли право надолу към нея.

— Би ли имало следи от гуми по склона?

— Това е глина. — Той поклати глава.

— Изпратихте ли водолази?

— Още не. Не и преди да имаме повече основания. — Намръщи се. — Издирването във водата може да отнеме дни, седмици.

— Зная. — „А и се превръща в ад за приятелите и близките на жертвите“. — Къде са следите от гуми?

— Ще ви заведа. До езерото има около миля през гората. Оставил съм моторница, закотвена близо до мястото, където видяхме последните следи.

Сара сложи колана си.

— Монти!

Кучето дойде при нея и тя му закопча каишката.

— Време е да се залавяме за работа, момче.

— Нужен ли ви е поводът? Изглежда много послушен.

— Такъв си е. — Последва го надолу по пътеката в гората. — Но това не значи, че няма да скочи от лодката и да се опита да ги спаси, ако ги намери.

— Дори и да са мъртви?

— Монти не се отказва. Оптимист е. Не иска да повярва в лошото.

Чейвз въздъхна.

— И аз също. Тези хлапета са само на шестнадесет-седемнадесет. Момчето на Нолдън е отличен ученик, следващата година щял да се запише в Масачузетския технически институт. Джени Денкинс учи в същата гимназия, където е и дъщеря ми. Познават се.

— Не ми разказвайте за тях.

— Защо?

Защото сърцето ѝ се късаше.

— Достатъчно тежко е да се опитваш да откриеш непознат. Още по-лошо да имаш представа за него в главата си.

Погледна я с разбиране.

— Може би с кучето много си приличате. Мисля, че и вие бихте могли да скочите във водата, ако намерим телата.

— Вече не. Първите няколко пъти, когато участвах в издирване по вода, се изкушавах да го направя. Има нещо ужасно в това нечий живот да завърши по този начин. Искат ти се да ги извадиш от мрака.

— А сега сте по-корава, така ли?

— Не, но трябва да се контролирам заради Монти. Работата ми е да ги откривам. До повърхността може да ги извлече и някой друг.

— Някой като мен.

— Като вас. Но няма да съм тук, когато го направите. Ще отведе Монти вкъщи, ако намерим... Какво има?

Чейвз бе спрял и гледаше през рамо. Сви рамене.

— Нищо. Побиха ме тръпки.

— Какво?

— Усетих нещо странно с гърба си. — Погледът му обходи дърветата около тях. — Като че ли нещо ни наблюдава.

Тя се взря в гората. Не виждаше нищо и за разлика от Чейвз не бе усетила никаква заплаха.

— Съжалявам. Вероятно няма нищо. — Мъжът поклати глава. — Наоколо има мечки, а те обичат да се скитат близо до отбивките и да се хранят от казаните за боклук.

По-вероятно бе да е Хенри Смит, който се опитва да спази обещанието си да не се показва.

— Или пък е приятелят ми, който ме проследи дотук. Казах му да не се бърка.

— Някой ви е последвал? Защо?

— Малко прекалява с покровителственото държане. Дълга история, няма да ви е интересна.

— Разбира се, че ще ми е интересна. — Доби сериозно изражение. — Трябва да се пазите от хора, които ви следят. Много

жени откриват, че прекалената покровителственост е признак на насилниците.

— Не ме е страх. — Време бе да смени темата. Виждаше, че и самият Чейвз започва да се държи покровителствено. Бяха стигнали до върха на хълма и езерото се простираше пред тях. — Красиво е. Почти бях забравила...

— Идвали сте и преди?

— Преди години. Дядо ми ме доведе. Обичаше да идва тук. Сведе очи към синята повърхност. Струваше ѝ се невъзможно такава спокойна красота да крие телата на онези деца. Мисълта бе невероятно тъжна. Трябваше просто да си свърши работата и да се маха отук.

— Къде е моторницата?

Чейвз посочи надолу от склона, на около петдесетина метра от мястото, където стояха.

— Последните следи, които успяхме да открием, бяха точно тук, но глината е силно спечена нататък и е възможно да се изминали още една-две мили. — Спусна се по склона и ѝ протегна ръка. — Дайте да ви помогна. Почвата е хлъзгава.

Ръката му беше топла и твърда и усещането бе приятно. Все още изпитваше някаква хладина от първия поглед към езерото и бе хубаво да има на кого да се опре. Хвърли поглед през рамо, но не виждаше никаква минаваща кола над скалите. Разбираше какво има предвид Чейвз при определянето на мястото, откъдето колата е навлязла във водата.

— Чухте ли нещо? — Погледът му проследи нейния.

— Не, просто гледах глината. — Добави шеговито: — Не се вижда никаква мечка.

— Стори ми се, че чух... Трябва да са били стъпките ни. Тази глина е много шумна. — Полицаят ѝ помогна да се качи в лодката, а Монти скочи след нея. — Откъде искате да започнете?

— Вие ми кажете. — Погледът ѝ се спря на една точка в далечния край на езерото. Едва различаваше няколко магистрални патрулиращи полицейски коли и разхождащи се наоколо полицаи. — Това командният ви пост ли е?

— Да. — Той махна с ръка на един от полицаите и мъжът му отвърна със същото. — И родителите са там. Радвам се, че сме на доста разстояние. Казах на момчетата да ги държат настрана от

езерото, за да не ви видят. Макар че не биха разбрали какво правите с кучето. Малко хора са чували, че кучетата могат да откриват трупове.

— Тела, не трупове. Мразя тази дума. Лишена е от човечност. — Засенчи очите си. — Колко навътре може да е паднала колата?

— Зависи колко бързо се е движела. — Посочи към един хълм на няколко мили разстояние. — Ако е излетяла от онзи склон с висока скорост, би могла да е на деветдесет или сто метра. Ако е паднала във водата там, може да е точно под нас.

— Не е точно под нас. Монти щеше да ми каже. — Сара се настани в лодката. — Но ще започнем близо до брега.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Крайно време беше да се появиш. — Лоугън излезе от къщата, докато Гейлън паркираше до входната врата. — Побързай. Трябва да взема наетата ти кола.

— Забавих се точно два часа и половина — каза Гейлън, като излезе от автомобила. — А това е необичайно, като се има предвид, че бях в Додсуърт, когато ми се обади. Да ти кажа право, Лоугън, не можеш да ме разиграваш из страната, ако очакваш да намеря Руджак.

— Важно е.

— Тя е добре. Казах ти, че се обади да провери самоличността на Хенри Смит. Не е глупава, а той ще я наглежда.

Лоугън се настани на шофьорската седалка.

— Искам да отида лично.

— Тогава защо не го направи? Защо ме повика тук?

— Заради Маги. — Той запали колата.

— Маги?

— Вълчицата. Някой трябва да се грижи за нея.

— Искаш да стана бавачка на някаква вълчица? Това не ми влиза в длъжностната характеристика.

— Ти нямаш такава. А и да имаше, щеше да е строго секретна. Маги е на задната веранда. Току-що ѝ смених превръзката, но ако не се върна до няколко часа, провери я пак.

— Гледай да се върнеш. Не си падам много по...

Лоугън бе потеглил.

Гейлън поклати глава, докато гледаше как светлините му изчезват. Не му бе присъщо да изфучи в паника, когато няма видима опасност. Но все пак Руджак винаги представляваше изключение от правилото за Лоугън. Още откакто Чен Ли...

Гейлън подскочи, когато пронизителен вой наруши тишината.

— Господи! — Обърна се и влезе в къщата. Лоугън бе казал, че е на задната веранда.

Маги вдигна глава и се озъби, когато той се появи на вратата. В какво го беше забъркал приятелят му? Да сменя превръзки? Та вълчицата нямаше да го допусне до себе си.

Трябваше да намери изход.

— Здравей. — Тръгна бавно към нея. — Каква красавица си само! Изглежда, ще станем най-добри приятели. — Маги не сваляше свирепия си поглед от него. — Не те виня, че ми нямаш доверие. И аз не се доверявам на много хора. — Седна наблизо и кръстоса крака. — Но вероятно си приличаме доста. Така че просто ще поседя тук и ще си поприказваме.

* * *

Залезващото слънце хвърляше последните си алени лъчи над езерото, а Монти още не даваше признаци да е открил нещо.

— Трябва ли кучето да излезе на брега отново? — попита Чейвз.

— Мисля, че не. — Бе така силно концентриран при издирвания по вода, че се налагаха чести почивки, за да предотвратят пълното му изтощение. — Минаха само около четиридесет минути.

— Сториха ми се повече.

И на нея също. Времето се влачеше, а напрежението растеше.

— Не трябва ли да се прибираме и да продължим отново утре? — попита Чейвз.

— Не, освен ако не сме обходили цялата територия. За Монти тъмнината не е от значение.

— Надявах се да го кажете. Искам да се върна и да кажа на онези родители, че сме претърсили целия район и не сме открили нищо. — Подкара лодката по-навътре във водата. — Ще остана, докогато решите. Но сигурна ли сте, че кучето може да разбере дали под водата има някого?

— Напълно — отвърна кратко тя. — Ако не смятате, че Монти може да го направи, защо ми повикахте?

— Съжалявам. — Той вдигна ръце. — Не разбирам много от спасителни операции по вода. Просто исках да сторя каквото мога за онези родители.

— Зная. — Разтри врата си. — Май съм малко напрегната. Може би не са в езерото. Боже, надявам се да не са.

— Но ако са тук, Монти ще ги намери? Как го прави?

— Телата на удавниците отделят невидими частици от кожата. Те имат уникални изпарения, мастни секреции и газове, които са по-леки от водата и се изкачват до повърхността от всякаква дълбочина. В мига, в който влязат в досег с въздуха, частиците образуват тесния край на разширяващ се конус от миризма. Монти ще разпознае конуса и ще го последва до областта с най-висока концентрация.

— Невероятно.

— Тренировка. С него сме прекарвали цяло лято в обучение как да открива жертви под водата. Докато го овладеем, и двамата бяхме доста подгизнали. — Потупа Монти по главата. — Направо е невероятен. Способността му да улавя миризмата е четиридесет и пет пъти по-силна от човешката, а чувствителността му към определени молекули може да е хиляди пъти по-голяма.

— Впечатляващо. Тогава, ако не долови миризмата, можем да допуснем, че не са тук?

Сара поклати глава.

— Ако има много водорасли, миризмата може да се задържи долу. Студени водни слоеве биха довели до същото. Има и други фактори, които могат да попречат, но Монти е успявал да намери...

Кучето излая.

— По дяволите! — Край на надеждите децата да са живи.

Монти започна да тича напред-назад в лодката, навел глава, сочейки към водата.

— Открил е нещо. — Ръката ѝ се вкопчи в каишката. — Спрете мотора и оставете лодката да се носи по повърхността. — Когато Чейвз се подчини, Сара седна неподвижно и започна да наблюдава. Монти бе възбуден, но още не бе открил източника. — Запалете мотора, но карайте много бавно. Първо вдясно и после вляво. — Когато завиха наляво и изминаха няколко метра, кучето полудя. Започна да се дърпа, опитвайки се да драска и хапе водата. — Тук. — Тя преглътна, за да облекчи стягането в гърлото си. — Хвърлете шамандура, за да маркирате мястото.

Да маркира мястото. Да го обозначи, за да могат онези родители да намерят децата си. Напоследък ѝ се струваше, че все ѝ се налага да

маркира мястото и да отмине нататък.

— Добре ли сте?

Погледът ѝ се отклони от жълтата шамандура, плаваща по повърхността, и видя Чейвз да се взира съчувствено в нея.

— Добре съм. — Усмихна се криво. — Не, излъгах. Надявах се да не намерим нищо. Да се махаме оттук. Трудно ми е да удържам Монти.

— Предупредихте ме, че би се опитал да скочи във водата. — Запали мотора. — Нуждаете ли се от помощта ми?

— Не. След като мине вълнението, ще разбере, че са мъртви и че не може да ги спаси.

Тя също не можеше.

— Не е задължително да са децата — предположи Чейвз. — Не може ли да е животно или...

— Не, Монти прави разлика. Най-малкото е едно човешко същество.

Кучето бе спряло да се дърпа и гледаше назад към отбелязаното с шамандура място.

Спаси.

— Не можеш да ги спасиш, момчето ми.

Вече бе разбрал, че не може, и Сара усещаше тъгата му.

Помощ.

— Ти наистина помогна.

Монти вдигна глава и нададе скръбен вой.

Тя се взря в него изненадано. Бе свикнала да го чува да лае, дори да скимти, но никога не бе издавал този зловещ звук преди.

Влиянието на Маги?

Отново нададе вой.

— Господи — промърмори Чейвз. — Тръпки ме побиват.

— Разстроен е. — Посегна и го погали по главата. — Скоро ще се оправи.

— Съжалявам. — Полицаят се намръщи. — Оставете го да си вие. Мисля, че сме му много задължени.

— Ще разберем, когато изпратите екипа водолази.

— Веднага ще се обадя. — Чейвз спря мотора, тъй като приближаваха сушата. Скочи от лодката и я насочи към брега. — Макар че най-добре да им кажа да започнат утре сутринта. Вече се стъмни, а

опитите да открият катастрофирала кола под водата са опасни дори и през деня.

— Тази вечер ли ще съобщите на родителите?

Той поклати глава, докато ѝ помагаше да слезе от лодката.

— Няма да навреди да им дадем още една нощ надежда. По дяволите, може би Монти греши. Може би този нос за милиони е хванал хрема или нещо такова.

— Надявам се да сте прав. — Сара прехапа долната си устна и побутна Монти да слезе от моторницата. Опашката му бе свита между краката, той легна на брега и впи очи във водата. Лоша работа. Непрекъснато трябваше да се бори да го предпазва от депресия. Понякога отнемаше седмици, за да го извади от нея. Обърна се към Чейвз. — Ще ми направите ли една услуга?

Погледна я изненадано.

— Идете да се скриете в гората.

— Какво?

— Идете да се скриете и оставете Монти да ви намери.

— Нямам време за игрички. Трябва да отида да съставя доклада си.

— Десет минути. Само толкова искам. Ще му помогне. Нещо като терапия. Едно куче спасител се депресира ужасно, когато открива само мъртви. Монти се нуждае да открие някого жив.

— Не мога да си губя... — Той сведе очи към кучето. — Горкият.

— Само десет минути.

— Добре. — Извади телефона си. — Предполагам, че мога да предам предварителния доклад по телефона, докато се крия. — Намръщи се. — Но да знаете, че на никого няма да кажа, че си играя на криеница със златен ритрийвър. Необходимо ли е да подуши някоя моя вещ?

— Шапката ви ще свърши работа. Ще ви дам пет минути преднина. Просто се скрийте някъде в гората. Но нека не е прекалено лесно.

Той свали черната си шапка и ѝ я подаде.

— Десет минути.

— Добре. Благодаря ви, сержант.

— Няма проблем — усмихна се той. — Нали не искаме да си има психологически проблеми. — Заизкачва се по стръмнината. —

Господи, какви ги говоря?

Сара наблюдаваше как силуетът му се изгуби в мрака. Приятен човек. Беше улеснил издирването максимално. А и малко полицаи биха се съгласили да си оставят работата, за да утешат някое куче.

Монти заскимтя, все още впил очи във водата.

Тя коленичи до него и обви врата му с ръце.

— Няма нищо. Днес свърши страхотна работа. След няколко минути ще намериш някой друг и после ще си идем у дома. Ще видиш Маги. Няма ли да е прекрасно?

Кучето притисна глава към рамото ѝ. Поне вече не се взираше във водата. Поднесе шапката на Чейвз под носа му.

— Подуши я. Той се е загубил. Скоро ще идем да го намерим.

Мъртъв?

— Не, жив е. Само се е загубил.

В този момент и самата тя се чувстваше донякъде загубена. Загубена, паднала духом и самотна. Искаше да се върне в къщата и да види Маги, а после да се сгуши до Лоугън и да се откъсне от света.

Лоугън. Цял следобед се опитваше да отбягва мисълта за него. Само от време на време споменът за предишната нощ се бе прокрадвал. Но сега нямаше да ѝ навреди да мисли за него и се нуждаеше от топлота и страст, за да се отърси от съзнанието, че горките деца са...

„Престани да мислиш за тях. Погрижи се за Монти и после си върви вкъщи при Лоугън“. Изправи се и извади фенерчето си от борсетата на колана.

— Подуши още веднъж! — Откопча каишката и поднесе шапката под носа му. — Намери!

Той тръгна по склона към пътя.

* * *

Настигна го навътре в гората няколко минути по-късно, когато спря да подуши въздуха. Трепереше възбудено, концентриран с цялото си същество в настоящата задача.

Добре. Точно от това се нуждаеше. Да забрави смъртта. Да намери живите. Сара му подаде шапката, но той не ѝ обърна внимание,

а се обърна и хукна на юг. Бе уловил конуса.

Тя се затича след него, осветявайки с фенерчето си мрака пред себе си.

Храсти.

Извиваше се, за да ги избегне, но един клон се закачи за ръката ѝ, докато го подминаваше.

Чепат стар пън.

Прескочи го.

От другата му страна земята бе кална и Сара се подхлъзна. Върна си равновесието и продължи за тича.

Виждаше Монти напред да се носи с бясна скорост нагоре по хълма, с опънато в бяг тяло. Стигна билото и спря, вдигна глава, а силуетът му се очерта на фона на нощното небе. Погледна назад към нея и излая.

„Намерихме те, Чейвз“.

Миг по-късно кучето изчезна, спускайки се от другата страна на хълма.

Сара спря за момент, за да си поеме дъх. Можеше да си позволи минутка, преди да настигне Монти и да го похвали. Щеше да е толкова горд и доволен, че може би ще забрави...

Зад нея имаше някого.

Извърна се.

Никой.

Нищо.

Но там имаше някого.

Чейвз бе казал, че някой ги наблюдава.

Тогава се бе изсмяла и се бе пошегувала за мечката. Сега не ѝ бе до смях. Фините косъмчета по врата ѝ настръхнаха.

— Смит? — Трябваше да е Хенри Смит. Бе обещал да я наглежда.

Никакъв отговор.

Ръката ѝ се стегна около фенерчето и тя се насили да насочи лъча бавно по терена. Дървета, храсти, едри камъни. Толкова много места за криене. Всеки би могъл...

Монти нададе вой.

Бе открил Чейвз. Обзе я облекчение. Не беше сама. Имаше Монти и Чейвз. Хукна нагоре по хълма и после заслиза по другата му

страна. Вече виждаше кучето. Седеше близо до купчина камъни, вдигнал глава. Полицаят трябва да беше зад...

Монти отново нададе вой.

Тя спря рязко. Нещо не беше в ред. Той винаги сигнализираше за находката си, като лаеше и се връщаше при нея. Не трябваше да седи там и да вие.

Тръгна бавно напред, без да отмества фенерчето от камъните.

— Монти?

Не помръдна. Погледът му бе вторачен в нещо, скрито зад камъните.

— Сержант? Кучето ви намери. Можете да излезете...

Тогава го видя.

Униформената му фигура лежеше по корем на земята.

А от гърба му се подаваше дръжката на нож.

Монти се приближи. *Помощ.*

Сара не можеше да помогне на Чейвз и й призля. Ножът бе забит в тялото, приковавайки го към земята. Кой би могъл...

На пътеката зад нея пропука клон.

Сърцето й подскочи в гърлото.

Някой ни наблюдава.

— Монти! — Втурна се надолу по хълма покрай камъните. — Монти, ела!

Зад нея се чуха бягащи стъпки.

Нож. Нож в гърба. Нож, разкъсващ плътта.

Единственото й оръжие бе фенерчето.

Монти тичаше пред нея надолу по пътеката.

Задущаващ мрак. Къде отиваше?

Нямаше значение. Трябваше да следва кучето.

Зад нея отекваха стъпки.

По-бързо. Да бяга по-бързо.

Пред нея дърветата се разреждаха. Виждаше светлина.

Отбивката. Обля я вълна на облекчение, когато Монти спря и погледна назад към нея, изчаквайки.

— Върви!

Сара се втурна напред и излезе на бетонната настилка. Позната кола бе паркирана до сградата. Автомобилът бе на Хенри Смит, а той седеше зад волана.

Слава богу!
Хвърли поглед през рамо, докато тичаше нататък.
Не се виждаше никой.
Но там имаше някого. Знаеше. Усещаше го.
Почука на прозореца на колата, докато Монти възбудено се разхождаше наоколо.
Смит не я погледна. Защо, по дяволите...
Защото в слепоочието му имаше малка кръгла дупчица.
Отдръпна се от колата.
Мъртъв. Мъртъв. Мъртъв.
Смит бе мъртъв. Чейвз бе мъртъв.
А в гората имаше някой, който ги дебнеше и се приближаваше.
— Сара!
Завъртя се и метна фенерчето по мъжа, който вървеше към нея.
Лоугън изръмжа, когато то го удари в гърдите.
— По дяволите, заболя ме. Защо не...
— Лоугън! — Хвърли се в ръцете му. — Мъртви са! Всички са...
— Не спираше да трепери. — А той е някъде там! Тичаше след... —
Изтръгна се от ръцете му. — Има нож... Но Смит е прострелян. Трябва да има и пистолет.
— Спокойно — каза ѝ той. — Никой няма да те нарани.
— Напротив. — Лоугън. Никой не биваше да нарани Лоугън.
Нямаше да го понесе, ако... Задърпа го към сградата. — Влез вътре!
Но той само се премести пред нея.
— Безопасно е. — Погледът му обходи обкръжаващите ги гори.
— Погледни нагоре по пътя.
Фарове. Две полицейски патрулки се приближаваха към тях.
Отпусна се облекчено.
— Обадох им се, когато тръгнах по този шибан път. Искях да съм в състояние да те открия, без да се налага да претърсвам цялата област край езерото. Разбрахме се да се срещнем тук. — Обърна се към нея. — А сега казвай. Бавно и ясно. Кой е мъртъв?
Имаше чувството, че коленете ѝ няма да удържат повече.
Облегна се на капака на колата.
— Чейвз и Смит. В колата е. Мислех, че той ме следи. Каза, че никой освен него не ме е проследил от ранчото, но трябва да е имало...

— Шшшт, чакай малко. — Заобиколи колата, извади кърпичка, после внимателно отвори шофьорската врата и надникна вътре. — Господи! — Тръшна вратата и се обърна към Сара. — Ами Чейвз?

— В гората е. Зад онези камъни. Аз съм виновна. Изпратих го там сам.

— Заведи ме.

— Не зная дали ще го намеря. — Разтри слепоочието си. — Но Монти може. — Горкият Монти, щеше да се чувства ужасно, като се върне при тялото. Бе му обещала живот, а само му бе навлякла още повече смърт. — Ако е безопасно за него. Няма да позволя някакъв луд да застреля кучето ми.

— Не е луд. А и когато види всичките тези полицаи, ще избяга веднага.

— Откъде знаеш? Смяташ, че е Руджак, нали?

— А ти не смяташ ли?

Не знаеше какво да мисли. Трудно ѝ бе да разсъждава изобщо. Но очевидно въпросът се нуждаеше от отговор, защото Лоугън се отдалечаваше от нея в посоката на патрулките, които току-що бяха отбили на паркинга.

* * *

Монти спря на десетина метра от камъните и не искаше да се приближи повече. Сара не го насили. Нямаше желание да вижда отново окървавения нож.

Посочи с фенерчето си.

— Ето го.

Лоугън и четиримата полицаи се приближиха, като преди всяка крачка оглеждаха района с фенерчета. Тя знаеше, че се боят да не унищожат уликите, но ѝ се струваше, че им отнема цяла вечност да изминат последните няколко метра.

Нека се свърши и да си вървят у дома.

Извърна поглед, но все още чуваше шепота им, когато коленичиха до тялото на Чейвз.

— Сара. — Лоугън се върна до нея. — Лейтенант Кармайкъл те вика.

— Защо да...

— Просто ела, става ли?

— Не, не става. — Но все пак тръгна към камъните. — Остани тук, Монти.

— Върви по камъните, за да не повредиш...

— Зная. — Застана до тялото на Чейвз, взирайки се над него в лейтенант Кармайкъл. — Викали сте ме?

— Не можем да местим тялото, но главата му е обърната на една страна. — Показа ѝ с жест да коленичи до него. — Погледнете го.

Не искаше да го гледа, но въпреки това го направи. Очите и устата му бяха отворени. Смъртта трябва да го бе изненадала и...

Тя се вцепени от шок.

— Това не е Чейвз.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм. — Взираше се замаяно в отпуснатите черти на мъртвия. — Не е Чейвз.

— Благодаря ви. — Той направи жест на Лоугън, който я изправи на крака. — Можете да я отведете обратно до отбивката. Но не си тръгвайте, преди да я разпитам.

— Хайде, Сара. — Лоугън нежно я побутна към Монти.

— Не е Чейвз. Мислех, че съм го изпратила право в ръцете на този убиец. Но не е Чейвз.

Лоугън бе мълчалив. Прекалено мълчалив.

— Какво има?

— Чейвз е, Сара.

— Не!

— Онези полицаи го познават, работили са заедно ежедневно. Чейвз е. — Ръката му се стегна около лакътя ѝ. — И е мъртъв от доста време. Започнал е да се вкочанява.

Тя го зяпна смаяно.

— Прекарах цял следобед с Чейвз. — Беше с... — Пое си дълбоко въздух, когато я връхлетя прозрението. — Руджак?

— Как изглеждаше?

— Висок, около четиридесет и няколко годишен, белокос, със сиви очи. — Погледна го. — Руджак?

Той кимна.

— Но аз... го харесах.

— Харесва се на всички. Това е една от специалностите му. Сигурен съм, че и Чейвз го е харесал. Лейтенантът смята, че е бил принуден да се обади на Хелън Пийбоди тази сутрин, за да изиска помощта ти, и после е бил убит. От десет сутринта не са го виждали в командния пост.

Тя поклати глава.

— Но той махна на един от полицаите на другия бряг и онзи му отвърна.

— Колко близо бяхте?

Прав беше. Полицаят бе прекалено далече, за да разбере, че човекът, на когото маха, не е Чейвз. Господи, какво безочие!

— Смит. Разказах му за Хенри Смит, когато той допусна, че ни следят. Но не може да го е убил, бяхме заедно в езерото.

— Използва ли телефона си?

Замисли се и кимна.

— Поне веднъж, когато отидохме до брега, за да си почине Монти. Мислех, че докладва на командния център. Смяташ, че се е обадил на някого да убие Смит?

— Не се съмнявам.

Сара потръпна.

— Бях сама с него цял следобед. Ако е искал да ме убие, можеше да го стори по всяко време. Защо не го направи? И защо ме отведе при Чейвз?

— Не зная. Игра на котка и мишка? Може би не е възнамерявал да те убива. Може би просто е искал да ми покаже, че може да го направи.

— Значи всичко е заради теб, нали?

— Искаш да кажеш, че вината е моя. Да, по дяволите, мислиш ли, че ще го отрека? Не те виня, че си разгневена.

— Разгневена съм. — Бе също изплашена и поразена, но сега тези чувства бяха заменени от ярост. — Този кучи син! Използва ме и ме манипулира!

— Руджак винаги се е гордял, че е способен да пуска в ход подходящите средства.

— И убийството на горкия човек е едно от подходящите средства, които е задействал?

Лоугън кимна.

— Трябва да е луд.

— Не съм сигурен, че е побъркан. Мисля, че нещо му липсва по рождение. Няма понятие за добро и зло във вида, в който ги познаваме. Онова, което е от полза за него, е добро, а онова, което му пречи — зло.

— Социопат.

— Не можеш да го охарактеризираш толкова лесно. — Бяха стигнали до отбивката и ръката му се стегна около нейната, когато видя екипа от криминалисти да работи над колата на Смит. — Защо да не влезем вътре? Не искам да гледам това.

Прав беше. И на нея не ѝ бе нужно да вижда още един труп, нито пък на Монти. Отправи се към сградата.

— Колко трябва да останем?

— Лейтенантът иска да разговаря с теб и да дадеш показания, но ще видя дали не може да изпрати някого в дома ти да снее формалните показания. Не си класифицирана като заподозряна.

Не си и мислеше, че ще бъде.

— А като каква съм класифицирана?

— Като свидетел. — Лоугън сви рамене. — Или може би като... жертва.

Спомни си ужаса и безпомощността, които бе изпитала, докато тичаше през гората. Тогава се бе почувствала като жертва и споменът я изпълни с гняв.

— Така е.

* * *

Не им разрешиха да напуснат мястото още четири часа. Сара вече бе почти толкова капнала, колкото и Монти.

— Аз ще шофирам — каза Лоугън, качвайки се в джипа. — Ти си почини.

— Мога и аз. Ти си с кола, която...

— Тя е наета от Гейлън. Той ще уреди да я вземат. — Запали двигателя на джипа. — Престани да спориш и се качвай. Зная, че в момента съм в по-добра форма в емоционално отношение. Нали не би искала да се блъснеш по този отвратителен път и да нараниш Монти.

Тя се поколеба и после се настани на предната седалка.

— Единственият необорим довод — промърмори той. — Облегни се и затвори очи.

Не ѝ се искаше да го прави. Бе капнала от умора, но умът ѝ не спираше да работи. Погледът ѝ се съсредоточи върху криволичещия път, докато джипът бавно пълзеше по наклона.

— Как взе наетата от Гейлърн кола?

— Обадох му се да дойде и да стане бавачка на вълчицата.

— Гейлърн е в ранчото? — Толкова много неща се бяха случили, че бе забравила за дивото животно. — Не трябваше да оставяш Маги. Казах ти да се погрижиш...

— Млъкни — прекъсна я рязко той. — Нямаше начин да не те последвам и знаех, че Гейлърн ще може да се грижи за нея.

Да, Гейлърн би бил способен на всичко, което пожелае.

— Предполагам, че тя ще е добре.

— По-добре от теб. Има изострено чувство за самосъхранение.

— Но и тя налетя на капан като мен с Руджак. Знаел е, че не мога да не опитам да открия онези деца.

— И ако Хелърн Пийбоди ти се обади отново, пак ще се повлечеш.

— Да.

Лоугън процеди проклетие през зъби.

— Глупаво!

— Не бях глупава — отвърна обидено тя. — Обадиха ми се по работа и издирването ми се стори действително. Откъде можех да знам, че Руджак ще се възползва от изчезването на онези деца и ще ми заложи капан? Трябва да е планирал предварително всичко с Чейвз, обаждането от Хел... О, боже! — Затвори очи.

Децата! Може би не просто се е възползвал от обстоятелствата. Възможно ли е да ги е убил, Лоугън?

— Да.

Сара отвори очи и се извърна да го погледне.

— Би убил три невинни хлапета просто за да ме подмами?

— Смятам, че е вероятно. Много е прецизен в плановите си. Не би искал децата да се появят и да развалят всичко, след като е създал толкова много неприятности.

— Гади ми се! — Припомни си жълтата шамандура, плаваща по водата. — Езерото...

— Лейтенант Кармайкъл ми каза, че ще изпрати екип водолази при шамандурата. Помолих го да ми се обади, ако открият нещо.

— Деца... А твърдиш, че не е луд.

— Не убива за удоволствие, прави го просто когато има полза от това. — Усмихна се мрачно. — Но може аз да представлявам изключение от правилото, определено ще му е приятно да ме убие.

— Надявам се да не намерят онези деца — прошепна тя. — Мили боже, надявам се да не ги е убил само за да ме привлече на мястото.

Лоугън покри ръката ѝ в скута.

— И аз също, Сара.

* * *

Телефонът му звънна, когато бяха само на няколко мили от ранчото.

— Да, лейтенант.

Тя се напрегна, наблюдавайки изражението му, но не можеше да отгатне какво говори полицаят.

Той затвори.

— Няма и следа от Руджак. Мислят, че се е измъкнал.

— Ами децата?

— Открили са ги под шамандурата. — Гледаше право напред. — Още не са извадили колата, но водолазите казват, че и тримата са вързани с въже.

Сара имаше чувството, че са я намушкали.

— Кажете нещо.

Тя поклати глава. Какво можеше да каже? Искеше ѝ се просто да се сгуши и да накара света да изчезне.

— Не си виновна за нищо, по дяволите!

— Зная.

— Тогава престани да гледаш като...

— Не мога да направя нищо по въпроса. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Живи ли са били, когато са попаднали във водата? Не, не

може да определят още, нали?

— Не.

— Никой не може да е толкова ужасен. Да ги върже и после...

— Не отпуская въображението си. Може и да не е било така.

— Но може и да е било. — Облегна глава на прозореца. — Не искам да говоря повече, Лоугън.

— Тогава недей, но и не мисли, по дяволите.

— Ще се опитам — прошепна тя.

Той промърмори някаква ругатня и натисна газта. Няколко минути по-късно спря пред къщата. Тя скочи от джипа и тръгна към входната врата.

— Чакай малко. — Лоугън заобиколи колата. — Изпусна нещо.

Сара поклати глава.

— Видях те да изритваш нещо от колата. Трябва да е било на пода. — Коленичи в прахта.

— Какво е?

— Нищо. Влизай вътре.

В ръката му имаше нещо.

— Какво е това, дявол да го вземе?

— Гребен. — Протегна ръка и показа деликатния гребен от нефрит и слонова кост. — Подарък от Руджак.

Тя потръпна.

— Мислиш ли, че е принадлежал на някое от децата?

— Не, беше на Чен Ли.

— Защо би... — Взря се в него. — Ти си го очаквал?

— Не го очаквах, но не съм изненадан. Върви да си лягаш, ще го обсъдим по-късно.

— Непременно.

Но в момента не можеше да понесе нищо повече. Нервите ѝ бяха съсипани. Обърна се и влезе в къщата.

— Здравей. — Гейлън се появи от задната веранда. — Крайно време беше да се приберете. Започвах да се чувствам като... Изглеждаш ужасно!

— Уморена съм. Отивам да си легна. — Монти. Трябваше да се погрижи за кучето. Но той вече бе тръгнал към верандата при Маги. — Лека нощ, Гейлън. — Затвори вратата на спалнята след себе си.

Хвърли дрехите си, довлече се до леглото и дръпна завивките. Смътно осъзна, че чаршафите миришат на Лоугън и интимността им. Сексът и животът, и радостта, която онези деца никога няма да изпитат.

— Ела насам... — Лоугън се плъзна гол в леглото до нея и я привлече в прегръдката си.

— Не те искам тук.

— Жалко, но ме имаш. — Докосна с устни слепоочието ѝ. — Господи, наистина ме имаш. Сега се отпусни. Не желая друго, освен да те успокоя.

— Искам просто да заспя.

— И да сънуваш кошмари? — побутна главата ѝ в ямката на рамото си. — Изплюй камъчето.

— Какво искаш да кажа? Че три деца умряха, защото някакъв си маниак е решил да ме привлече в проклетата си паяжина ли?

— Не си виновна ти. Смятах, че сме постигнали единодушие, че за всичко съм виновен аз.

— Направих каквото той искаше. Анализирал ме е като някакъв макиавелиевски психиатър и после е решил да убие невинните деца, защото така би ме накарал да правя каквото пожелае. И е бил прав. Повика ме и аз отидох.

— Как иначе би могла да постъпиш? Отишла си, за да... Престани да плачеш. Не, недей да спираш. Сигурно ще ти се отрази добре. Просто за мен е ужасно.

— И на мен не ми е приятно. Боли ме.

— Защото нямаш достатъчно практика. Отвикнала си. Кога за последен път си плакала? Когато е починал дядо ти ли?

— Не, обещах му, че ще бъда силна. Когато открих Монти в онзи приют в Италия.

— Трябваше да се досетя.

— Той добре ли е?

— С Маги е.

— Вярно, забравих. Но обикновено усеща кога съм тъжна и идва да спи в леглото ми.

— Горкото куче го е ударил хормонът. Ще трябва да се задоволиш с мен.

— Радвам се, че има Маги. Може би това ще отвлече вниманието му от случилото се тази вечер.

— А аз се опитвам да отвлека твоето внимание.

— Не трябваше да се случва. Толкова се мъча да откривам живите и да донеса покой на мъртвите. Това ми е работата, това съм аз. А Руджак ме използва и е убил онези деца. — Трепереше. — Той изкриви всичко, което съм, и го опорочи и...

— Шшшт.

— Нали ми каза да говоря.

— Отнасяше се за одеде, когато говореше разбираемо. Няма нищо грозно и порочно у теб. Ти си чиста и красива. Питай мен, аз съм експерт по изкривеното и порочното. Познавам го.

Сара поклати глава.

— Не ми ли вярваш? Истина е. Вършил съм неща, които... — Погали я по косата. — Не би желала да слушаш за мен.

Искаше да слуша за него. Осъзна, че е важно. Когато го бе видяла на отбивката, бе разбрала, че всичко, свързано с него, е жизненоважно за нея. Ако умреше... Не искаше да мисли за това в момента. Бе твърде объркана и уморена. Искаше просто Лоугън да я прегръща и да си представи, че кошмарът при езерото Апачи никога не се е случвал.

— А сега заспивай — каза той. — Ще остана буден и ще съм до теб, ако сънуваш кошмар.

Да не би да бе прочел мислите ѝ? Знаеше ли какъв рядък дар ѝ предлага? Никога през живота си не бе имала някого, който да я пази от кошмарите...

* * *

— Заспа ли? — попита Гейлън, когато Лоугън излезе от спалнята.

— Току-що. Трябва да се връщам. Обещах ѝ, че ще остана при нея.

— Изглеждаше ужасно.

— Защото преживя нещо ужасно. — Отиде до мивката и наля чаша вода. — Хенри Смит е мъртъв. Руджак го е убил.

Гейлът се вцепени.

— Защо не ми каза веднага? Франклин се опитва да се свърже с него, откакто се върнахте със Сара.

— Съобщавам ти го сега. Не можеше да направиш нищо по въпроса, а тя се нуждаеше от мен. — Изпи водата. — Или от някого.

— Било е капан?

— Да, и Руджак е причинил смъртта на трима тийнейджъри, за да го задейства. Знаеш ли как я кара да се чувства това?

Устните на Гейлът се свиха.

— Съдя по себе си.

— Тогава се погрижи Додсуърт да бъде готов. Или намери Руджак. Можеше да я убие тази нощ.

— Но ти се появи точно навреме?

— Не, щеше да е твърде късно, ако бе пожелал да я убие. Но не е искал... все още.

— Тогава за какво е бил този капан?

— За да ми покаже, че може да го направи, и да разбере колко ценна е Сара за мен.

— И разбрал ли е?

— Вероятно. Ако ни е наблюдавал. Винаги е можел да ме разгадава.

Гейлът повдигна вежда.

— И достатъчно ценна ли е тя, за да си струва вниманието?

— Удари право в десетката. — Лоугън остави чашата и се обърна. — Затова трябва да намерим кучия син, преди да я убие. Защото следващия път ще го направи.

* * *

Сара спеше дълбоко, като дете след тежък ден.

Лоугън стоеше и я гледаше.

Нежност. Закрила. Любов. Страст. Страх.

Не беше първата жена в живота му. Бе изпитвал всички тези чувства и преди. Но не по този начин. Не и с всеотдайната сила и отчаяние. Кога възхищението и приятелството се бяха превърнали в идея фикс?

Нямаше значение. Беше се случило.

И Руджак го знаеше.

Сара се размърда и простена нещо в съня си.

Кошмари? Бе обещал да ги прогони.

Плъзна се в леглото до нея и я придърпа в прегръдката си. Бе мека и женствена, но знаеше колко е силна. Силна и упорита и в същото време ужасно уязвима и предпазлива. Бе истинско чудо, че изобщо успя да се вмъкне в леглото ѝ. Би било свръхчовешка задача да я накара да приеме връзката им. Трябваше да внимава да не я насилва.

Тя отново простена и той докосна с устни челото ѝ.

— Шшшт, няма нищо. Тук съм. Никога няма да позволя да те наранят. — Привлече я по-близо и прошепна думи, на които знаеше, че никога не би повярвала, ако е будна. — Винаги ще бъда до теб, Сара.

* * *

Лоугън бе все още до нея, когато Сара се събуди на следващата сутрин. Очите му бяха отворени и очевидно бе напълно буден.

— Добро утро. — Целуна я по челото и седна в леглото. — Вземи си душ, докато ида да се погрижа за закуската.

— Колко е часът?

— Почти обед.

— Трябва да нахраня Монти и Маги.

— Вече е направено. — Изправи се. — Оставих те само колкото да се погрижа за Монти, а Гейлън вече нахрани Маги. Ще се радваш да разбереш, че Монти не прие храна от него.

— Но от теб да.

— Не му се сърди. Аз не съм кой да е... Преживяхме доста неща заедно. Санто Камаро, Тайван... и последната нощ. Естествено е, че...

— Спря, когато видя изражението ѝ да се променя. — Не си мисли за това сега. Вземи си душ и хапни нещо. — Грабна халата си от края на леглото и напусна стаята.

Лесно бе да се каже, мислеше си тя, докато бавно се изправяше в леглото. Как можеше да спре да мисли за горките деца? Събитията от вчерашния ден я връхлетяха с отвратителни подробности, ясни и остри като кама.

Като ножа в гърба на Чейвз.

Сара потръпна, обляна от ледена вълна. Пет човешки живота, погубени без никаква причина, освен желанието да я привлекат до езерото Апачи. Как можеше някой да стори подобно нещо?

Но той го бе направил. И се бе измъкнал безнаказано.

Изведнъж ледената тръпка отмина, заменена от огнена ярост.

Няма да ти се размине, копеле!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двадесет минути по-късно Сара излезе от банята, облечена в къси панталони с цвят как и тениска.

Гейлът вдигна поглед от печката.

— Още не съм приготвил соса и бисквитите.

— Къде е Лоугън? Мислех, че ще прави закуска.

— Не се занасяй. — Изглеждаше засегнат. — Колкото и да ми се иска той да ми прислужва, в никакъв случай не бих пожертвал храносмилателната си система. С годините свикнах с изисканата кухня.

— И къде е Лоугън?

— Вън с Монти.

— Мислех, че Монти ще е при Маги.

— Ревнува. Не му харесва разбирателството, което постигнах с приятелката му.

— Какво?

— Бои се, че ме харесва повече от него. Напълно го пренебрегна, докато сменях превръзката ѝ и я хранех. Очевидно е, че е запленена от мен. — Поклати глава, докато наливаше мляко в горещия тиган, после ѝ намигна. — Просто се шегувам. Доста време ми бе нужно, за да я накарам да спре да вие, когато двамата излязохте. Мисля, че е раздразнена и се мъчи да се справи с това. Разбира се, може и да греша. Понякога скромността ми пречи и... — Млъкна, разглеждайки я. — Изглеждаш по-добре от снощи, но още си доста мрачна.

— Защото така се чувствам.

— Тогава върви да поговориш с Лоугън. Необходими са ми спокойни и ведри мисли, за да достигна върха на кулинарното творчество.

— Лоугън каза ли ти, че Смит е убит?

— О, да и аз самият бях обзет някои мрачни мисли. — Разбърка соса. — Но след като задействах някои средства, се почувствах доста по-добре.

— Какви средства?

— Определянето и потвърждаването на логичния съучастник на Руджак край езерото Апачи. Трябваше да се уверя, преди да предприема действия. — Отвори фурната, за да провери бисквитите. — Почти със сигурност е бил Карл Дугън.

— Откъде знаеш?

— Имам страхотни връзки. Всички ме обичат. Споменава ли съм ти го?

— Досетих се. И какви действия възнамеряваш да предприемеш?

— Ами, око за око — отвърна меко той. — Какви други?

Внезапно си го спомни как бягаше в джунглата, не по-малък хищник от Маги. Представата не й се стори отблъскваща. Би било чисто и напълно заслужено убийство. А не като Руджак, който...

— Пак си мислиш лоши неща — смърти я той. — Казах ти, че не мога да го допусна. Излез и говори с Лоугън. Ще ви повикам, когато закуската е готова.

Лоугън се бе облегнал на оградата, говорейки по телефона. Вдигна ръка и я поздрави, но продължи разговора. Монти лежеше в краката му, докато видя Сара, после подскочи и тръгна към нея, размахвайки пухкавата си опашка и поклащайки цялото си тяло в радостния поздрав.

— Значи се радваш да ме видиш — прошепна тя, като клекна до него. — Къде беше снощи, когато се нуждаех от теб?

Но кучето не й бе нужно в действителност. Лоугън бе до нея и я прегръщаше. Може би Монти бе извлякъл същото успокоение от присъствието на Маги.

— Готова ли е закуската? — Лоугън беше затворил телефона и ги наблюдаваше.

— Още не. Но притеснявах Гейлън, затова ме изпрати при теб.

— Изненадан съм. Той не се притеснява лесно. Но се радвам, че си е изяснил приоритетите.

— С кого разговаряше?

— С лейтенант Кармайкъл. Ще изпрати някого да снемем показанията ти следобед.

— Някакви вести за Руджак?

— Не.

Сара и не очакваше да има такива.

— Ами децата? Как са умрели?

— Не ти трябва да знаеш — поклати глава той.

— Трябва.

— Едното е било простреляно. Другите са се удавили. Били са живи, когато са паднали във водата.

— Господи! — Тя потръпна.

— Казах ти, че не ти трябва да знаеш.

— Трябваше. — Затвори очи и се вкопчи в Монти. — Трябва да зная всичко.

— Защо? За да се саморазкъсваш ли? — попита грубо той.

— Защото Руджак не беше реален за мен. Знаех, че е убил онези хора в Колумбия, но не можех действително да го свържа със себе си или с живота си. — Отвори клепачи и се взря в него през сълзи. — Сега го свързвам, Лоугън.

— И това те убива.

— Не, това би означавало, че е победил. Няма да позволя да се случи. Няма да му позволя да ме нарани. — Изправи се. — И няма да позволя да нарани който и да е друг. Никога повече.

Погледът му се съсредоточи върху лицето ѝ.

— Какво означава това?

— Значи, че ще го открия, преди да е убил още някого.

— И после какво?

— Ти ми кажи. Твърдеше, че Руджак е умен. Дори и да бъде заловен, не значи, че ще бъде осъден. А дори и да го осъдят, веднъж вече се е измъквал от затвора. Би могъл да го стори отново, нали?

— Но ще му бъде по-трудно.

— Но е възможно да го направи.

— Да, дявол да го вземе, възможно е. Какво се опитваш да кажеш, Сара?

— Знаеш какво. — Гласът ѝ трепереше от гняв. — Гейлън вярва в принципа „око за око“. Ти също.

— Но не и ти. Не е в природата ти.

— Откъде знаеш? Никога досега не съм била толкова гневна.

— Била си... Когато Мадън ти е отнел Монти. Но не си го убила.

— Монти не е мъртъв. Успях да го спася. Руджак не ми даде шанс да спася онези деца. Убил ги е, а после ме отведе до мястото и

остави Монти да ги открие. Разправяше ми колко съжалявал, а ги е напъхал в онази кола и ги е пратил...

— Приемаш го лично, но той се целеше в мен.

— Прав си, че го приемам лично. Не ми пука дали е искал да те нарани чрез мен. Използва мен и онези деца, и Чейвз, и Смит. Усмиваше се и ми разказваше за кучето, което взел от един кучкарник, и аз го харесах. Изигра ме като...

— Шшшт. — Стоеше пред нея, поставил ръце на раменете ѝ. — Плашиш ме до смърт, а избирам неподходящите думи в опита си да споря с теб.

— Как ще спориш с мен? Ще ми кажеш, че трябва просто да забравя...

— Опитвам се да ти кажа, че тази битка е моя, а не твоя. Ще намеря начин да пипна Руджак.

— Но още не си го намерил.

— А ти ще успееш, така ли?

— Да. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Това ми е работата. Откривам хора. Издирвам ги.

— Точно от това се боях. — Пръстите му се стегнаха за кратко върху раменете ѝ и после се отпуснаха. — Няма да успея да те разубедя, нали?

Сара поклати глава.

— Тогава предполагам, че е по-добре да извлека най-доброто от това. — Отстъпи назад. — Ако има нещо добро. Надявам се, че не възнамеряваш да ме изолираш от работата напълно.

— Как бих могла? Необходим си ми.

— Това е слаба... утеха.

— Не възнамерявам да те утешавам. Знаеш всичко за Руджак. Искам и аз да го узная.

— Може ли да го отложим за след закуската?

— Не.

— Добре. — Поведо я към пейката до стената. — Седни и изстреляй въпросите си.

— Защо Руджак е поставил този гребен в колата ми?

— Това ще ти помогне ли да го откриеш?

— Може би. Ще ми помогне да опозная него и вероятните му действия.

Лоугън замълча за момент.

— Искаше да ми покаже, че е убил онези деца и че е можел да убие и теб. Подари гребена и още няколко египетски артефакти на Чен Ли, а сега ги използва като своеобразен подпис, когато извърши убийство.

— Какъв подпис?

— Символичен дар към мъртвите. Египетските владетели са били погребвани със съкровищата си и той иска да почете кончината на Чен Ли с други мъртви. — Устните му се изкривиха. — И в същото време да нарани мен.

— Тогава всичко това е заради Чен Ли? Любовници ли бяха?

— Не, бяха наполовина брат и сестра.

Тя го зяпна шокирана.

— И ти го изпрати в затвора?

— Да.

— Защо, за бога?

— Защото уби Чен Ли.

— Какво?

— Отиде в болничната ѝ стая и прекърши врата ѝ. Наричаше го акт на милосърдие.

— А ти как го наричаше?

— Убийство. Тя беше в ремисия, която можеше да се задържи. — Устните му се свиха. — Не ѝ даде този шанс.

— Той знаеше ли, че е в ремисия?

— Казах му. Не ми повярва. Не желаше да ми вярва. Беше я загубил и не искаше тя да живее, щом не може да бъде негова.

— Загубил я?

— Обичаше я. Искаше да спи с нея.

Сара ахна.

— Затова се опита да я въвлече в египетската мистика. Тогава подобни връзки между близки родственици са били нещо обичайно. Ухажваше я като любовник и не направи ни една грешна стъпка. Но мисля, че тя се досещаше към края и той почувства отвращението ѝ. Но не можеше да го приеме, затова е решил, че Чен Ли трябва да умре.

— И ти го прати в затвора?

— Ако го бях хванал, преди да избяга в Банкок, щях да го убия. Но вместо това съобщих на властите в Банкок кога и къде могат да

открит наркотиците, които внасяше контрабандно в страната. После подкупих съдията на неговото дело да му даде доживотна присъда в един от най-лошите затвори в света. Гейлът ме увери, че дори и хлебарките бягали от това място, след като се огледали. — Усмивката му бе ледена. — Това ме направи много щастлив.

— Руджак е пренасял наркотици?

— Баща му притежаваше търговска къща в Токио. Руджак започна да се възползва от връзките му с малко контрабанда. Тогава Гейлът го срещна и ни запозна. Направихме няколко удара заедно, след което той ме заведе в дома си и ме представи на семейството си и... на Чен Ли.

— Ти също си бил контрабандист?

— Казах ти, че животът ми не е бил безупречен. Бях фалирал и се опитвах да натрупам състояние. Престанах, когато се ожених за Чен Ли. Руджак ме увери, че също спира, но просто сменяше насоките си. Две години по-късно Гейлът дойде при мен и ме информира, че прекарвал наркотици през Азия. Бе много подходящо, но и хиляди пъти по-опасно. Знаех, че Чен Ли би била смазана от новината, затова се опитах да го убедя да престане. Увери ме, че ще го направи веднага след следващия удар.

— Но не го изпълни.

Лоугън поклати глава.

— Печелеше адски много пари и нямаше начин да спре. Затова си затворих очите и просто се опитвах да предпазя Чен Ли. Всичко, което правех по онова време, бе, за да я предпазя. Току-що бях научил, че е болна от рак, и отчаяно търсех лек за нея. Бях толкова млад, не вярвах, че нещо може да ме сломи.

Не, Лоугън не би повярвал, че нещо може да го сломи. А като по-млад трябва да е преследвал своето още по-решително и целеустремено.

— Е, сега вече знаеш що за копеле е Руджак и имаш по-точна представа за него. Защо не се оттеглиш и не ме оставиш да го преследвам сам?

Сара поклати глава.

— Държиш се глупаво — заяви грубо той. — Не си подготвена да се изправиш срещу него. Изучил те е. Знае слабостта ти място.

— Кое слабо място?

— Хуманността. Ако си необходима, ще се отзовеш на Помощ. Точно както направи при езерото Апачи.

— А какво да сторя? Да си седя тук ли?

— Толкова лошо ли би било? Няма да е за дълго. Явно се е приготвил и ще предприеме своя ход. Нещата ще се развият бързо.

— Как се е подготвил?

— Смятаме, че е научил за „Додсуърт“. Гейлът внедрил един човек в общината и той твърди, че някой е душил около архивите.

— Додсуърт?

— Това е медицинският ми изследователски център в Северна Дакота. Той се занимава с по-грубата работа, в сравнение със Санто Камаро. Веднага щом Басет подреди бележките си, ще замине за там, за да довърши проекта с екипа.

— Така и не ми обясни как Руджак е разбрал за Санто Камаро. Ако е било тайна, как е узнал?

— С пари. Набелязал си е някого и го е подкупил заради информацията.

— Кой?

— Касълтън.

Тя се вцепени от изненада.

— Касълтън? Сигурен ли си?

— Да.

Сара се замисли за срещата им и не можеше да си спомни нищо подозрително у него. Но като се върнеше назад и като познаваше Лоугън, виждаше, че в отношението му имаше нещо необичайно.

— Знаел си го вечерта, когато пристигнахме там.

— Да.

— И го остави да се измъкне?

Помълча, преди да ѝ отговори.

— Не.

След всичко, което бе научила за Лоугън, изобщо не се изненада.

— Защото си се боял, че ще каже на Руджак за Монти и мен и ще развали изненадващото нападение?

— Отчасти. Но така или иначе, щях да го направя. Той предаде хората от центъра. Отговорен бе за смъртта им. Око за око. Помниш ли?

Тя кимна бавно.

— Значи ето как Руджак е научил за „Додсуърт“.

— Онова, което е било известно на Касълтън, е известно и на него. Първото нещо, което направих, бе да засиля охраната във всичките си предприятия и изследователски центрове.

— Във всички? Но смяташ, че ще си набележи „Додсуърт“?

— Вероятно. Но кой би могъл да гарантира, че ще избере само него? Не мога да поемам рискове. Освен това знаем, че е купил достатъчно експлозиви, та да взриви някое малко градче.

— Експлозиви... — прошепна тя.

— Нали беше в Оклахома Сити. Знаеш какво могат да причинят експлозивите.

Знаеше много добре. Бе помогнала да извадят онези нещастни бебета от развалините.

— Не можеш да позволиш да се случи. Защо не си уведомил ATF?

— Уведомил съм и тях, и ФБР.

— Каза ли им за „Додсуърт“? — Прочете отговора по лицето му.
— Не си.

— Още не.

— Обади им се.

— Никой няма да бъде наранен в „Додсуърт“.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо? — Трагедията в Оклахома Сити беше пред очите й. — Току-що ми съобщи, че Руджак има експлозиви.

Той поклати глава.

— За пръв път имаме представа къде би могъл да удари. Може да имаме шанс да го хванем в капан.

— Рискът е твърде голям. Нека ATF да го залови.

— Не може да има явен представител на властите в „Додсуърт“, ако искаме да го привлечем. Ще сметне моята охрана за предизвикателство, а не за препятствие. Но тя е непробиваема. Никой не може да се промъкне.

— Обади им се.

— Още не. Не и преди да се уверя, че е необходимо. Не и преди да съм сигурен, че не можем да го спрем. Довери ми се. Ще действам, ако се наложи.

— Колко души имаш там?

— Петдесет и седем.

— А знаят ли в каква опасност са?

— Да. Казах на ръководителя на проекта да им съобщи какво се случи в Санто Камаро и че могат да бъдат следващите. Дадох им избор — да останат или да напуснат. Шестима си тръгнаха. Другите останаха.

— Трябва да затвориш центъра.

— Руджак просто ще си избере друга мишена. — Лоугън се изправи. — Ако искаш някой да се обади на АТФ, направи го сама.

— Ще го сторя.

— Но бъди готова да поемеш отговорността за още един случай като Кай Чи.

Сара почувства как кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Кай Чи?

— Това бе дело на Руджак. Почит към Чен Ли. Искаш ли нов Кай Чи, или предпочиташ да имаме шанс да заловим копелето?

— Кай Чи! — Взираше се в него ужасено. — Защо не ми каза?

— Защото знаех, че ще ме погледнеш така, както сега, и ще хукнеш към другия край на земята. Не разбираш как някой би убил петстотин души, за да направи някакъв извратен жест.

— А ти?

— Не, но аз съм част от проблема и всеки път, когато ме погледнеш, ще виждаш Кай Чи.

— Моля те, обади се на АТФ — прошепна тя. — Видя онова дете, което загина в Тайван. То е нищо в сравнение със стореното на децата в Оклахома от онази бомба.

Лоугън замълча за момент, а по лицето му премина сянката от множество чувства. После поклати глава.

— Мога да ти дам всичко друго на света, но не и това, Сара. Трябва да си запазя шанса да го пипна.

— Грешиш, Лоугън.

— Тогава се обади. Никой не те спира. — Влезе в къщата. — Но си помисли хубаво. И не забравяй Кай Чи. Може да се случи отново.

Никой не я спира? Спираше я и още как.

Оклахома Сити. О, господи, не можеше да понесе отговорността за още едно подобно бедствие.

Кай Чи.

Ако Лоугън бе прав, можеше ли тя да поеме отговорността за смъртта на още повече хора, освен онези в „Додсуърт“?

Трябваше да си отговори скоро.

Монти заскимтя и положи глава на коляното ѝ.

— Няма нищо. — Погали го по главата. — Връщай се при Маги.

Той не помръдна. Предлагаше ѝ утеха и приятелство, както Лоугън бе направил предишната нощ. Но на сутринта не ѝ бе дал нищо освен самота и отчаяние.

Сара се опита да не обръща внимание на болката. Трябваше да престане да се самосъжалява. Беше му казала, че не очаква нищо, освен сексуално удоволствие. Жалко, че го бе оставила да се промъкне през защитата ѝ. Но щеше да се оправи. По-голямата част от живота си бе прекарала в самота и се справяше чудесно.

Лоугън я молеше да му се довери. Можеше ли? Заради чувствата си към него или защото наистина вярваше, че рискът си струва? Винаги вземаше решенията сама, но никога не е била така емоционално обвързана, както сега.

Когато излезе да говори с него, всичко ѝ се струваше просто. Бе изпълнена с гняв към Руджак и решителност да го открие и да го накаже за зверската постъпка край езерото Апачи. А сега над „Додсуърт“ надвисваше още по-голяма жестокост и вече нищо не изглеждаше просто.

Нищо, освен факта, че каквото и решение да вземеше, то можеше да е погрешно.

* * *

— Бисквитите ми и сосът са съсипани — каза ѝ Гейлън, когато влезе в къщата час по-късно. — Джон също не пожела да яде. Но от добро сърце ще ви приготвя още една фурна. Ще трябва обаче да почакате. Съвършенството изисква време.

— Не съм гладна. — Сара погледна Лоугън, който седеше на стола до масата. — Нещо ми заседна в гърлото.

Той срещна погледа ѝ.

— Не се и съмнявам. Въпросът е дали ще можеш да го преглътнеш.

— Ще се опитам. Не виждам друго разрешение. — Кръстоса ръце пред гърдите си. — Ще поизчакам, преди да уведомя ATF за „Додсуърт“. Но в момента, в който видя опасност за центъра, ще обявя тревога и няма да ти позволя да ме разубедиш.

— Така си и мислех.

— И не желая да седя тук и да бездействам, докато чуя, че Руджак го е сринал със земята. Каза, че според вас е готов да действа. Искам да отида в „Додсуърт“ и да бъда там, преди да реши да заложи експлозивите си.

— Казах ти, че мишената може да не е „Додсуърт“.

— Но това е твоята страст и той го знае. Не мисля, че ще го подмине.

— Не.

— А присъствието ти на мястото ще е още една причина да се спре на него.

— Да.

— А освен това той явно иска и мен. Права ли съм?

— Не би могло да бъде по-вярно. — Устата му се изкриви в усмивка. — Или пък по-ужасяващо.

— Тогава изобилието от мишени би трябвало да го привлекат. — Обърна се към Гейлн. — Сигурен ли си, че охраната в Додсуърт е непробиваема?

Той кимна.

— Бих си отворил магазин там, а ценя живота си повече, отколкото който и да е от онези учени. Науката може да спаси света, но къде бихме стигнали без чар и изискана кухня? — Хвърли поглед на Лоугън. — Изглежда, плановете ескалират. Възнамеряваме да почакаме малко.

— Не желая да чакам — заяви Сара. — Искам Руджак веднага.

Лоугън кимна.

— Надявах се да не те замесвам в това.

— Руджак не желае да ме държиш настрана.

— Тогава защо да му угаждаме? Остани тук в безопасност.

— На мен ми звучи разумно — съгласи се Гейлн.

— Кога тръгваме за Додсуърт? — попита тя.

Лоугън въздъхна.

— Когато Басет стане готов да се присъедини към екипа там. Мисля, че Руджак ще иска да елиминира всяка надежда за успех на проекта с един удар. Не може да го направи, ако Басет остане жив.

— А ти каза, че Басет ще е готов след седмица?

Лоугън кимна.

— Добре. Тогава и аз самата трябва да си съставя планове. — Влезе в спалнята и затвори вратата.

— Дотук с надеждите да я държиш настрана — коментира Гейлън. — Ще се опитам да се погрижа за нея в Додсуърт, но не съм в състояние да обещаю нищо, ако реши да действа сама, както при езерото Апачи.

Не можеш да защитиш някого, ако не иска да бъде защитен.

— Зная.

— А и долових някаква хладина в отношението ѝ, което може да усложни нещата.

— Можеш ли да я виниш? Изненадан съм, че не иска да ми пререже гърлото. Трябваше да ѝ кажа за Кай Чи, иначе щеше да хукне да преследва Руджак сама.

Гейлън се обърна към печката.

— Но бих спрял да се тревожа за чувствата ѝ и бих отишъл да видя какво прави. Щом твърди, че си съставя планове, не мисля, че би искал те да те изненадат. — Сведе поглед към соса, разбърквайки го в тигана. — Жалко. Вие двамата развалихте всичко. Закуската щеше да е шедьовър.

* * *

— Какво правиш?

Сара вдигна очи и видя Лоугън, застанал до вратата.

— На какво ти прилича? — Хвърли купчина бельо в един сак върху леглото. — Опаковам си багажа. Искам да бъда готова, когато Басет се приготви.

— Няма да се налага да излетим през вратата в същия миг.

— Зная. — Сара хвърли една жилетка и два чифта дънки в сака.

— Но ще полудея, ако не правя нищо. Двамата с Руджак може да

притежавате цялото търпение на света, но не и аз. За мен това не е някакво състезание.

— И за мен не е. Не си справедлива, Сара.

— Може би. Но не ми пука.

— Пука ти. В това е проблемът. Пука ти твърде много. — Прекоси стаята и застана до нея. — Това съсипва плановете ми, но не бих го променил.

Беше твърде близо. Чувстваше топлината на тялото му. Тя направи крачка встрани и се върна до бюрото.

— Грижа ме е за онези хора в „Додсуърт“. Не за теб.

— Не съм си и помислял обратното — отвърна тихо той. — Зная, че не съм сред положителните ти герои в момента. Но след като това свърши, нещата ще се променят.

Сара не отговори.

— Трябва да действаме заедно, Сара. Не можеш да позволиш чувствата да ти пречат.

Тъкмо това се опитваше да предотврати тя. Трябваше да го държи на разстояние. Не можеше да позволи чувствата ѝ към него да замъглят преценката ѝ. Не и при залог от живота на толкова хора.

— Ще работя с теб. — Срещна погледа му през стаята. — Но не очаквай нищо повече от мен. Не мога да ти го дам.

— Ще ми го дадеш. Както сама каза, мога да бъда много търпелив.

— Може и да промениш решението си, докато това свърши.

— Няма.

Ръката ѝ се сви около дръжката на чекмеджето на бюрото, когато той излезе и затвори вратата след себе си. Трябваше да приключи с опаковането. Да не мисли за него. Да не позволява да е твърде важен за нея. Дори в момента той да я обича, колко можеше да продължи? Бяха твърде различни.

А беше хубаво. Не желаше да се променя. Не желаше да бъде друга. Беше жена, която иска сама да взема решения и да ръководи живота си както ѝ харесва.

„Не мисли за него, а за Руджак и как да защитиш Додсуърт“.

* * *

— Искаш да дойда? — възкликна Ийв. — Защо?

— Заради Маги. Много по-добре е, но ми е нужен някой, който да се грижи за нея, докато ме няма.

— Сметнах го за шега, когато ми каза, че Джейн ти е нужна, за да гледа вълчицата.

— В онзи момент беше. Но сега не е. Нужна ми е помощта ти. Можеш ли да дойдеш?

— Иска ли питане? Ти се отзова, когато се нуждаех от теб, и намери дъщеря ми. Пристигам със следващия самолет.

— Благодаря ти. Ще помолиш ли майка ти да се грижи за Джейн, за да доведеш и Джо?

— Ще видя дали той може да се освободи. Но защо да го водя?

— Ще съм по-спокойна. Не смятам, че има някаква опасност за теб, щом ни няма тук, но бихме искали да знаем, че Джо е с теб.

— Вие? Кой е при теб?

— Лоугън.

Последва пауза.

— Ще ми кажеш ли какво става?

— Веднага щом дойдеш. Но доведи и Джо, ако можеш. Макар че вероятно не трябва да те моля да го правиш. Ще те накара да скочиш на самолета за Атланта в мига, в който му каза за Руджак. — Разтри слепоочието си. — И може би трябва да го направиш. Ще оставим решението на него.

— Много неясно говориш.

— Защото и на мен не ми е ясно. Искам да знаеш, че си свободна да ми откажеш помощта си. Ще те разбере, не бива да се чувстваш задължена...

— Млъквай. Ще ти се обадя, когато разбере кога самолетът ми каца във Финикс.

Сара се отправи към вратата на дневната. Свърши се. А сега да намери Гейлън.

Но дневната бе празна.

— Гейлън?

— Тук съм — извика той от задната веранда. — Току-що нахраних Маги.

— Обадох се на приятелката ми Ийв и тя... — Челюстта й увисна и тя се закова на вратата. Гейлън седеше на пода до вълчицата,

а главата ѝ бе на бедрото му. — Пресиш да отнесе някоя част от тялото ти. И то особено ценна част.

— Разбираме се. — Гейлън погали звяра по главата. — Обсъдихме го и решихме, че доста си приличаме. Нали така, Маги?

— По какво си приличате?

— По произхода. От клетката в дивата природа. Притежаваме един и същи инстинкт за оцеляване. — Намигна ѝ. — А и двамата сме толкова умни, че е направо смайващо.

— Ще се подготвя за шока. Би ли се отместил на известно разстояние от нея? Може и да се разбирате, но аз я доведох вкъщи и съм отговорна за всяка щета, която би могла да нанесе.

— Ако така ще се чувстваш по-добре. — Внимателно отмести крака си изпод главата на вълчицата, за да не я ядоса, после продължи да я гали. — Нали знаеш, че ще трябва да изоставя тази красавица и да замина за Додсуърт? Задълженията ме зоват там в момента.

Сара кимна.

— Обадох се на някого, който да се грижи за нея. Ийв Дънкън и Джо Куин ще дойдат днес.

— Нима? Много задушевно ще стане в тази къщичка, нали?

— Искам да съм сигурна, че няма да изтеглите хората си оттук. Искам Ийв и Джо да са защитени.

— Ще ги изпратя в Додсуърт.

— Намери някои други. Лоугън има купища пари.

— Парите не могат да купят обучението и способността да... — Ухили се. — Какви ги говоря? Разбира се, че могат. Не е ли истински късмет, че вече имам достатъчно хора в Додсуърт?

— Тогава защо ме занасяш?

— Чувствах се задължен да се опитам да те накарам да останеш тук. Лоугън ми плаща, а това е и неговото желание.

— Къде е той?

— Излезе да потича с Монти. Мисля, че се нуждаеше да изпусне парата, след като те остави.

Тя понечи да си тръгне, но после спря.

— Би могъл да се обадиш на Франклин и да му кажеш, че до петнадесет минути заминавам за къщата на Лоугън във Финикс и ще го изпреваря.

— Защо?

— Ще съм по-близо до Басет и ще мога да почакам, докато завърши работата си. Лоугън, изглежда, счита, че е важен за Руджак.

— Би могла да почакаш и тук.

— Освен това е по-близо и до летището. Трябва да взема Ийв и Джо.

— Нека моите момчета го сторят.

Сара поклати глава.

— Искам да разговарям с тях там. Може да решат да се качат обратно на самолета веднага.

— Ами ако не решат, ще ги доведеш ли?

— Не, ще ги изпратя. Както сам изтъкна, тук не е много просторно.

— Лоугън ще те последва по петите.

— Не се опитвам да бягам от него. Може да дойде с мен, ако иска. Ще трябва да го настигна, за да взема Монти.

— Сигурен съм, че ще ти е благодарен.

Нямаше да е благодарен. Щеше да е нетърпелив и вероятно ядосан, че е поела инициативата.

* * *

Ийв остави телефона, след като направи резервацията си за полета, и отиде до прозореца, за да погледне езерото.

Джо се разхождаше по брега с Джейн. Гледаше към нея, заслушан съсредоточено в нещо, което момичето му разказваше. Фактът, че бе станала по-близка с Джо, откакто намериха Бони, бе сладко-горчив. Ийв щеше да преодолее проблема с нея и да бъдат истинско семейство.

Може би веднага щом се върне от Финикс, тримата можеха да предприемат пътуване заедно. Във ваканционна атмосфера Джейн би разговаряла с нея с повече готовност и биха изгладили недоразуменията си.

След Финикс. Какво ставаше със Сара и защо Лоугън бе при нея?
Нещо лошо ще се случи.

Погледът ѝ се вдигна към хълма отатък езерото.

— Надявам се, че няма, миличко. Надявам се, че няма.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара и Лоугън посрещнаха Ийв на летището във Финикс същата вечер. Джо Куин не беше с нея.

Ийв вдигна ръка, когато Сара отвори уста да протестира.

— Джейн е достатъчно разтревожена. Не исках да ѝ отнемам Джо.

— Имаш ли багаж? — попита Лоугън.

Ийв поклати глава и коленичи да погали Монти.

— Надявах се да не ми е нужно повече от ръчната чанта. — Погледна към приятелката си. — Ще ми трябва ли?

— Не мисля. — Сара се намръщи. — Исках да доведеш Джо. Каза ли му...

— Казах му, че съм ти нужна за бавачка на вълчицата. — Усмихна се и се изправи. — В края на краищата, само това ми е известно. Нали? — Тръгна към изхода. — Идеята не му хареса, но наистина щеше да се притесни, ако му бях споменала, че ми е нужен телохранител. Джо се държи малко покровителствено.

— Малко? — изсумтя Лоугън.

— Може би не съвсем малко. Но не е лошо. — Хвърли му поглед. — И ти самият си доста покровителствен. Изненадана съм, че си позволил Сара да се забърка в тази каша...

— Нямах избор. — Лоугън взе чантата ѝ. — Но сега тя има и ако можеш да я разубедиш за идването ѝ в Додсуърт, ще ви кача и двете на самолета за Атланта.

— Додсуърт?

— Няма да отида в Атланта. — Сара го погледна в очите. — Мръсен номер е да използваш Ийв, за да промени решението ми.

— Но не чак толкова мръсен като онзи, на който ще се натъкнеш в Додсуърт.

— Хубаво би било да ме осведомите какво става.

— Аз ще го направя. — Лоугън отвори вратата на джипа. — Ще оставя Сара в къщата във Финикс и ще те откарам в ранчото. Ще

имаме достатъчно време да те информирам по пътя.

— Аз ще я откарам — заяви Сара. — Аз я повиках тук и трябва аз да ѝ обясня.

— Жалко. Джо го няма да насочи пушката, затова ще се заема аз — отвърна Лоугън. — И те искам под ключ, докато се върна. — Устните му се изкривиха. — Сама искаше да висиш на главата на Басет. Може би ще можеш да го попритиснеш да действа малко по-бързо.

— Ийв е по-важна.

— Да, така е. — Запали джипа. — И ще се грижа добре за нея. Съмняваш ли се?

Сара ги измери с очи последователно. Почти виждаше нишката на спомени и преживявания, която ги свързваше. Бавно поклати глава.

— Не, винаги си се грижил добре за нея. — Погледът ѝ се отмести към приятелката ѝ. — Ако сметнеш, че има и най-малка опасност, след като ти разкаже за Руджак, искам да си вървиш у дома. Не оставай. Чу ли?

— Не се тревожи — усмихна се Ийв. — Напоследък не се забърквам в неприятности. Искам да се насладя на всеки миг.

Но бе дошла, когато Сара я повика.

— Спомни си го, когато Лоугън ти разкаже за Додсуърт.

Петнадесет минути по-късно Сара стоеше пред къщата във Финикс и гледаше как Лоугън и Ийв излизат през електронните порти. Бъбреха си непринудено като стари приятели... или любовници. Изведнъж се почувства опустошена и самотна. Глупаво бе да стои там и да гледа след тях.

Смяташе да се обади на Ийв в ранчото и да разговаря с нея. Вероятно щеше да звънне и на Джо и да го осведоми какво става. Щеше да реши след разговора с приятелката си.

Още едно решение. Не искаше да преценява човешкия живот и възможностите за избор. Не бе Соломон, а просто спасител, който се опитва да стори всичко по силите си. Как се бе забъркала в...

— Слава богу, че дойде някой друг да ме отмени в ролята на детегледачка. — Маргарет прекоси фойето. — Имам хиляди задължения, а съм натоварена с Басет.

— Проблеми ли ти създава?

— Не. Просто не знае кое е добро за него и не иска да ме слуша.

— Ще помогна с всичко възможно.

— Е, поне малко. Лоугън ме нагърби с отговорността и няма да се отмятам от нея. — Погледът ѝ прониза лицето на Сара. — При теб май нещата не вървят особено?

Сара поклати глава.

— Е, тогава добре, че си тук. Нищо не е по-добро за нервите от редовното хранене и физическите упражнения. Ще измъкна Басет от лабораторията му и ще идем на енергична разходка в градината.

— Не ми е нужна...

Но Маргарет я нямаше. Сара поклати глава примирено. Явно бе твърдо зачислена под опеката на тази жена. Никога не биваше да признава, че нещо не е наред.

Басет слезе в преддверието няколко минути по-късно.

— Здравей, радвам се, че се върна. Тук става малко самотно.

За пръв път го виждаше. Той бе в лабораторията, когато с Лоугън бяха оставили куфарите си. Косата му бе рошава, а под очите му имаше кръгове. Очевидно бе работил до късно през нощта.

— Не виждам как някой би могъл да е самотен, щом Маргарет е наоколо — отвърна Сара.

— Тя е кръстоска между майка и диктатор. Кара ме да ям, да се разхождам и постоянно прекъсва работата ми.

— Браво на нея.

— Но ще ми се отрази добре компанията на някой, който не ми натяква по двадесет и четири часа в денонощието.

— Е, не би трябвало да си самотен дълго. Лоугън твърди, че си почти готов и ще тръгваме скоро за Додсуърт.

Басет замръзна.

— Лоугън ти е казал за центъра там? — Лицето му се озари от усмивка. — Радвам се. Не ми бе приятно да те изолираме, след като ми помогна, но беше необходимо. Изкуствената кръв е първостепенна мишена на индустриалния шпионаж и...

Сара вдигна ръка.

— Вече го обсъдихме с Лоугън. Докато няма опасност някой в Додсуърт да бъде наранен, няма да пускам сирените.

Усмивката му се стопи.

— Всички бяхме наясно в какво се забъркваме, когато приехме работата.

— Не си знаел за Руджак.

— Не, но въпреки това бих се съгласил да взема участие в основите на тази разработка.

— Колко ти остава да завършиш бележките си?

— Поне още пет дни. Работя с пълни сили, но денонощието си има ограничен брой часове.

Погледът ѝ се спря на лицето му.

— И не прекарваш много от тях в сън.

— Казах ти, че това е мечтата ми. Сигурно си в състояние да го разбереш, след като знаеш колко е важен проектът.

— Разбирам наистина. — Поклати глава. — Но не е нужно да се съсипваш.

— Ще се справя. Ежедневно умират хора, които могат да бъдат спасени, ако постигнем целта си. Струва си малко изтощение. — Разтри врата си. — Ще се опитам да се разхождам всеки ден, за да не допусна мускулите ми да се схванат и да си прочистя ума. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Смятах, че това е работа на Маргарет. Не искам да я обидя.

Басет се намръщи.

— Предполагам, че и тя може да се присъедини.

Обичам да се мотая, а тя диктува крачката като нацистки фелдфебел.

— Ще дойда, ако почакаш, докато напоя Монти.

— Ще почакам. Може би дори ще водим истински разговор. — Облегна се на касата на вратата. — Знаеш ли, чувствам се малко самотен, като няма с кого да разговарям. Жена ми казва, че съм твърде общителен за учен. — Засмя се. — Което значи, че ме смята за кречетало. Разправям ѝ, че работата ми е толкова уединена, че бентовете просто се отприщват, щом напусна лабораторията.

— Как е тя?

— Добре. Липсва ми. Обаждам ѝ се всеки ден, но не е същото. Ще води сина ни на Бахамските острови следващата седмица. Ходихме там през медения си месец. Искане ми се и аз да отивах с тях. Знаеш ли, гмуркането е фантастично... Бръщолева, нали?

— Е, можеш да си бръщолевиш колкото си искаш веднага щом дам вода на Монти. Никой от нас не е приказлив, но и двамата сме добри слушатели.

— Говориш, сякаш кучето ти е човешко същество. — После кимна. — Защо не? То е част от работата ти, а за теб тя е страст.

— Монти е повече от това. Приятел ми е.

— Късметлия — отвърна тъжно той. — Нямам много време за приятели. Едва успявам да бъда приличен баща и съпруг.

— Млад си. Имаш много време. — Посочи на Монти да върви към кухнята преди нея, после добави мрачно. — Ако не позволиш на Лоугън да те завлече в друг подобен проект.

— Никога не ме е завличал. Не е в стила му.

— Освен ако не го сметне за наложително.

Но Сара знаеше какво бе имал предвид. Обикновено подходът на Лоугън включваше чар и хитри манипулации, които неизменно му доставяха онова, към което се стремеше. Кой би могъл да знае по-добре от нея колко силна бе тази магия? Бе запленена и все още подвластна на този мъж.

— Още ли си му ядосана? Надявах се да разбереш какъв страхотен човек е.

— Не съм ядосана. — Но искаше да бъде. Би било толкова по-лесно, ако не познаваше Лоугън така добре. Но бе станала свидетел на уязвимостта му, на чувството му за хумор и на решителността му. Трудно би могла да го изостави. Какви си ги мислеше? Вероятно той щеше да я зареже. Сексът не означаваше нищо. Дори и в момента бе с жена, с която бе имал връзка преди година. Коя щеше да е следващата година? — Възхищавам му се — обясни на Басет тя. — Просто не мисля, че е необоримо прав в абсолютно всички случаи. — Последва Монти в кухнята. — Ще се върна след минутка. Ще дам на кучето да пийне и после можем да вземем Маргарет.

* * *

— Ако не те познавах по-добре, бих се заклела, че нямаш съвест, Джон — заяви строго Ийв. — Не биваше да замесваш Сара.

— На мен ли го казваш? — Лоугън паркира колата до къщата и изключи двигателя. — Но вече е твърде късно. Просто трябва да сторя всичко възможно да я предпазя.

— Стига само да можеш да опазиш и този „Додсуърт“. Не ми се иска да носех такава отговорност.

— Нито пък на мен. — Ръцете му се стегнаха около волана. — Знаеш, че не съм светец, Ийв. Арогантен и егоистичен съм и потвърдоглав от допустимото. Преди години сгреших и оставих Руджак жив, но сега трябва да се поправа. „Додсуърт“ е примамката и трябва да действам с нея.

— Ако Сара ти позволи.

— Ще ми позволи. Ще се погрижа охраната да е толкова стегната, че да не повярва, че Руджак има някакъв шанс.

Тя замълча за момент.

— Каза, че Руджак би набелязал всеки твой близък. Това включва ли мен и семейството ми?

— Не мисля, че е вероятно. Бях пратил двама охранители, които наблюдаваха къщата ти, откакто Руджак се появи, но беше само от предпазливост. — Устните му се извиха в суха усмивка. — Не се интересува от минали истории.

— Винаги ще си ми приятел, Лоугън.

— Зная и това ми стига. — Направи пауза. — Обади се на Куин и му кажи да дойде. Сара ще е по-спокойна така.

— Ами ти?

— Вероятно всички вие ще сте в по-голяма безопасност тук. Ще сте под наблюдение от хълмовете, откъдето се открива ясна гледка към къщата. Трудно е да се охранява вашият дом в гората. Разбрах го, когато се бореше с онзи убиец, който те дебнеше.

Тя потръпна.

— Руджак не може да е толкова умен, колкото Дом.

— Не бъди толкова сигурна. Изигра Сара, а тя е доста прозорлива.

— Да. — Намръщи се. — Ще си помисля. Излезе от джипа и посегна към куфара си. — Не слизай. Сама ще се представя на Гейлън. Зная, че искаш да се върнеш при Сара. Изглеждаше притеснен за нея.

— Притеснен съм. Непрекъснато.

— Но пазачите във Финикс са много... — Спря, впила поглед в лицето му. — Боже мой!

Лоугън кимна.

— Невъзможно е да не е мишена. — Добави с присмех. — Куин би се засмял. Винаги ми е казвал, че не съм обичал достатъчно, че трябвало да бъде обсебване. Тогава не го разбирах, но бе прав. Обсебващо е.

— Ако нещо се случи на онези хора в Додсуърт, тя ще те намрази, Лоугън.

— И аз самият ще се мразя. — Запали двигателя. — Обади й се и й кажи, че ще помолиш Куин да дойде. Достатъчно е разтревожена заради Додсуърт. Не е нужно да се тревожи и за теб.

* * *

Телефонът му звънна по обратния път към Финикс.

— Запознах се с твоята Сара — заяви Руджак. — Разказа ли ти колко забавно си прекарахме заедно? Интересна жена е. Не чак толкова очарователна като Чен Ли, но пък и ти никога не си притежавал изтънчеността да я оцениш. Не съм изненадан, че си се обвързал с такъв пряк и безцеремонен човек като Сара Патрик.

— Тя работеше за мен. Нямаме връзка.

— Твърде късно е да ме лъжеш. Видях ви заедно, а за мен си прозрачен.

— Нищо не знаеш. Не сме се срещали от много време. Не съм онзи, когото познаваш от миналото.

— Узрял си и си по-умен, но в основни линии си същият. Обвързваш се и ставаш ужасно сантиментален, когато у теб се надигнат симпатии. Виж колко неразумен стана, когато постъпих по най-добрия начин за Чен Ли.

— Съгласен съм. Би било много по-разумно да ти бях скършил врата тогава. Ще трябва да го направя сега.

Руджак се засмя.

— Тогава ела и ме хвани. Намери ме. Чакам те. О, между другото, гребенът не беше за Сара или някой от езерото Апачи. Това бе просто малко упражнение, недостойно за Чен Ли.

Лоугън се наежи.

— Тогава защо си го поставил в колата й?

— Не беше за Сара, Лоугън. — Руджак затвори.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде е Джейн? — Ийв изстреля въпроса към Лоугън веднага щом той вдигна звънящия телефон на следващата сутрин. — Каза, че ще са в безопасност. Проклет да си, къде е Джейн?

— Какво? — Прободе го паника. — Какво говориш?

— Говоря за Джейн. Джо току-що се обади и ми каза, че я няма.

— Къде я няма?

— При майка ми в Атланта. Джо я оставил там миналата нощ, когато го помолих да дойде днес. Когато мама влязла в стаята на Джейн, за да я повика за закуска, нея я нямало. По дяволите, ти твърдеше, че ще са в безопасност!

— Имало ли е следи от взлом?

— Не, не мисля. Джо е на път за там, за да поговори с мама и да огледа къщата.

— Възможно ли е да е избягала? Напоследък беше разстроена.

— Но не достатъчно за такава постъпка.

И неговото впечатление бе същото, но просто се бе хванал за сламката. Всяко друго обяснение го плашеше до смърт.

„Гребенът не беше за Сара“.

Думите на Руджак го глождеха от предишната нощ.

Дали е бил за малката Джейн Макгуайър?

— Защо мълчиш? — запита Ийв.

— Размишлявах. Нека затворя и се обадя на Гейлън. Не би позволил Джейн да бъде изпусната, трябва да е сложил пазач на къщата на майка ти.

— Тогава му се обади и ми звъни отново. — Гласът на Ийв трепереше. — Върни ми моята Джейн, Лоугън! Не мога да загубя още една дъщеря. — Затвори.

— Какво има? — Сара бе влязла в дневната. — Какво е станало с Джейн?

— Изчезнала е от дома на баба си. — Набираше номера на Гейлън. — Ийв е почти в истерия.

— Естествено, че ще е — отвърна тя. — Това сигурно съживява спомена за отвличането на Бони и всичкия ужас, който...

— Гейлът, кого си назначил в Атланта, по дяволите? Джейн Макгуайър е изчезнала!

— Хлапето? Невъзможно. Снощи поставих двама добри охранители край къщата на баба й. Щяха да ми докладват, ако нещо не е наред.

— Двамата ти добри охранители са се провалили. Няма я. Обади им се и виж какво изобщо знаят. — Затвори. — Гейлът не знаеше нищо по въпроса. Каза, че къщата била охранявана.

— Руджак? — прошепна Сара.

— Не зная.

— Джейн е само едно малко момиченце, Лоугън — потрепери тя. — Но онези хлапета при езерото също бяха просто деца, нали? Не му пука.

— Не, не му пука. — Устните му се свиха. — Но не бива да си правим прибързани заключения.

— Защо? При това дебнещо чудовище! — Посегна към телефона. — Трябва да се обадя на Ийв.

— Не сега.

— Аз я повиках. Ако бе останала при Джейн, това можеше и да не се случи.

— И какво ще й кажеш? Че съжаляваш? Това ще я успокои ли? Не й заемай линията, в случай че някой трябва да се свърже с нея.

— Като полицията — съгласи се унило тя. — Нали така казват, когато изчезне някое дете?

— Куин се е заел да търси Джейн. Ще се обади на Ийв при най-малката дреболия, която научи. — Направи пауза. — Не е задължително да е Руджак, Сара.

— И е просто съвпадение? Това ли си каза и при Кай Чи?

Не можеше да го отрече.

— Не си вади заключения.

Тя тръгна към вратата.

— Не и преди да намерим някой от артефактите на Чен Ли до тялото на Джейн ли?

Лоугън се радваше, че бе напуснала стаята. Не смяташе да й съобщава какво бе казал Руджак, но би могла да отгатне нещо по

изражението му.

Гребенът не бе за Сара.

* * *

— Някакви вести за детето? — попита Маргарет, докато вървеше със Сара към входната врата.

Тя поклати глава.

— Хората на Гейлън се кълнат, че не са видели никой да се приближава до къщата.

— Добра новина.

— Но означава само, че Руджак е хитър. Не мога да чакам повече. Ще ида до ранчото при Ийв.

— С нищо не можеш да й помогнеш там.

— Но мога да я подкрепя. За бога, вече почти се стъмни, а са разбрали, че е изчезнала още сутринта. Надявах се, че ще научим нещо веднага.

— Почакай още малко — настоя Маргарет. — Ще идем на разходка с Басет и ако Лоугън не е узнал нищо, докато се върнем, можеш да се изстреляш оттук и ще те прикрива за пред него.

— Не ми е нужно някой да ме прикрива.

— Тогава можеш да прикриеш мен, че не съм си свършила работата да те разсейвам от мисли за Джейн.

— Това ли ти нареди той?

Маргарет поклати глава, докато отваряше вратата.

— Някои задължения се подразбират от само себе си. Ето го Басет, чака ни.

Сара сви рамене. Още петнадесет минути нямаше да влошат нещата.

— Добре, една обиколка на градината.

— Супер. — Маргарет подмина Басет с бърза стъпка и се насочи към задната част на къщата. — Свали товара, Басет. Раздвижи си кръвта.

— Да, госпожо. — Той намигна на Сара и последва по-възрастната жена. — Ето ме отново. Тя е същинска напаст. — После стана сериозен. — Лоугън ни каза за момиченцето. Научихте ли нещо?

Сара поклати глава, изравнявайки крачка с него.

— Гейлът замина за Атланта днес следобед. — Двамата с Джо трябва вече да са се срещнали.

— Може тя да е добре. Децата са странно нещо. Може би се крие или се опитва да ги накара да се тревожат за нея.

— Не й е присъщо.

— Е, може би баба й прави...

— Побързайте — Маргарет помахна на охранителя при портата, на известно разстояние от тях. — Здравей, Букър. Да си виждал някога по-мързеливи хора от тези двамата?

Мъжът се засмя.

— Наистина ли очаквате отговор?

— Страхливец. — Маргарет понечи да завие по пътеката, обикаляща къщата. — Хайде, разходката е безсмислена, ако не учестява биенето на сърцата ви.

— Идваме. — Басет ускори крачка. — Точно зад теб сме.

Не бяха точно зад нея. Всъщност тя имаше няколко метра преднина. Извърна се и им махна укорително. — Казах ви, че трябва да побързате, за да... — Скова се, впила поглед в портата. — Букър?

* * *

Вълчицата виеше отново. И на Ийв й идеше да нададе вой.

О, господи, дано Джейн е добре.

„Върви да нагледаш Маги, увери се, че е наред“. Трябваше да върши нещо. Тръгна към задната веранда и подаде глава през вратата. Вълчицата я изгледа гневно и възмутено и отново вдигна глава, виейки.

— Не мога да ти помогна — прошепна тя. — Не мога да ги върна.

Не можеше да помогне и на себе си.

Нито на Джейн.

По дяволите, Лоугън, намери я!

Замръзна, когато чу почукване на вратата.

Бавно прекоси стаята.

Ако я бяха открили, щяха да се обадят веднага. Хората идваха лично, за да съобщят лоша вест. Полицайте чукаха на вратата и казваха колко съжаляват, че малкото ви момиченце е мъртво.

Бони.

Не, това бе Джейн. Господ не би позволил същото да ѝ се случи отново. Трябваше да има някакъв закон във вселената, който забранява...

Ново почукване.

Вълчицата нададе вой.

Опря чело о вратата за момент. „Приеми го“. Пристъпи напред и отвори.

* * *

Хърб Букър се бе вкопчил в портата, вперил поглед право напред. От рамото му течеше кръв. Цялото му тяло внезапно се сви конвулсивно.

— Господи, прострелян е! — Басет изтича по пътеката покрай Маргарет. — Трябва да му *помогнем*.

Изстрел? Сара бе обзета от паника.

— Басет, стой настрана от портите!

— На земята! — Маргарет вече тичаше към Басет и падналия Букър. — Залегни, Басет!

— Какво става, по дяволите? Букър е... — Той се завъртя, хващайки се за китката.

Още един изстрел.

Сара видя от гърдите на Маргарет да бликва кръв и тя бавно се отпусна на колене.

— Сара? — прошепна невярващо.

Сара изпищя и се втурна към нея.

— Повикай охраната — извика замаян Басет. Стискаше китката си, а през пръстите му се стичаше кръв. — За бога, повикай...

— Легни на земята и стой там! — изкрещя му тя. — Не можеш да помогнеш. Монти, остани с него.

Докато коленичеше до Маргарет, която се бе свлякла на земята, покрай бузата ѝ изсвистя куршум.

— Маргарет?

Очите ѝ бяха вперени право напред.

— Залегни...

Все още раздаваше заповеди, осъзна Сара. Трябваше ли да я помръдне? Ами ако куршумът се разместеше?

Помощ. Нуждаеше се от помощ.

Отвори уста и изпищя.

* * *

— Зная, че ще си ми ядосана. — Джейн войнствено изправи рамене. — Жалко. Дойдох и ще остана тук. Не можеш просто да заминеш и да не очакваш... Пусни ме. Не мога да дишам.

— Съжалявам. — Ръцете на Ийв се склчиха около слабичкото ѝ тяло. — Няма да те пусна. — Прочисти гърлото си. — Е, поне минута-две. После ще те убия.

— Знаех си, че ще си бясна. Щях да кажа на Джо или на майка ти, но знаех, че ще ме спрат. Смятат ме за дете.

— Та ти си дете, по дяволите! — Момичето я погледна. — Добре. — Джейн бе точно толкова дете, колкото и тя самата на нейната възраст. И двете бяха израснали по улиците, където младостта им бе открадната. — Тogaва трябваше да се държиш като възрастна и да не ме тревожиш до смърт.

— Нямахте да ми позволиш да дойда. — Отстъпи назад. — А сега съм тук. Трябва да се обадиш на Джо и да му кажеш, че съм дошла, нали?

— Да. — Не искаше да помръдне. Не можеше да свали очи от дъщеря си. — Как дойде?

— Купих си билет чрез интернет с твоята кредитна карта. Дължа ти пари.

— И те пуснаха сама в самолета?

— Справих се. Това не е ли воят на вълчицата? Къде е?

— На задната веранда. А как стигна от летището до тук?

— На стоп. — Вдигна ръка, за да прекъсне протеста на Ийв. — Зная, че е опасно. Избрах си един старец и съпругата му и те ми четоха морал през целия път.

Останаха отвън в камиона си, докато отвориш вратата. Искам да видя вълчицата. — Тръгна към вратата, която Ийв бе посочила. — Обади се на Джо, можеш да ми крещиш и по-късно.

— Разчитай на това. — Отпрати се към телефона. — И стой настрана от Маги. Раздразнителна е.

— Защо?

— Мисля, че е самотна.

Джейн я погледна през рамо.

— Чувството е неприятно. Болезнено е.

— Да.

— Обади се на Джо. — Джейн извърна очи.

* * *

Още един изстрел проехтя покрай ухото ѝ и Сара се сви над тялото на Маргарет, притискайки раната с две ръце.

— Сара! — Лоугън тичаше към нея от къщата, а след него идеше Хуан Лопес. — Скрийте се сред дърветата с Маргарет!

— Ще го сторя. Върви да се погрижиш за Басет и Букър. И двамата са простреляни.

— Лопес, обади се на 911! — изкрещя той.

От външната страна на портата долетя изскърцването на гуми и по улицата се понесе тъмно камаро.

Лопес излезе тичешком и се спря, гледайки го.

— Кучият му син!

— Зарежи го. Обади се на 911.

— Тя ще се оправи ли? — Басет стоеше над Маргарет, все още стискайки китката си. — Това не трябваше да се случва. Мислех, че сме в безопасност тук. Ще оживее ли?

— Ще се оправи. — О, господи, не можеше да спре кръвта. — Не смей да заспиваш, Маргарет. Остани с нас!

* * *

Ийв отиде до задната веранда и застана до Джейн на вратата.

— Звънях на Лоугън, но не получих отговор. Оставих съобщение на гласовата поща. Причини му един куп неприятности. Успях да се свържа с Джо. Ще се качи на следващия самолет. Каза, че ще те скалпира. Отвърнах му, че аз пък ще те вържа за стълба.

— Красива е, нали? — Погледът на момичето бе прикован във вълчицата. — Но си права, раздразнителна е. Добре че съм тук, за да се погрижа за нея.

— Ти?

— На Джо не му харесваше, че ти си при нея. Личеше си. Затова дойдох да се погрижа за животното.

— И за мен?

Очите ѝ се отместиха към Ийв.

— Естествено. Мога да го сторя. Не съм Бони. Никога няма да бъда Бони за теб. Не мисля, че бих искала да бъда като нея. Разговаряхме с майка ти и разбрах, че е била толкова мила, че не знаех дали бих я харесала.

— Щеше да я харесаш.

— Може би. Но знаех, че харесвам теб. — Погледна отново вълчицата. — Може би дори... те обичам.

— Много мило. А аз съм сигурна, че те обичам.

Джейн кимна.

— Изкачих се по хълма и отидох до гроба на Бони, след като ти замина вчера следобед.

Ийв притихна.

— Защо го направи?

— Не знаех. Просто го сторих. И реших, че няма значение дали все още я обичаш. Не съм мила като нея, но мога да върша за теб неща, които тя не е можела. Не би била способна да се грижи за теб като мен. Умна съм и имам същите познания като теб. Това би трябвало да има някакво значение.

— Има огромно значение.

— Значи си късметлийка, че ме имаш.

— О, да.

Джейн я изгледа пренебрежително.

— Значи няма да заплачеш?

Ийв поклати глава.

— Не бих си и помислила. — Прочисти гърлото си. — Ти просто говориш разумно.

— Добре. Плачът би бил глупав. — Момичето тръгна към вълчицата. — А сега ми покажи как да се грижа за Маги.

* * *

Сара се напрегна, когато Лоугън влезе в болничната чакалня.

— Ще оживее ли?

— Не зная. Успяха да извадят куршума, но е в критично състояние. Известно време ще е така. — Той седна и зарови лице в ръцете си. — Просто не зная.

Сара запази мълчание за момент.

— От доста време работи при теб.

— Почти петнадесет години. — Той вдигна глава и показва измъченото си лице. — От толкова отдавна работим заедно, че е като член на семейството. Но не допусках, че Руджак... Мислех, че тя ще е в безопасност.

— Бе пазена от огради, по които тече ток, и от пазачи.

— Не биваше да се случва. Трябваше да бъде по-внимателен. Трябваше да ги спра с Басет да не излизат на разходка.

— Нямаше опасност, стига да стояха настрана от портите. Това е единственото място, откъдето има открит достъп за стрелба. Не би могъл да знаеш, че стрелецът ще набележи Букър, за да привлече вниманието ни към портите.

— Това не означава, че не съм отговорен. Трябваше да...

— Млъкни, Лоугън. — Взе ръката му и я задържа между дланите си. — Направи всичко по силите си. Не си гадател, а още по-малко пък Бог. Така че престани да се самообвиняваш.

Усмихна ѝ се насила.

— Благодаря за нежните думи.

— Искаш да съм нежна ли? — Сара премигна, за да сдържи сълзите си. — Съжалявам. Не мога да се променя. Ако можех да сваля този товар от плещите ти, щях да го сторя. Поне Букър и Басет ще се оправят. Докторът каза, че пазачът е извън опасност, а нараняването на Басет е просто неприятно.

— Но е доста изплашен. Иска да довърши проекта си в Додсуърт.

— Нали знае, че и там може да не е в безопасност?

— Предпочита да се подложи на риска там. Склонен съм да се съглася. В Додсуърт е по-безопасно. — Изправи се. — Трябва да действам. Искаш ли кафе от машината?

Тя поклати глава.

— Накарах Лопес да опакова багажа ти. Гейлът ще ви вземе с Басет и ще ви откара в Додсуърт.

— Само мен?

— Трябва да остана тук, а искам ти да си там, където Гейлът може да те пази. Той трябва да заmine за изследователския център.

— Не ти ли хрумна, че може да искам да остана с теб? — попита с неравен глас Сара.

— Мина ми през ума. Въпреки липсата на нежни чувства към мен. — Леко докосна бузата ѝ. — Но ако искаш да ми помогнеш, ще отидеш в Додсуърт. Не ми е нужна и тревогата за теб.

— Не желая да...

— Ами всички онези хора там? Забрави ли, че може да се наложи да обявиш тревога вместо мен?

— Не съм.

— Тогава върви и се увери, че Гейлът си върши работата. Ще дойда веднага щом Маргарет се подобри.

По дяволите, той бе изпълнен с болка и тя не желаше да го напуска. Искаше да го прегърне и да го приведе през тази ужасна нощ, както той я бе прегърнал след езерото Апачи.

— Руджак ще бъде в Додсуърт, Сара. Напълно съм сигурен. А тук не си ми нужна и не те искам. — Лоугън напусна стаята.

Настигна го наскоро коридора.

— Не смей да ме командваш. — Завъртя го към себе си, като го хвана през кръста, и го прегърна с яростна сила. — Няма да ти позволя. Искаш ме тук. Зная. Все някак те е грижа за мен и бих могла да ти помогна. — Ръцете ѝ се отпуснаха. — Но ще замина, за да се уверя, че нищо няма да се случи на онези хора, та да не те измъчва чувство за вина до края на живота ти. — Отстъпи назад. — Отивам в стаята на Басет. Кажи на Гейлът да ме вземе от там.

* * *

Огледалото от слонова кост имаше формата на анкх^[1]. По дръжката от тиково дърво бе гравирана трепетлика. Това бе последният му подарък за Чен Ли.

Щеше да е и последният за Лоугън.

— Анкх? — Чен Ли вдигна огледалото. — Това е символът на безсмъртието, нали?

— Затова ти го донесох. За да ти покажа, че ще живееш вечно. Тя се намръщи.

— Не се чувствам безсмъртна в момента, Мартин, въпреки че съм много по-добре от миналата седмица. Може би оздравявам, в края на краищата.

Не оздравяваше. Седнала в онзи стол до прозореца, изглеждаше слаба, отпаднала и бледа. Никога вече нямаше да бъде същата. Смъртта му я отнемаше, както Лоугън му я бе отнел. А Лоугън щеше да я задържи като своя до самия край, като ѝ даваше надежда и въпреки това твърдеше пред Руджак, че тя не се чувства достатъчно добре, за да го види.

— Рано ли си легна снощи? Лоугън не ми позволи да дойда.

— Бях малко уморена. — Извърна глава.

— Умората скоро ще изчезне. — Застана зад нея и постави ръце на раменете ѝ. — Огледалото е много специално. Принадлежало е на висш жрец. Ще те направи безсмъртна.

— Може би трябва да уведоим лекарите ми за това. Малко помощ ще им се отрази добре. — Наведе се напред и ръцете му се изплъзнаха. С недоумение и ярост разбра, че се опитва да избягва докосването му. За него вече бе загубена.

Но можеше да си я върне. Можеше да я отнеме от Лоугън.

— Да опитаме — предложи той. — Погледни в огледалото.

— Напоследък не ми харесва видяното в никое огледало.

— А би трябвало. Красива си.

— Да, сигурно. И Джон така казва.

Не искаше да слуша какво твърди Лоугън. Този миг бе само негов.

— Защото е истина. — Наведе се над нея и постави ръце на шията ѝ. — Можеш да го видиш в очите ми. Провери в огледалото. Ако не искаш да гледаш своето отражение, тогава надникни в моето и ще разбереш, че ще живееш вечно и ще бъдеш все така красива, каквато си за мен в този миг. Вдигни огледалото.

Тя бавно го направи.

— Какво става, Мартин? Защо има сълзи в... — Огледалото падна от ръката ѝ, когато Руджак скърши врата ѝ с едно силно завъртане.

— Сбогом, Чен Ли. — Нежно я целуна по бузата, после вдигна артефакта. — Сбогом, любов моя.

Внимателно загърна хартията около огледалото и го постави обратно в кутията. Пъхна бележката, която бе написал, и затвори капака.

Адресира пакета до Сара Патрик в Додсуърт.

ОКРЪЖЕН СЪВЕТ ДОДСУЪРТ, СЕВЕРНА ДАКОТА

Беше ли дочул нещо?

Затваряне на врата?

Вероятно не. В тези скърцащи стари сгради цяла вечер му се причуваха звуци, мислеше си Бил Ледуик.

Когато човек е отегчен като него, въображението му се развихря. Щеше да се радва да се върне обратно с приятелите си в изследователския център.

Но по-добре да провери звука. Гейлън не обичаше хората му да приемат нещо за дадено.

Стана от стола си и тръгна по дългия тъмен коридор.

Тишина, с изключение на тихото тупкане на гумените подметки на обувките му по мраморния под.

Спря при стъклената врата на архива. Отстъпи на една страна и я отвори рязко. Изчака около минута, после посегна и светна лампата.

В стаята нямаше никого.

„Провери, просто за да си сигурен“.

Отиде до картотеката и издърпа чекмеджето. Знаеше точно къде държат папката. Достатъчно често я проверяваше.

Отвори архива.

Мамка му!

* * *

— Получих вести от моя човек в окръжния съвет — заговори Гейлън, когато се обади на Лоугън на следващия ден. — Плановете на сградата са изчезнали от архива.

Лоугън запази мълчание за известно време.

— Очаквах го да се случи. Руджак не е човек, който да разчита на камион динамит, паркиран близо до мишената. Не признава ударите напосоки. Иска да бъде сигурен за мен.

— Тогава трябваше да накара наемника си да застреля теб, а не Маргарет.

— Това нямаше да го устройва. Не е достатъчно грандиозно. Иска да ме погребее в Додсуърт, както аз го загробих в онзи затвор. Последна почит към него и Чен Ли.

— Как е Маргарет?

— Все още не е във от опасност, но е по-добре. След няколко минути ще ме пуснат да я видя. Роднините ѝ дойдоха от Сан Франциско миналата нощ. Позволиха на братята ѝ да я навестят в интензивното отделение.

— Спря за момент. — Как е Сара?

— Създава ми проблеми. С Монти претърсиха всеки сантиметър от изследователския център в дирене на пукнатини в охраната ми. Знае процедурите за действие в извънредни ситуации по-добре от заместник-командира ми и мисля, че е запаметила всеки коридор в проклетата сграда.

— Откри ли пролуки?

Последва колебание.

— Една. Но бе тънка като косъм.

— Значи е уверена, че Додсуърт е безопасен?

— Да, но сега не вижда защо Руджак ще упорства да го взема на мушка.

— Кажй й за плановете.

— Добре. Но може въпреки това да се тревожи за останалите ти предприятия.

— Твоята работа е да я предпазваш от тревогите.

— Докато не извърши още някой от огледите си в четири сутринта. — Тонът му бе подчертано кисел. — Предпочитам да се грижа за Маги. Кога ще дойдеш да ме отървеш от нея?

— Веднага щом мога, но те уверявам, че Руджак няма да започне без мен. Няма ли вести от него?

— Само липсващите планове. Но това е доста решителна заявка. Предай много поздрави на Маргарет.

— Затвори.

Лоугън пхна телефона в джоба си и се насочи към интензивното. Нищо чудно, че Сара създава проблеми на Гейлън. Не я интересуваше колко харесва някого, ако това пречи на работата ѝ, а в случая задачата ѝ бе да предотврати превръщането на Додсуърт в бедствен район.

— Какво правиш тук? — Гласът на Маргарет представляваше почти недоловимо издихание, едва достигащо до вратата, където бе застанал.

Прекося стаята и взе ръката ѝ в своята.

— Как се чувстваш?

— Скапана. — Изглежда го строго. — И съм бясна. Защо си тук и се вайкаш, вместо да преследваш копелето, което ме простреля? Да не би да си мислеше, че ще умра?

— Изобщо не съм го допускал.

— Лъжец. Но няма да умра и... — Трябваше да спре, за да си поеме въздух. — ... и имам достатъчно проблеми с братята си, които са твърде покровителствени. Така че се махай оттук.

Лоугън стоеше и я гледаше.

— Добре, обещавам ти, че няма да умра, Джон. — Показва зъбите си с тигърско ожесточение. — И вместо цветя ми донеси главата на Руджак.

— Ще се постарая.
— Хубаво. — Маргарет затвори очи. — А сега изчезвай. Уморена съм.
— Да повикам ли сестрата?
— Главата му, Джон. — Не отвори очи. — Престани да се тревожиш и просто се махай оттук, за да ми донесеш главата му.
— Да, госпожо. — Обърна се към вратата. — Веднага, госпожо.

19:45

— Джо пристигна тук вчера — съобщи Ийв на Сара по телефона.
— Ще остана колкото съм ти нужна. Имаш ли представа колко ще трае това?
— Де да знаех.
— Няма проблем. Просто ми е приятно да съм си у дома със семейството.
— Джейн добре ли е?
— Но не благодарение на мен. Сама си го заслужи... Струва ми се.
— Какво имаш предвид?
— Странно колко ясно и просто е всичко, когато не оставяш миналото да ти пречи. Какво правиш там, в Додсуърт?
— Намирам се на работа.
— Охраната добра ли е колкото се надяваше?
— По-добра. И това ме безпокои. Защо Руджак би сметнал, че може да срине сградата?
— Страхуваш се, че ще се прицели в друг обект?
— Изглежда, съм единствената. Гейлън и Лоугън считат, че откраднатите планове са желязно доказателство. Боя се, че може да е фалшива тревога.
— Лоугън не е глупак.
— Зная. Просто... — Млъкна безсилно. — Страхувам се, че сме на погрешна следа. Не ми мирише както трябва.
Ийв се изкиска.
— Звучиш ми като Монти при издирване.
— Той обикновено не греши.

— Не мога да го оспоря. Трябва да следваш инстинктите си. Налага се да затварям. Време е да нахраня Маги.

Същото се отнасяше и за Монти.

— Хайде, момче!

Сара затвори телефона и се отправи към кафенето, следвана по петите от кучето. Бе натъпкала един от кухненските шкафове с храната и витамините му и се опитваше да го храни вечер, когато не го разсейва постоянното внимание на учените. Монти вече се бе превърнал в талисман и предпочиташе да го чешат по корема, отколкото да го хранят.

Басет седеше на масата и вдигна поглед, когато Сара влезе в стаята.

— Имаш ли време да поседиш с мен?

Тя поклати глава.

— Дойдох само да нахраня Монти. Достатъчно съм нервна и без кофеина.

— Така ли? Тук се чувствам доста по-сигурен. — Изправи се и последва двамата в кухнята. — Странно. Чувствах се чудесно до последния ден във Финикс. Знаеш ли как е Маргарет?

— Още е жива.

— Доста се оплаквах от нея, но наистина я харесвам.

— Зная. Как намираш лабораторията си тук?

— Страхотна. Назначиха ми Хилда Рукър за помощник. Гениална е. — Смръщи нос, гледайки бинтованата си ръка. — А и има две сърчни ръце, с които да работи на компютъра. Няма от какво да се оплача. — Допи кафето си на една глътка. — Най-добре да се връщам към работата. Хилда не е като Маргарет, но не мога да ѝ позволя да ме изпревари. Кажи ми, като научиш нещо за Маргарет.

— Добре.

Гейлън се размина с него на вратата на кухнята и му кимна небрежно, преди да се приближи към Сара.

— Лоугън идва. Току-що се обади и ми каза, че Маргарет го е изритала. До няколко часа ще пристигне.

— Хубаво. — Наведе се да постави пред Монти вечерята му. — Значи е по-добре?

— Е, явно действа с обичайния си маниер. — Намръщи се. — Радвам се, че е във Финикс. Не ми е нужна друга властна жена тук.

— Напротив. Но ще трябва да се задоволиш с мен. Та като говорим за властни жени, разговарях с Ийв преди малко. Смята, че Маги или се муси, или скърби. Не спирала да вие.

— Тогава защо не си идеш и не се погрижиш сама за нея?

Изглежда го хитро.

— Може би е по-добре да изпратя да доведат Маги и Ийв тук.

— Забрави! — Гейлътн се отправи към вратата. — Махам се.

— Не ти понася жегата ли?

Но той вече бе изчезнал.

Голямата кухня изведнъж ѝ се стори огромна и пуста. Усмивката ѝ се стопи, докато се облягаше на плота и наблюдаваше как Монти се храни. Препирнята с Гейлътн бе крайно необходима за изпускане на напрежението. С всеки час то нарастваше и трябваше да го освободи.

Монти вдигна очи към нея.

Тъжна?

Сара поклати глава, докато вдигаше купичката му за вода. Не бе тъжна, а неспокойна. И самотна. Странно колко самотен се чувстваш, когато си разделен от някой скъп човек.

— Изяж си вечерята. Не си се хранил нормално, откакто напуснахме дома.

Тъжен.

— Такава ни е работата. Трябваше да те отделя от Маги.

Тъжен.

— Господ да ме пази от влюбено... — Защо обвиняваше кучето, когато самата тя се бе отнесла допреди няколко минути? — Няма нищо — прошепна и посегна да го почеше зад ушите. — Зная, че е неприятно, но трябва да продължим. А сега си изяж вече...

— Сара.

Обърна се и видя Гейлътн, застанал на вратата.

— Защо се връ... — Скова се. — Какво има?

— Пратка за теб. — Прекоси стаята и ѝ подаде грижливо опакована кутия. — Току-що пристигна. Специална доставка.

Всички пакети, влизащи в сградата, преминаваха през рентген.

— Какво е?

Той сви рамене.

— Не можах да разбера. Нещо странно, но не е експлозив.

Сара бавно свали опаковката и отвори капака. Предметът бе стар, много стар, слоновата кост бе пожълтяла от времето, но обрамченото с позлата огледало все още блестеше. Усети как стомахът ѝ се свива.

— Чен Ли.

Гейлън замръзна.

— От това се боях. Не чети бележката. Може би е по-добре да я запазим за Лоугън.

— Адресирана е до мен. — Разгъна хартията.

Сара,

Както казах на Лоугън, последният подарък не бе за теб. Този е много по-подходящ. Забеляза ли трепетликата? Можеш да го споделиш с Лоугън.

Мартин Руджак

[1] Древноегипетски първообраз на християнския кръст, различаващ се от него по кръга в горната част. Считан за символ (йероглиф) на физическия и вечния живот. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

20:20

Оставаше само още един заряд.

Дугън внимателно постави пластичния взрив високо в цепнатината в колоната, където нямаше да се вижда.

А сега да слезе.

Да се махне.

И да наблюдава как проклетото място избухва.

22:05

— Какво точно да споделя с теб? — попита Сара, докато двамата с Гейлън гледаха как Лоугън чете бележката. Всички щори в залата за конференции на първия етаж бяха спуснати, а Монти лежеше на няколко крачки от господарката си. — Огледалото на Чен Ли ли е?

— Вероятно. Но никога не съм го виждал. Сестрите ми казаха, че Руджак носел някаква кутия, когато отишъл в болничната ѝ стая и я убил.

— И какво означава това?

— Ако това е последният му подарък за нея, значи става нетърпелив. Исква да сложи край на всичко това. — Ръката му се стегна около предмета. — Слава богу. Аз също.

И Сара го искаше, но едновременно с това мисълта я плашеше.

— Тогава Додсуърт...

Телефонът на Лоугън звънна. Той изслуша събеседника си.

— Ясно. Разбирам. — Затвори и се обърна към Гейлън. — Руджак ще действа. Опразнете сградата. Колко души работят тази вечер?

— Дванадесет.

— Изведете ги от тук. После кажи на хората си да обиколят и също да се измъкват.

— Тръгвам. — Гейлън излезе през вратата тичешком.

— Да се обадя ли на отряда по експлозивите и на ATF? — попита Сара.

— Той ще го направи. — Докосна я по бузата. — Няма нищо, Сара. Сградата ще бъде разчистена, преди да се случи нещо. Разполагаме с малко време.

— Откъде знаеш? Това ли ти каза Руджак по телефона? Тогава можеш да очакваш лъжецът му с лъжец да я взриви в следващите няколко минути.

— Планирал го е твърде дълго. Няма по-методичен човек. Действа стъпка по стъпка. Имай ми доверие. Никой няма да пострада.

— Как да ти се доверя, когато никога нищо не ми казваш? Защо не ми спомена за думите на Руджак, че гребенът не е за мен?

— А защо да те тревожа? Моето притеснение бе достатъчно и за двама ни.

— Има ли и други неща, които не си ми признал?

Не й отговори.

— Откакто те срещнах, се боря с тайните ти.

— Не ми причинявай това, Сара.

— Защо не? Важно е. Вечно се правиш на голям и силен герой. Е, писна ми. Какво ще кажеш да споделяш с мен? И да се отнасяш с мен като с партньор? Не съм крехка като Чен Ли. Не е нужно да се грижиш за...

— Млъкни. — Сграбчи я за раменете и я разтърси. — Не ми хвърляй Чен Ли в лицето.

— Не е нужно да го правя. Мили боже, Руджак се грижи никой от нас да не я забрави.

— Чуй ме. — Взря се право в очите ѝ. — Вече не съм онзи, който се ожени за Чен Ли, но съм ѝ благодарен за онова, което ми даде.

— Зная. С нея сте били...

— По дяволите, млъкни. Нищо не знаеш. Обичам те. Искам да прекарам живота си с теб. Никога не съм изпитвал подобни чувства към друга и няма да позволя да ти се случи нищо. — Целуна я силно. — И ще се грижа за теб, независимо дали ти харесва или не. Излез заедно с охраната.

Гледаше го замаяно как се отдалечава от нея.

— Няма! — извика след него. — Руджак ме иска тук. Може и да не дойде, ако си тръгна.

Лоугън излезе през вратата, без да се обръща.

Сара нямаше намерение да си тръгва, но не разполагаше с време да спори. В сградата имаше хора, които трябваше да измъкне.

— Хайде, Монти. Да изведем всички оттук. — Кучето я последва, докато вървеше бързо към лабораторията на приземния етаж, където работеше Кевин Джейнъс.

Безпокойството ѝ растеше. Цялата ситуация бе като пъзел, в който липсват основните парчета. Не трябваше да става така. Не ѝ миришеше както трябва.

Звучиш ми като Монти при издирване.

Следвай инстинктите си.

Нямаше избор. Не ѝ оставаше време за друго, освен да се подчини на инстинкта си. „Добре, пропъди безпокойството! Но се опитай да уловиш конуса, да откриеш източника“.

Преди да е твърде късно.

22:35

Сградата се опразваше. Паркингът бе почти безлюден.

— Не биваше да им изпращаш предупреждението — каза Дугън на Руджак, докато седяха в колата и чакаха. — Разпръскват се като изплашени мишки.

— А ти предпочиташ да се хващаха в капана ли? — Руджак свали бинокъла. — Искам да пусна неколцина от по-маловажните. Важните мишки са вътре, Дугън. Къде постави взрива?

— Където ми нареди. В подземната лаборатория. Канализационните тръби бяха точно където сочеше планът. Влязох и излязох за петнадесет минути. Но трябваше да ми позволиш да свържа динамита с часовников механизъм. Би било много по-сигурно.

— Не искам да е сигурно. Искам да съм там и да гледам лицето му, когато му съобща какво следва. — Усмихна се. — Можеш да го разбереш. И на теб самия ти доставя удоволствие да натискаш спусъка.

— Но не и когато седя върху купчина експлозиви.

— Но нали каза, че няма проблем да се измъкна по канализационните тръби. Влизам и излизам за петнадесет минути.

Дугън кимна.

— И си сложил дистанционното в багажника? Би ли ми го подал?

— Разбира се. — Излезе от колата, а когато се върна, подаде на Руджак ключа. — Страшно е сладък. И съм се погрижил да не се задейства лесно. Не исках да се самовзривиш случайно.

— Благодаря ти за загрижеността, Дугън. — Бавно стана от шофьорското място. — Но наистина не искам да се тревожиш за мен повече.

Застреля го в главата.

23:10

Мрак.

Лоугън спря на вратата напрегнат. Знаеше какво го чака в тъмнината напред. Когато очите му се приспособяха към мрака, щеше да може да види Руджак. Почти усещаше вълните омраза, бомбардиращи го от вътрешността на помещението.

Но словесната заплаха не дойде от тъмнината, а иззад него.

— Продължавай! — Дулото на пистолет внезапно се притисна в гърба му. — Мърдай, Лоугън!

23:45

Четири лаборатории бяха разчистени. Оставаха още три.

Сара и Монти забързаха надолу по коридора.

Хората на Гейлън вече бяха евакуирали седем учени от лабораторията на втория етаж, докато с Монти стигнат до там. Сега оставаха само Хилда Рукър и Том Басет на третия етаж.

Натъкна се на Хилда Рукър на стълбите. Сивокосата жена носеше кашон с папки.

— Зная. Казаха ми да се махам и ще го направя след две минути.

— Забавили сте се, за да вземете тези папки?

— Да не мислите, че искам целият ми труд да хвъркне във въздуха?

Лоугън бе прав. Тези хора бяха също толкова посветени на проекта, както и той.

— Къде е Басет?

— Точно след мен. Току-що се върна в лабораторията и му казах за евакуацията. Тъпчеше компютърни дискове в куфарчето си, когато тръгнах.

— И вероятно хвърля папки в кашони като вас. Най-добре да го измъквам от там веднага. — Продължи нагоре по стълбите.

Щеше да изведе Басет и тогава...

Да изведе Басет.

Да спаси Басет.

Закова се на място.

Мили боже!

Телефонът ѝ извънтя тъкмо когато тръгваше отново нагоре.

— Махай се оттам, Сара! — каза Гейлън веднага щом тя вдигна.

— По дяволите, Гейлън. И двамата с Лоугън сте знаели, нали?

Последва тишина, а после и думите:

— Махай се оттам, Сара!

— Върви по дяволите! — Затвори и взе остатъка от стъпалата по две наведнъж, следвана от Монти.

Да спаси Басет.

Да го държи в безопасност.

— Басет!

Той излезе от лабораторията, носейки куфарче.

— Сара, точно щях да ти се обаждам. Натъкнах се на Лоугън преди няколко минути и той ми каза да ти предам, че иска да дойдеш с мен... — Млъкна, щом видя изражението ѝ. — Виждам. Няма да е толкова лесно, колкото си мислех, нали? Много си умна. Боях се, че може да се досетиш. Твърде жалко, че наистина го направи.

— Значи ти си юда, а? Руджак те е внедрил от самото начало. Искал е да те спасим. Искал е да те измъкнем от Санто Камаро, за да може да те използва при подготовката на Додсуърт. — А също и при залавянето на Лоугън. Сърцето ѝ спря. — Къде е Лоугън? Ти му се обади, нали?

Басет кимна.

— Казах му, че съм получил заплаха от Руджак и го помолих да се срещнем в подземната лаборатория. Естествено той дойде. — Усмихна се. — Всички знаем, че Руджак ме бе набелязал в миналото. — Извади пистолет от джоба си. — Но Руджак иска и ти да си с Лоугън, затова трябва да изпълня желанието му.

— Колко ти плати?

— Повече, отколкото на Касълтън, макар че именно той ме прие на борда. Заслужих си го. Руджак изведнъж стана нетърпелив, затова ми даде извинение да напусна Финикс веднага. Копелето неми каза, че ще простреля и мен. — Замахна с пистолета. — Най-добре да тръгваме. Той не иска да взриви сградата без теб, но може да стане малко нетърпелив. Не искам да съм тук, когато го стори.

Тя не помръдна.

— Да застрелям ли първо кучето ти?

— Не! — Тръгна надолу по стълбите. — Ако се съглася да дойда с теб, може ли да изпратя Монти при Гейлън?

— Боиш се да не го взривим?

— Няма причина да пострада. — Спря и се обърна с лице към него. — Пусни го.

Басет сви рамене.

— Няма значение. И без това не искам да се занимавам с него. Отпрати го.

— Монти! Върви при... — Хвърли се нагоре и се приведе силно, сграбчвайки ръката, с която Басет държеше пистолета. — Монти!

Кучето впи зъби в китката му, докато Сара стисна бинтованата му ръка и изви назад пръстите му.

Той изпищя от болка и изпусна оръжието. Тя го грабна и го удари през лицето с дръжката. От разцепената му устна пръсна кръв.

— Копеле! — Отново го удари с пистолета. — Кучи син!

Басет се преви от болка.

— Сара!

Видя Гейлън да тича към тях.

— Пусни! — нареди на Монти.

Кучето освободи китката му с нежелание.

— Извини ме. — Гейлън застана пред нея и преряза сънната артерия на Басет. — Не искаме да ни се пречка. Боже, колко беше

приятно. — Погледна надолу към Монти. — Не мислех, че ще видя тази пухкава топка в действие.

— Не обича да ми насочват пистолети.

— Може би не трябваше да се тревожа толкова, когато срещнах Хилда Рукър на входната врата и тя ми каза, че си отишла при Басет. Изглежда, с Монти държахте всичко под контрол.

— Нищо не е под контрол. — Тръгна надолу по стълбите. — Лоугън е в подземната лаборатория. Ако вече не ти е известно.

— Известно ми е.

— И двамата сте знаели за Басет.

— Не от началото. Само го подозирахме. Но подозренията ни се потвърдиха, когато разбрахме, че обажданията до съпругата му се пренасочват към друг номер.

— Затова независимо колко стегната бе охраната, вие сте били сигурни, че Руджак ще удари това място. Имал е вътрешен човек, който да го снабдява със сведения за проверките на охраната и да му отвори всички врати.

— Да, това те тревожеше, нали? Знаех, че те притеснява.

— Тогава защо не ми казахте?

— Сара, може да си всякаква, но не и лъжкиня. Никога нямаше да си в състояние да погледнеш Басет в лицето и да се преструваш, че не знаеш.

— Значи Лоугън е там долу сам с Руджак.

— Не можеш да слезеш. Руджак точно това иска.

— Само гледай.

Ръката на Гейлърн се вкопчи в рамото ѝ.

— Обещах на Лоугън, че ще те измъкна от тук.

— Значи си го излъгал, защото няма да...

Мрак.

00:05

— Много си послушен, Лоугън — каза Руджак. — Чудя се защо ли.

— Може би заради пистолета в ръката ти.

— Да, трябва да действа обезкуражаващо. А и краката и ръцете ти са вързани. И лежиш на пода като животно, готово за заколение.

— Или пък защото сградата гъмжи от охрана и някой от тях ще връхлети тук всеки момент и ще те убие. — Лоугън се усмихна. — С огромно удоволствие си представям тази картина.

— Първо ще те убия — усмихна се в отговор Руджак. — Но няма да се случи. Планирал съм го прекалено добре. Просто ще изчакаме твоята Сара и ще започнем. Надявам се, че взривът няма да те убие незабавно, но вероятно така ще стане. Ако не успее, тогава все пак ще си премазан. Накарах Дугън да постави експлозивите на върха на колоните. Гредите, които държат тази част от сградата, ще се сринат като домино.

— Още един знак на почит към Чен Ли.

— Последният.

— Не, ти ще си последен. Ще те заловят и ще те изпратят обратно в затвора. Там ще умреш.

Руджак поклати глава.

— Ще се махна оттук по същия път, откъдето дойдох — през стара шахта, водеща към канализационен тунел под сградата. На малко летище извън града ме очаква самолет. Ще се изпаря, преди някой да си направи труда да ме търси. Ще бъдат прекалено заети да се опитват да изкопаят тялото ти от руините.

— Не разчитай на това. Гейлът е умен и ми е приятел.

— Силно се изкушавах да го включа в плановете си, но нямаше да е практично. Може би ще имам възможност да го пипна по-късно. — Погледна часовника си. — Басет много се забави.

— Може би се е издал. Сара не е глупава.

— Не, но той твърди, че го харесва, а човек трудно подозира онези, които са му симпатични. — Усмихна се отново. — И на теб Басет ти допадаше, нали?

— Не трябваше ли вече да е тук, ако нещо не се е объркало? На Гейлът му бе наредено да опразни сградата. Това включва и него. Ако се е възпротивил, би се издал. Гейлът не е като Сара, няма вяра на никого.

Руджак се намръщи.

— Опитваш се да ме изнервиш. Да не би да искаш да се откажеш от още няколко мига живот, за да спасиш жената?

Лоугън не отговори.

— Може би е така. Винаги си бил глупак. — Лицето му се проясни. — Ще изчакам още малко. Може и да си струва.

— Добре. — „Притискай го, внушавай му несигурност, безпокойство. И се надявай, че Гейлът е успял да изведе Сара от сградата“. — Всяка минута, която прекарваш тук, те прави по-лесна плячка за приятеля ми.

Руджак се поколеба, но после тръсна глава.

— Ще почакам.

Пет минути.

Десет минути.

Лоугън се взираше в него. Къде бе страхът му? Руджак искаше да се бои. Дали той би се страхувал в този последен момент?

И къде бе Басет?

— Няма да дойде. — Лоугън разгадаваше изражението му. — Но ще пристигне Гейлът. Вече сигурно се чуди къде ли съм.

Руджак взе решение.

— Не ми е нужна Сара Патрик. Мога да я убия и по-късно. — Приблужи се към Лоугън. — И ще го сторя. Мисли за това, когато онези колонии се срутят отгоре ти. — Отвори сака си. — Имам подарък за теб. Смятах огледалото да е последният, но промених намеренията си. Реших, че тук трябва да намерят вечен покой и останалите артефакти на Чен Ли. — Извади голяма кутия от тиково дърво. — Затова ти оставям последните шест съкровища тук заедно с една малка добавка. — Отвори капака и му показва четири пръчки динамит под предметите.

Лоугън се вцепени.

— Не ми е приятно да се шегувам, но това не е ли чисто престараване?

Най-после някакъв отговор. Лоугън се опитваше да прикрие изненадата си, но тя бе явна.

— Щом се озова в тунела, ще взривя експлозивите, заложили от Дугън. Но ми се струва някак си лишено от въображение. Затова искам да наблюдаваш как фитилът гори. — Постави кутията до най-близката колона и разви фитила, докато прекосяваше лабораторията към вратата. Там спря и се наведе да го запали. — От бавно горящите е. Няма да знаеш кой от взривовете ще те покоси пръв, онзи на Дугън

или моят. Имаш около три минути. Лежи си там и брой секундите. — Погледна врага си за последен път. Изражението на Лоугън бе мрачно, но с неудовлетвореност отбеляза, че все още не вижда страх. — Сбогом Лоугън, ще умреш.

— Ако загина, Чен Ли ще ме посрещне. Направих всичко по силите си, за да я спася. Но теб не би те приветствала, Руджак. Ти я уби. Ще те мрази безкрайно.

— Лъжеш! Аз я *спасих*. — Тръшна вратата и се втурна по стъпалата. Няколко мига по-късно вече бе в канализационната тръба.

* * *

Мамка му!

Лоугън се взираше в яркия пламък на горящия фитил.

„Мисли, не се паникьосвай“!

Как да не се паникьосва, когато проклетата лаборатория можеше да се срути над него всеки момент? Сърцето му биеше толкова силно, че направо щеше да изскочи от гърдите.

„Намери по-безопасно място“.

Засурка се по пода.

* * *

Стъпките на Руджак отекваха, докато тичаше надолу по тунела.

Казаното от Лоугън не бе истина. Чен Ли никога нямаше да го мрази. Лоугън, а не тя, мислеше, че всичко между тях бе грозно и странно.

Още две минути и щеше да е безопасно за него да натисне бутона. Лоугън щеше да умре.

А заедно с него и споменът за връзката му с Чен Ли. Тогава Руджак щеше да си спомня само любимата си — такава, каквата бе, преди да се появи съперникът му.

Една минута.

Посегна към джоба си и извади дистанционното. „Още една минутка, Чен Ли“.

Затича се по-бързо.
„Само още малко, Чен Ли.
Скоро, любима.
Скоро...”

* * *

Сара отвори очи и видя черно небе и дървета над себе си.
Лежеше на тревата, а главата на Монти бе положена върху ръката ѝ.

Над нея се извисяваше Гейлът и разговаряше с някого.

Трябва да бе усетил погледа ѝ, защото сведе очи.

— Съжалявам. — Тонът му бе напрегнат. — Трябваше да те измъкна оттам.

Смътно си спомняше ръката му върху рамото си. Убождане...

— Упоил си ме.

— Съвсем слабо приспивателно, иначе нямаше да си се събудила още.

— Упоил си... Лоугън! — Надигна се и седна.

— Мисля, че той е добре.

— Мислиш? — Огледа се наоколо. Трева. Хора. Бетонна канализационна тръба. — Къде сме?

— Извън сградата.

— И Лоугън е още вътре?

— Изминаха само десет минути.

— С Руджак. — Изправи се на колене. — Защо не тръгнахте след него?

— Изчакваме.

— Изчаквате?

Гейлът кимна към канализационната тръба.

— Оттук е влязъл Руджак.

— Тогава вървете след него, по дяволите!

— Лоугън ни нареди да чакаме.

— Какво искаш да кажеш? Ще избухне...

Земята под нея се разтресе, преди да чуе взрива.

От канализационната тръба изригнаха огнени кълба, летящи бетонни отломки и дим.

— Не! — Сара скочи и хукна към тунела.

Гейлът я спря, преди да го стигне.

— Сара, няма страшно. Лоугът тъкмо това искаше.

Тя го зяпна ужасено.

— Искал е да се взриви на парчета? Да не си луд?

— Той не е самоубиец. Не се взриви сградата, а само тръбата.

Знаехме за експлозивите в подземната лаборатория и ги преместихме в тръбата. Руджак трябва да е бил в нея, когато е натиснал бутона.

Заля я вълна на надежда.

— Значи лабораторията не се е взривила?

— Не, само тунелът.

— Знаели сте, че Руджак идва по него, и не се обадохте на полицията?

Гейлът замълча за момент.

— Лоугът не искаше да го заловят и да го тикнат в някой затвор. Искаше го мъртъв. Преди допусна грешка, като не го уби. Не можеше да я повтори.

— Значи е поел ролята на стръвта? Ами ако Руджак го е убил, преди да напусне лабораторията?

— Той не смяташе, че намеренията му са такива...

— Ами ако е сбъркал? — Започваше да трепери. — Как може човек да предвиди ходовете на този кучи...

Втора експлозия разтърси земята. Сара се взря в сградата шокирано. Димът се разнасяше и разкриваше, че не само тунелът е взривен.

— Лабораторията ли беше? — прошепна тя.

Гейлът ругаеше. Този отговор бе достатъчно красноречив.

00:55

Пожарникарите гасяха канализационната тръба и я разчистваха от праха и смъртоносните газове. Сара забиваше нокти в дланите си, докато ги гледаше.

— Не трябваше да стане така — каза Гейлът. — Момчетата ми не са небрежни. Не биха пропуснали някой заряд в онази лаборатория.

— Да, но се случи — отвърна глухо тя. — И Лоугън ще е голям късметлия, ако не е затрупан от цял тон развалини. Ако изобщо е жив. Не зная как изобщо някой може да стигне до него. Онзи ъгъл от сградата се срути.

Монти се притисна до краката ѝ и вдигна очи към нея.

Намери?

Тя посегна и го погали по главата.

Намери?

„Да, продължавай да храниш надежда, дори и да си изплашена до смърт. Така че престани да стърчиш тук и да трепериш. Може и да има изход“. Мили боже, надяваше да има наистина.

— Намери! — Тръгна към командния пост на пожарната, а Монти подтичваше след нея.

— Къде отиваш?

— Да си свърша работата.

* * *

Господи, колко тъмно беше.

Монти пълзеше напред през отломките в канализационната тръба. Едва го виждаше, но той се придвижваше спокойно. Знаеше къде отива, бе уловил конуса.

Но това не означаваше, че Лоугън е жив.

„Не мисли за това!“ Когато се измъкнеха от тази тръба, щяха да го намерят, и то жив. „Повтаряй си го като мантра“.

„Жив е.

Жив е.

Жив е!“.

Едва дишаше. Провери апарата, който носеше около врата си. Нямаше смъртоносни газове. Сигурно бе заради бетонния прах... и страха.

Проправяше си път напред, заравяйки лакти в отломките.

— Сара, наред ли е всичко? — Беше Донър от командния пост, говорещ по радиото.

Не, не беше. Бе ужасена. Но отвърна:

— Няма проблеми. Има повече въздушни камери, отколкото очаквах. И не съм се натъкнала на слаби места, които да не мога да укрепя.

— Това не значи, че няма да срещнеш такива по-нататък. Не бъди глупава. Трябва да излезеш оттам и да оставиш нас да влезем.

Не можеше да го позволи, след като знаеше, че ще са принудени да вземат предпазни мерки, с които ще загубят ценно време. Времето на Лоугън.

— Няма проблем — повтори тя.

Монти издаде тихо стенание.

Познаваше този звук. О, господи, бе надушил нещо!

И то не беше живо.

— Не мога да говоря повече, Донър. Чувам Монти...

Пълзя, докато видя закованото на място куче.

Стоеше до затиснато от бетонни блокове тяло.

Мъртво.

„Моля те, боже! Нека кучето да е сбъркало“.

Нека Лоугън е запазил искрица живот, за да може тя да го спаси.

Приближи се пълзешком.

Кръв. Пълзеше в кръв.

— Спокойно, момче. Мръдни само мъничко. Трябва да му помогна.

Монти изскимтя и се отмести встрани. Фенерчето ѝ прогони мрака и стомахът ѝ се сви. Кръв. Толкова много кръв!

Локва около главата.

О, господи, не беше Лоугън!

Руджак.

Очите му бяха широко отворени, а бялата му коса, лицето и шията бяха целите в кръв.

Мъртъв.

Не бе Лоугън.

Облекчението бе толкова силно, че я замая.

— Намери, Монти!

Погледна я объркано. После отново тръгна надолу по тръбата.

Пет минути.

Десет минути.

Мрак.

Прах.

Монти излая.

— Лоугън!

Никакъв отговор.

Но виждаше кучето пред себе си, а в лая му личеше някакво нетърпение.

— Лоугън! Отговори ми!

— Сара, какво правиш тук, по дяволите!

Тя замалко не припадна. Трябваше да затвори очи за миг, преди да си върне дар-словото.

— А ти как мислиш? Спасявам те!

— Тогава се махай оттук и кажи на Гейлън да ме изровят.

— Престани да издаваш заповеди. Къде си? Не мога да те видя.

— И аз теб, но те чувам. Зад една от сринатите колони на лабораторията съм.

— Колко от тях се срутиха?

— Две, едната все още се държи.

Сара се придвижи по-близо по посока на гласа му.

— Пътят е блокиран.

— Нали ти казах.

— Но мисля, че мога да се провра отстрани.

— Стой където си.

— Млъкни. Ранен ли си?

— Само няколко порязвания и охлузвания.

— Заслужаваш повече. — Промъкна се в задръстения проход. Монти заскимтя нетърпеливо и се опита да тръгне след нея. — Не, момче, достатъчно е, че го намери. Добро момче. А сега върви да кажеш на Гейлън и Донър.

— Ти върви да съобщиш на Гейлън — обади се Лоугън.

— Тръгвай, Монти!

Кучето я погледна несигурно.

— Тръгвай!

Ритрийвърът се бърна и запълзя обратно през тунела.

Сара заговори по радиото:

— Намерих Лоугън. Мисля, че е добре. Изпратих Монти да ви покаже пътя. — Изключи предавателя и насочи фенерчето към Лоугън. — А сега да видя тези порязвания и охлузвания, които... Лъжец такъв!

— Пропълзя по-близо до мястото, където той лежеше. — Счупена ли е?

— Така подозирам.

— Нещо друго?

— Това не ти ли стига?

— Да. — Ръката ѝ трепереше, докато вадеше аптекката и оглеждаше внимателно ръката му. Срязва въжетата, с които бе вързан, и после отвори кутията. — Костта почти е пробила кожата. Но при теб нещата никога не са прости, нали?

— Присмлял се хърбел на щърбел.

— Можеше да бъде идиотската ти глава.

— Хрумна ми. Не очаквах Руджак да постави изненадващ заряд, преди да си тръгне. Мислех си, че сме подсигурили всичко. Бях подменил плановете, преди да ги откраднат, за да направя подземната лаборатория идеалната мишена. Знаех, че ще предпочете да...

— Млъкни и стискай зъби. — Постави шина на ръката му и после я превърза. — Добре, готово.

— Много се... радвам.

— Аз също. — Седеше и го гледаше. — Но ще ти счупя и другата ръка, ако отново се опиташ да скриеш нещо от мен.

— Налагаше се.

— Глупости. Дори да не си знаел за втория заряд, трябваше да взривиш тази тръба, нали? Не можеше да рискуваш да...

— Не можех да го оставя жив. Не и след Кай Чи. Само се надявам да съм го довършил.

— Успял си. Монти го намери, преди да стигнем до тук.

— Слава богу!

— Помислих, че си ти. Сметнах, че си мъртъв. — Легна до него, без да го докосва. — Никога повече не ме плаши така.

— Мисля, че обстоятелствата са необичайни.

— Не ме интересува как го наричаш. Няма да се повтори. Не искам да си ранен, да си счупиш нещо или да умреш.

— Нито пък аз.

— Тогава трябва да се грижиш по-добре за себе си. Не можеш да очакваш с Монти да тичаме след теб всеки път, когато се забъркаш в неприятности.

— Ще го имам предвид.

— Защото ще сме принудени да го направим. Нямаме избор.

— Защо не?

Тя запази моментно мълчание.

— Защото... те обичаме.

— Нима? — вцепени се той.

— Не че го заслужаваш. Но това изглежда няма значение. Обвързани сме.

— Боже мой, какво романтично обяснение. Не съм сигурен дали ти или Монти...

— Аз. Монти е по-разумен. — Навлажни устни. — И не ме интересува колко жени си обичал в миналото. Защото ще бъда най-добрата и последната. Подхождаме си. Можем да имаме страхотен брак. Ще се старая за това и ще те накарам да сториш същото, докато постигнем нещо наистина необикновено.

— Ръката ми ли искаш?

— Не, казвам ти, че трябва да се ожениш за мен, защото няма да намериш друга по-подходяща за теб, а и няма да те пусна да си идеш през следващите стотина години.

— Не е нужно да изтъкваш чак толкова аргументи. — Прочисти гърлото си. — Струва ми се, че аз пръв признах чувствата си. Ще ми се да не бе избрала да ми отговориш в тази дупка в земята.

— Трябваше да го излея.

— Би ли могла поне да ме хванеш за ръка?

— Не, може да те заболи. Нали е счупена.

— Ще го преживея.

Сара посегна и внимателно преплете пръсти с неговите.

— Наистина те обичам, Лоугън — прошепна тя. — Не съм си представяла, че мога да обичам някого така. Надявам се да знаеш, че не е мимолетно увлечение.

— Ще се примиря с това. — Облегна глава на рамото ѝ и тежестта му бе скъпа, стабилна и съвсем на мястото си. — Искам да зная само още нещо. Изключително важно е.

— Какво?

— Обичаш ли ме колкото и кучето си?

ЕПИЛОГ

Чуха вълчицата да вие веднага щом слязоха от джипа.

— Слава богу! — Ийв бе отворила входната врата на къщата и се взираше гневно в двамата. — Не искам да чувам вълк до края на дните си. Може дори да прекратя абонамента си за „Нешънъл Джиографик“. Изкушавах се да упоя това животно, за да мога да поспя.

— Съжалявам. — Сара изглеждаше смутена. — Ще поема нещата. Къде са Джо и Джейн?

— Излязоха да потичат. Мисля, че искаха да се махнат от Маги.

— Толкова ли е зле?

— Да. — Ийв хвърли поглед към Лоугън. — Този гипс на ръката ти може и да е от полза.

Маги нададе вой.

Монти излая радостно и изчезна в къщата.

— Най-добре да надзираваш срещата — предложи Ийв на Сара. — Много е зла. Може да му прегризе гърлото.

— Мисля, че няма да има проблеми — отвърна Сара. — Обикновено го търпи. Но ще хвърлим едно око.

— Какво ще правиш с нея?

— Труден въпрос — намеси се Лоугън. — Мислиш ли, че в Калифорния ще ѝ хареса?

— Не. — Сара се намръщи. — Не можеш да я изведеш от щата. Властите няма да разрешат.

— Мога да гарантирам, че ще ни позволят малко волност.

— Дори и да упражниш влиянието си, какво ще правим? Ще я оставим да скита сред всичките онези тузарски имения ли? Тук ѝ е по-добре.

— И да рискуваме фермерите да я застрелят?

— Не, разбира се, че не. — Тя въздъхна. — Само че Монти...

— Зная — отвърна Лоугън. — Има си проблем. — Наклони глава. — Какво е това?

Сара също го чу, нещо средно между ръмжене и бълбукане.

— Монти? — Не, това не бе той. Закрачи бързо към задната веранда. — Какво става...

Кучето лежеше по гръб, вирнало крака във въздуха и издаваше екзалтирани звуци, напомнящи тиролско пеене.

Маги ръмжеше отвратено, но продължаваше да лиже муцуната му.

— Бих казал, че отсъствието му определено е смекчило сърцето й — прошепна Лоугън. — Това си е повече от търпимост. Освен ако не пуснеш Монти на свобода да се скита с нея, смятам, че ще трябва да намерим домашно разрешение. На хоризонта се задава второ поколение.

— Успех — обади се Ийв. — Ще ви е нужен.

— Не се тревожа за късмета. — Погледът на Сара се отмести от Маги и Монти и тя се усмихна, срещайки очите на Лоугън. — А ако той отсъства, ще си го създадем. Нали така, Лоугън?

— Пледирам за Петата поправка. Вече ме обвини в безочлива манипулация и си имах достатъчно неприятности, докато те убедя да ми дадеш шанс. Ако възбудя подозренията ти, може да си вземеш кучето и да запрашите към хълмовете.

— И какво би направил тогава?

— Бих ви последвал. С Маги ще ви намерим. И двамата знаем какво искаме и не бихме се отказали. Каза ми, че щом тя веднъж се обвърже, то е завинаги.

— Ами ти?

— Изпробвай ме — усмихна се той.

Издание:

Айрис Йохансен. Издирването

ИК „Хермес“, Пловдив, 2003

Стилов редактор: Ивелина Йонова

Художник: Борис Стоилов

Коректори: Ивелина Йонова, Юлиана Василева

ISBN 954-26-0106-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.